

ହତୋପଦେଶ

ଉପକ୍ରମ

1 ଏହି ହତୋପଦେଶଗୁଡ଼ିକ ହେଉଛି, ଦାଉଦଙ୍କର ପୁତ୍ର ଗଲୋମନଙ୍କର। ଗଲୋମନ ଇଗ୍ରାୟେଲର ରାଜା ଥିଲେ।
2ଏହି ହତୋପଦେଶ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ବୁଦ୍ଧିମାନ କରିବ। ଏବଂ ସେମାନେ ଦାଣିପାରିବେ କେଉଁ କାର୍ଯ୍ୟଟି ଠିକ୍। ଜ୍ଞାନ ଓ ଉପଦେଶ ବୁଝିବାକୁ ଏହି ବାକ୍ୟମାନ ସାହାଯ୍ୟ କରିବ।
3ଏହି ଉପଦେଶ ଲୋକମାନଙ୍କର ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଠିକ୍ ବାଟରେ କରିବ। ଏହାଦ୍ୱାରା ଲୋକମାନେ ସରୋଜତା, ସାଧୁତା ଓ ନ୍ୟାୟ ଶିକ୍ଷା କରିବେ।
4ଏହି ଉପଦେଶଗୁଡ଼ିକ ସେହି ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଶିକ୍ଷା ଦେଇପାରିବ, ଯେଉଁମାନେ କି ଜ୍ଞାନ ଆହାରଣ କରିବାକୁ ଚାହାନ୍ତି। ଏହି ଉପଦେଶଗୁଡ଼ିକ ଯୁବା ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନ ଓ ଏହାକୁ କପର ବ୍ୟବହାର କରିବାକୁ ଡ଼ୁଏ ସେମାନଙ୍କୁ ଶିକ୍ଷା ଦିଏ।
5ଏପରିକି ବୁଦ୍ଧିମାନ ଲୋକମାନେ ଏହି ବାକ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ଶୁଣିବା ଉଚିତ୍। ଏଥିରୁ ସେମାନେ ବହୁଜ୍ଞାନ ଲାଭ କରିବେ। ଶିକ୍ଷିତ ଲୋକମାନେ ଏପରିକି ଅଧିକ ବୁଝାମଣାଗଣ୍ଡ ପାଇବେ।
6ଯେଉଁ ଲୋକମାନେ, ଯିଏକି ଏହି ହତୋପଦେଶ ଶୁଣନ୍ତି, ଜ୍ଞାନୀ ଲୋକ କହିଯାଇଥିବା କଥା ବୁଝିବାରେ ସକ୍ଷମ ହେବେ ଏବଂ ଗୁପ୍ତ ରହୁଥିବା ଗଳ୍ପର ଅର୍ଥ ମଧ୍ୟ ବୁଝିପାରିବେ। ସେମାନେ ଜ୍ଞାନମାନଙ୍କର କହିଥିବା ହତଦନକ ପରାମର୍ଶ ବୁଝିପାରିବେ।

7ପ୍ରଥମେ ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ସମ୍ମାନ କରିବା ଏବଂ ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କ, ବାକ୍ୟ ମାନ ଚଳିବା ନିଶ୍ଚୟ ବ୍ୟକ୍ତି ଏହା ଶିକ୍ଷା କରିବା ଉଚିତ୍। ଏଥିରେ ତୁମ୍ଭର ବାସ୍ତବ ଜ୍ଞାନ ବୁଦ୍ଧି ଘଟିବ। କିନ୍ତୁ ନିର୍ବୋଧ ଲୋକମାନେ ଜ୍ଞାନ ଓ ଉପଦେଶକୁ ଭୁଲ୍ଲ କରିନ୍ତି।

ଗଲୋମନ ତାଙ୍କ ପୁତ୍ରଙ୍କୁ ଉପଦେଶ ଦେଲେ

8ହେ ମୋର ପୁତ୍ର, ତୁମ୍ଭର ପିତାଙ୍କର ଉପଦେଶ ଶୁଣ, ଯେତେବେଳେ ସେ ତୁମ୍ଭକୁ ଶୁଣ୍ଠିକିତ କରନ୍ତି ଏବଂ ତୁମ୍ଭ ମାତାଙ୍କର ଉପଦେଶ ପରିତ୍ୟାଗ କର ନାହିଁ।
9ତୁମ୍ଭର ପିତା ଓ ମାତା, ଯାହା କିଛି ଶିକ୍ଷା ଦିଅନ୍ତି, ସେହି ବାକ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ତୁମ୍ଭର ପାଇଁ ଆଶୀର୍ବାଦ ଫୁଲମାଳ ପରି ଅଟେ ଏବଂ ତୁମ୍ଭର ଗଳା ପାଇଁ ହାର ଅଟେ।

କୁଃସଙ୍ଗରେ ସାଙ୍ଗ ନହେବାକୁ ଚେତାବନୀ

10ହେ ମୋର ପୁତ୍ର, ପାପୀମାନେ ପାପକର୍ମ କରିବାକୁ ଭଲ ପାଆନ୍ତି ଏବଂ ସେହିପରି ଲୋକମାନେ ତୁମ୍ଭକୁ କୁକାର୍ଯ୍ୟ କରାଇବାକୁ ପ୍ରବର୍ତ୍ତାଇବେ। ସେମାନଙ୍କୁ ତୁମ୍ଭର ସମ୍ମୁଖ ଦିଅ ନାହିଁ।
11ସେହି ଲୋକମାନେ ତୁମ୍ଭକୁ କହିପାରନ୍ତି, “ଆତ୍ମମାନଙ୍କ ସହିତ ଆସ, ଆତ୍ମମାନେ ରକ୍ତପାତ କରିବାକୁ ଚାହାଁନ୍ତି ବସ୍ତୁ। ନିର୍ଦ୍ଦୋଷମାନଙ୍କୁ ବିନା କାରଣରେ ଧରିବାକୁ ଗୁପ୍ତରେ ଲୁଚିରହୁ।

12ଆତ୍ମମାନେ ସେମାନଙ୍କୁ ହତ୍ୟା କରିବା। ଆତ୍ମମାନେ ସେମାନଙ୍କୁ ମୃତ୍ୟୁର ସ୍ଥାନକୁ ପଠାଇବା। ଆତ୍ମମାନେ ସେମାନଙ୍କୁ ବିନାଶ କରି କବରକୁ ପଠାଇବା।
13ଆତ୍ମମାନେ ତହିଁରୁ ସବୁପ୍ରକାର ବହୁମୂଲ୍ୟ ଧନ ପାଇବା। ଲୁଚିତ ଦ୍ରବ୍ୟରେ ଆତ୍ମମାନଙ୍କର ଗୁହକୁ ପରିପୁର୍ଣ୍ଣ କରିବା।
14ତେଣୁ ଆସ ଆତ୍ମମାନଙ୍କ ସହିତ ଯୋଗ ଦିଅ, ଏବଂ ଆତ୍ମ ସମସ୍ତେ ଯାହା ପାଇବା ଡାହା ବାଣ୍ଟି କରିବା।”

15ହେ ମୋର ପୁତ୍ର, ଏପରି ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କର ନାହିଁ। ଏପରି ପଥରେ ତୁମ୍ଭେ ପାଦ ଦିଅ ନାହିଁ।
16ସେହି ପାପୀ ଲୋକମାନେ ସର୍ବଦା ପାପ କରିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଥାନ୍ତି। ସେମାନେ ସର୍ବଦା ଲୋକମାନଙ୍କୁ ହତ୍ୟା କରିବାକୁ ଚାହାଁନ୍ତି।

17ପରୀକ୍ଷାମାନଙ୍କୁ ଧରିବା ପାଇଁ ଲୋକମାନେ ନୀଳ ବନ୍ଧାଇ ଥାନ୍ତି। କିନ୍ତୁ କୌଣସି ପକ୍ଷୀ ଆଗରେ ନୀଳ ବନ୍ଧାଇବା ବ୍ୟର୍ଥ ଅଟେ।
18ତେଣୁ ଏହି ଲୋକମାନେ ଗୁପ୍ତରେ ଛକି ବସନ୍ତ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ହତ୍ୟା କରିବା ପାଇଁ। କିନ୍ତୁ ବାସ୍ତବରେ ସେମାନେ ନିଜ ନିଜର ପ୍ରାଣକୁ ଧରିବା ପାଇଁ ନୀଳ ବନ୍ଧାଇଥାନ୍ତି।
19ସମସ୍ତ ଧନ ଲୋଭୀର ଗତି ଏହିପରି। ତାହା ଧନର ଅଧିକାରୀମାନଙ୍କର ପ୍ରାଣ ନାଶ କରେ।

ନିଶ୍ଚୟ ଉତ୍ତମ ସ୍ତ୍ରୀର ଜ୍ଞାନ

20ଶୁଣ! ଜ୍ଞାନ ରାସ୍ତାଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ଉଚ୍ଚ ସ୍ତରରେ ଡାକେ। ସର୍ବସାଧାରଣ ଛକଗୁଡ଼ିକରେ ତା’ର ସ୍ତର ଶୁଣାଏ।
21ସେ ଲୋକମାନଙ୍କର ପ୍ରଧାନ ସ୍ଥାନରେ ଡାକଇ। ନଗର ଦ୍ୱାରର ପ୍ରବେଶ ସ୍ଥାନରେ, ନଗର ମଧ୍ୟରେ ଆପଣାର ବାକ୍ୟ ଉଚ୍ଚାରଣ କରି କହେ।

22“ହେ ନିର୍ବୋଧଗଣ। କେତେକାଳ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତୁମ୍ଭେ ନିରର୍ଥକ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ଭଲ ପାଇବ? କେତେକାଳ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ନିମ୍ନ ଜ୍ଞାନକୁ ପରିହାସ କରିବ? ହେ ମୂର୍ଖମାନେ, ଆଉ କେତେକାଳ ବିଦ୍ୟାକୁ ଘୃଣା କରିବ? **23**ମୋର ବାକ୍ୟକୁ ସାବଧାନ ସହିତ ଶୁଣ। ମୁଁ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଦାଣିଥିବା କଥାସବୁ କହିବି। ମୁଁ ଆପଣା ବାକ୍ୟସବୁ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ନିଶ୍ଚୟ କରାଏ।

24“କିନ୍ତୁ, ତୁମ୍ଭେମାନେ ମୋର ଶିକ୍ଷା ଶୁଣିବାକୁ ନାସ୍ତି କଲ। ମୁଁ ତୁମ୍ଭକୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲି। ମୁଁ ହାତ ବଢାଇଲି କିନ୍ତୁ ତୁମ୍ଭେମାନେ ମୋର ସାହାଯ୍ୟ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ମନାକଲ। **25**ତୁମ୍ଭେମାନେ ମୋର ସମସ୍ତ ବାକ୍ୟକୁ ହେୟ ଜ୍ଞାନ କଲ। ମୋର କୌଣସି ଅନୁଯୋଗକୁ ଚାହିଁଲ ନାହିଁ।
26ତେଣୁ ମୁଁ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ବିପଦ ବେଳେ ହସିବି। ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ଅସୁବିଧା ସମୟରେ ମୁଁ ପରିହାସ କରିବି। **27**ପ୍ରବଣ ଝଡ଼ପରି ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ଧ୍ୱଂସ ଆସିବ। ଏହା ତୁମ୍ଭକୁ ଆଘାତ କରିବ

ଏବଂ ଦୁର୍ଭିକ୍ଷାୟ ପରି ଭୂମିକୁ ପୋଡ଼ି ପକାଇବ । ଭୂମ୍ଭାନଙ୍କର ଅସୁବିଧା ଓ ଦୁଃଖ ଭୂମ୍ଭାନଙ୍କର ବୋଧ ହେବ ।

28“ଯେତେବେଳେ ଏହସବୁ ଘଟିବ, ଭୂମ୍ଭେମାନେ ମୋର ସାହାଯ୍ୟ ଲୋଡ଼ିବ । କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଭୂମ୍ଭକୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବି ନାହିଁ । ଭୂମ୍ଭେମାନେ ମୋତେ ଖୋଜିବ । କିନ୍ତୁ ଭୂମ୍ଭେମାନେ ମୋତେ ପାଇବ ନାହିଁ । 29ମୁଁ ଭୂମ୍ଭାନଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବି ନାହିଁ, କାରଣ ଭୂମ୍ଭେମାନେ ମୋର ଜ୍ଞାନ ଗ୍ରହଣ କଲ ନାହିଁ, ଭୂମ୍ଭେମାନେ ଏହା ଘଣ୍ଟାକଲ । ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ସମ୍ମାନ ଦେବା ପାଇଁ ଭୂମ୍ଭେମାନେ ନାସ୍ତି କଲ । 30ଭୂମ୍ଭେମାନେ ଭୂମ୍ଭର ନିଜ ଇଚ୍ଛାରେ ବାସକଲ, ଭୂମ୍ଭେ ଭୂମ୍ଭର ନିଜର ମନ୍ଦବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକ ଅନୁସରଣ କଲ । ତେଣୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଭୂମ୍ଭେ ନିଜ କର୍ମର ଫଳ ନିଶ୍ଚୟ ଗ୍ରହଣ କରିବ । 31ନିର୍ବୋଧ ଲୋକମାନେ ନିର୍ବୋଧ ଦୀବନ ଶୈଳକୁ ପରିଗୁଳିତ ଦେଅନ୍ତି, ଯାହା ସେମାନଙ୍କୁ ବିନାଶ କରିବ । ନିର୍ବୋଧମାନେ କୁକର୍ମର ପ୍ରତିଫଳ ନିମନ୍ତେ ସେମାନେ ଧ୍ବଂସ ପାଇବେ ।

32“କିନ୍ତୁ ଯିଏ ନା କେହି ମୋର ଗୁଣିବ, ସେ ସ୍ତରକ୍ଷାରେ ପ୍ରବେଶ କରିବ । ତାହାର କେବେ ହେଲେ କୌଣସି ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟ ନଥିବ । 33ମାତ୍ର ଯେଉଁଲୋକ ମୋର ବାକ୍ୟ ମାନି ରଲେ । ସେ ନିରାପଦରେ ବାସ କରିବ, ତା’ର ଅମଙ୍ଗଳ ହେବ ନାହିଁ ।”

ଜ୍ଞାନ ବାକ୍ୟ ଗ୍ରହଣ କର

2 ହେ ମୋର ପୁତ୍ର, ମୋର ବାକ୍ୟ ଗ୍ରହଣ କର । ମୋର ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ମନେ କର । 2ଜ୍ଞାନକୁ ଗୁଣ ଏବଂ ବୁଦ୍ଧିବା ପାଇଁ ତିଷ୍ଣୁ ମନ ପ୍ରୟୋଗ କର । 3ସ୍ତବ୍ଧବେତନା ପ୍ରତି ଡାକ ପକାଅ । ବୁଦ୍ଧି ନିମନ୍ତେ ଉଚ୍ଚସ୍ଵର କର । 4ନ୍ୟାୟ ରୂପା ଭୂଲ୍ୟ ଅଟେ, ତାକୁ ଖୋଜ । ପୋତାଧନ ପରି ତା’ର ଅନେଷ୍ଠଣ କର । 5ଯିଏ ଭୂମ୍ଭେ ଏପରି କର । ତେବେ ଭୂମ୍ଭେ ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କ ବିଷୟକ ଉତ୍ତ୍ଵ ବୁଦ୍ଧି ଓ ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କ ବିଷୟକ ତତ୍ତ୍ଵଜ୍ଞାନ ପାଇବ । 6ଯେହେତୁ ସଦାପ୍ରଭୁ ଜ୍ଞାନ ଦିଅନ୍ତି । ତାଙ୍କ ମୁଖରୁ ଜ୍ଞାନ ଓ ବୁଦ୍ଧି ନିର୍ଗତ ହୁଏ । 7ସେ ସତ୍ ଲୋକଙ୍କ ପାଇଁ ତତ୍ତ୍ଵଜ୍ଞାନ ସଞ୍ଚୟ କରନ୍ତି । ସେ ନିରାହ ଲୋକମାନଙ୍କର ଭାଲ ସ୍ଵରୂପ ଅଟନ୍ତି । 8ସେ ଯେଉଁ ଲୋକମାନେ ନ୍ୟାୟ ପଥରେ ଗୁଲନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କୁ ରକ୍ଷା କରନ୍ତି ଏବଂ ତାଙ୍କର ପବିତ୍ର ଲୋକମାନଙ୍କର ଗତି ସୁରକ୍ଷିତ କରନ୍ତି ।

9ତେଣୁ ଭୂମ୍ଭେ ଧାର୍ମିକତା, ସ୍ତବ୍ଧଗୁର, ନ୍ୟାୟ, ଓ ମଙ୍ଗଳର ପ୍ରତ୍ୟେକ ସ୍ତମ୍ଭ ପାଣିବ । 10ଜ୍ଞାନ ଭୂମ୍ଭ ହୃଦୟରେ ପ୍ରବେଶ କରିବ, ବିଦ୍ୟା ଭୂମ୍ଭ ପ୍ରାଣର ଆନନ୍ଦଦାୟକ ହେବ ।

11ଜ୍ଞାନ ଭୂମ୍ଭକୁ ରକ୍ଷା କରିବ, ପରିଣାମଦର୍ଶିତା ଭୂମ୍ଭର ପ୍ରହରୀ ହେବ । 12ସତକର୍ତ୍ତା ଓ ବୁଝାମଣା ଦୁଷ୍ଟ ଲୋକମାନଙ୍କ ପରି ଭୂଲ୍ ପଥରେ ଦୀବନଧାରଣରୁ ଭୂମ୍ଭକୁ ରକ୍ଷା କରିବ, ଲୋକମାନଙ୍କଠାରୁ, ଯେଉଁମାନେ ମନ୍ଦ କଥା କହନ୍ତି । 13ସେମାନେ ସତ୍ୟପଥ ପରିତ୍ୟାଗ କରି କୁପଥରେ ବାସ କରନ୍ତି । 14ସେମାନେ ଆନନ୍ଦ ପାଆନ୍ତି, ଯେତେବେଳେ ସେମାନେ କୁକର୍ମ କରନ୍ତି ଏବଂ ମନ୍ଦତାକୁ ସେମାନେ ଉପଭୋଗ କରନ୍ତି । 15ସେମାନଙ୍କର ଗସ୍ତା ମୋଡ଼ି ହେବା ଅବସ୍ଥା, ସେମାନଙ୍କର ଗସ୍ତା ବକ୍ତ ଅଟେ ।

16ଜ୍ଞାନ ଭୂମ୍ଭକୁ ପର ସ୍ତ୍ରୀ ଓ ଯିଏ ବ୍ୟଭିଚାରୀ ଗୁଚ୍ଛୁବାଦନୀ ଲୋକଠାରୁ ମଧ୍ୟ ରକ୍ଷା କରିବ । 17ସେ ଯୁବାବସ୍ଥାରେ ବିବାହ କରିଥାଏ । କିନ୍ତୁ ସେ ତା’ର ସ୍ତ୍ରୀକୁ ଛାଡ଼ି ଥାଏ । ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କ ଠାରେ ଗପଥ କରି ବିବାହ କରିଥାଏ କଥା ସେ ଭୁଲି ଯିବ ।

18ଯେଉଁ ଗସ୍ତା ତାହାର ଘର ଆଡ଼କୁ, ତାହାର ମୃତ୍ୟୁ ଆଡ଼କୁ ଗଡ଼େଇବ । ଭୂମ୍ଭେ ଯଦି ତାକୁ ଅନୁସରଣ କର ସେ ଭୂମ୍ଭକୁ କବରଖାନାକୁ ଆଗେଇ ନେବ । 19ସେ ନିଜେ ଏକ କବରପରି, ଯେଉଁମାନେ ତା’ର ନିକଟକୁ ଯାଆନ୍ତି ସେମାନେ ସେମାନଙ୍କର ଦୀବନ ହରାଇବେ, ସେମାନେ ଫେରି ପାରିବେ ନାହିଁ ।

20ଜ୍ଞାନୀମାନଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କରିବା ପାଇଁ, ଜ୍ଞାନ ଭୂମ୍ଭକୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବ । ଉତ୍ତମ ଲୋକର ମାର୍ଗ ଅନୁସରଣ ପାଇଁ, ଜ୍ଞାନ ଭୂମ୍ଭର ସହାୟ ହେବ । 21ସରଳ ଲୋକମାନେ ଦେଶରେ ବାସ କରିବେ । ନିର୍ଦ୍ଦୋଷୀମାନେ ତହିଁରେ ରହବେ । 22ଦୁଷ୍ଟଗଣ ଦେଶରୁ ଉଚ୍ଛିନ୍ନ ହେବେ ଓ ବିଶ୍ଵାସଘାତକମାନେ ତହିଁରୁ ଉତ୍ପାତନ ହେବେ ।

ସର୍ବମାର୍ଗ ଅନୁସରଣକାରୀମାନଙ୍କର ଦୀବନ ସୁଦୀର୍ଘ ହେବ

3 ହେ ମୋର ପୁତ୍ର, ମୋର ଶିକ୍ଷା ପାଶୋର ନାହିଁ । ମୋର ଆଜ୍ଞାମାନ ମନେ ପକାଅ । 2ମୋର ଶିକ୍ଷା ଭୂମ୍ଭ ଦୀବନକୁ ଦୀର୍ଘମୟ ଓ ଶାନ୍ତ ପ୍ରଦାୟକ ହେବ ।

3ପ୍ରେମ, ବିଶ୍ଵାସ ଏବଂ ସତ୍ୟତା ଭୂମ୍ଭକୁ କେବେ ପରିତ୍ୟାଗ କରିବା ଉଚିତ ନୁହଁ । ଆପଣା ଗଳାରେ ସେଗୁଡ଼ିକ ବାନ୍ଧି ରଖ । ଆପଣା ହୃଦୟରେ ସେଗୁଡ଼ିକ ଲେଖିରଖ । 4ଯଦି ଭୂମ୍ଭେ ଏହା କର, ଭୂମ୍ଭେ ଜ୍ଞାନୀ ହେବ, ପରମେଶ୍ଵର ଓ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କଠାରୁ ସ୍ତବ୍ଧବେତନା ଲଭ କରିବ ।

ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କଠାରେ ବିଶ୍ଵାସ ରଖ

5ଭୂମ୍ଭେ ସର୍ବାନ୍ତଃ ହୃଦୟରେ ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ବିଶ୍ଵାସ କର ଏବଂ ନିଜର ଚତୁରତା ଉପରେ ନିର୍ଭର କରନାହିଁ । 6ଭୂମ୍ଭର ପ୍ରତ୍ୟେକ କାର୍ଯ୍ୟରେ ତାଙ୍କୁ ମନେ କର ଓ ସେ ଭୂମ୍ଭର ପଥସବୁ ସରଳ କରିବେ । 7ନିଜେ ନିଜକୁ ଜ୍ଞାନୀ ବୋଲି ଭାବ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଉତ୍ତ୍ଵ ଓ ସମ୍ମାନ କର: ମନ୍ଦଠାରୁ ଦୂରେଇ ରୁହ । 8ଯଦି ଭୂମ୍ଭେ ଏପରି କର, ତେବେ ଏହା ଭୂମ୍ଭର ଶରୀର ପାଇଁ ଓଷ୍ଠିଧ କି ତାଦ ଭୂମ୍ଭ ପାଇଁ ଗୋଟିଏ ପୁଷ୍ଟିକର ତରଳ ଓଷ୍ଠିଧ ହୋଇ ଭୂମ୍ଭକୁ ଶକ୍ତିଶାଳୀ କରିବ ।

ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଦାନକର

9ଭୂମ୍ଭ ସମ୍ପଦରୁ ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ସମ୍ମାନ କର । ତାଙ୍କୁ ଭୂମ୍ଭ ପ୍ରଥମ ଅମଳର କିଛି ଅଂଶ ଦିଅ । 10ତହିଁରେ ଭୂମ୍ଭ ଉତ୍ତ୍ଵର ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବ ଓ ଭୂମ୍ଭ କୁଣ୍ଡରେ ନୂତନ ଦ୍ରାକ୍ଷାରସ ଉଚ୍ଛୁଳି ପଡ଼ିବ ।

ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦଣ୍ଡକୁ ଆଦରରେ ଗ୍ରହଣ କର

11ହେ ମୋର ପୁତ୍ର, ବେଳେବେଳେ ସଦାପ୍ରଭୁ ଭୂମ୍ଭର ଭୂଲ୍ ଦେଖାଇ ଗାସ୍ତିବିଧାନ କରନ୍ତି । ସେଥିରେ ଭୂମ୍ଭେ କ୍ରୋଧିତ ହୁଅ ନାହିଁ । ସେଥିରୁ ଶିକ୍ଷା କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କର ।

12କାହିଁକି? ସଦାପ୍ରଭୁ ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ ଭଲପା'ନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କୁ ଗାସନ କରନ୍ତି । ହଁ, ସଦାପ୍ରଭୁ ହେଉଛନ୍ତି ପିତାଙ୍କ ପରି । ପିତା ଯେପରି ଭଲ ପାଉଥିବା ପୁତ୍ରଙ୍କୁ ଗାସ୍ତି ବିଧାନ କରନ୍ତି, ସଦାପ୍ରଭୁ ସେହିପରି ଗାସ୍ତିବିଧାନ କରନ୍ତି ।

ଜ୍ଞାନର ଆଗାବୀଦ

13ଯେଉଁ ଲୋକ ଜ୍ଞାନ ପାଏ ଓ ବୁଦ୍ଧି ଲାଭ କରେ ସେ ଧନ୍ୟ । 14ରୂପାର ବାଣିଜ୍ୟଠାରୁ ଜ୍ଞାନ ଅଧିକ ଲାଭଦାୟକ, ସୁନା ବ୍ୟବସାୟଠାରୁ ବିଦ୍ୟା ମଧ୍ୟ ଅଧିକ ଲାଭଦାୟକ । 15ଜ୍ଞାନ ମୁକ୍ତାଠାରୁ ଅଧିକ ମୂଲ୍ୟବାନ, ଭୃତ୍ସର କୌଣସି ଲକ୍ଷ୍ମୀବସ୍ତୁ ତାହା ଭୂଲ୍ୟ ହେବାକୁ ଯୋଗ୍ୟ ନୁହେଁ ।

16ତା' ତାହାଣ ହସ୍ତରେ ଦୀର୍ଘାୟୁ ଏବଂ ବାମ ହସ୍ତରେ ଧନ ଓ ସମ୍ମାନ ଧାରଣ କରନ୍ତି । 17ଜ୍ଞାନୀ ଲୋକମାନେ ଶୁଖି ଶାନ୍ତରେ ବାସ କରନ୍ତି । 18ଜ୍ଞାନ ହେଉଛି ଦୀବନଦାୟକ ବୃକ୍ଷ ସ୍ୱରୂପ । ଯେଉଁମାନେ ତା'ର ଆଶ୍ରୟ ନିଅନ୍ତି ସେମାନେ ଦୀବନ ପାଆନ୍ତି । ସେହିମାନେ ବାସ୍ତବରେ ଧନ୍ୟ ।

19ସଦାପ୍ରଭୁ ଜ୍ଞାନରେ ଉତ୍ତରପୁର ପୁଅଁର୍ବା ସ୍ଥାପନ କଲେ । ସେ ତାଙ୍କ ଜ୍ଞାନରେ ଆକାଶ ମଣ୍ଡଳ ସୃଷ୍ଟି କଲେ । 20ସଦାପ୍ରଭୁ ତାଙ୍କ ଜ୍ଞାନରେ ସମୁଦ୍ରଗୁଡ଼ିକୁ ଓ ମେଘ ସୃଷ୍ଟି କଲେ, ଯାହା ଆମ୍ଭକୁ ବର୍ଷା ଦିଏ ।

21ହେ ମୋର ପୁତ୍ର, ଜ୍ଞାନକୁ ଭୃତ୍ସ ପୁଷ୍ଟିରୁ ପୂର କରନାହିଁ । ଭୃତ୍ସେ ତତ୍ତ୍ୱଜ୍ଞାନ ଓ ପରଶାମଦର୍ଶୀତା ରକ୍ଷା କର । 22ତାହା ଭୃତ୍ସ ପ୍ରାଣର ଦୀବନ ଓ କଣ୍ଠର ଭୃକ୍ଷଣ ହେବ । 23ତେବେ ଭୃତ୍ସେ ଆପଣା ପଥରେ ନିର୍ଭୟରେ ଚାଲିବ । ଭୃତ୍ସେ କେଉଁଠାରେ ଝୁଣ୍ଟିବ ନାହିଁ । 24ଗନ୍ଧନ ସମୟରେ ଭୃତ୍ସର ଭୟ ହେବ ନାହିଁ । ଭୃତ୍ସେ ଗନ୍ଧନ କରିବ ଓ ଭୃତ୍ସର ନିଦ୍ରା ସୁଖନନକ ହେବ । 25ହଠାତ୍ ଉପନି ଆଗଙ୍ଗାକୁ କିମ୍ପା ଦୁଷ୍ଟମାନଙ୍କ ଉପସ୍ଥିତି ବିନାଶକୁ ଭୟ କର ନାହିଁ । 26କାରଣ ସଦାପ୍ରଭୁ ଭୃତ୍ସକୁ ରକ୍ଷା କରିବେ । ସେ ଭୃତ୍ସର ପାଦକୁ ଫାନ୍ଦରୁ ପଡ଼ିବା ପୂର୍ବରୁ ରକ୍ଷା କରିବେ ।

ଜ୍ଞାନ ବଞ୍ଚିବାର ଅଧିକାର

27ଯେତେବେଳେ ଭୃତ୍ସେ ପାରିବ, ସେତେବେଳେ ଭୃତ୍ସେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ଉପକାର କର । 28ଯଦି ଭୃତ୍ସର ପଡ଼ୋଶୀ ଭୃତ୍ସକୁ କିଛି ପଦାର୍ଥ ମାଗେ ଏବଂ ତାହା ଯଦି ଭୃତ୍ସ ନିକଟରେ ଥାଏ, ତେବେ ତାକୁ ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ଦିଅ । “କାଲି ଥାଏ, ଏପରି କୁହ ନାହିଁ ।”

29ଯେତେବେଳେ ଭୃତ୍ସର ପଡ଼ୋଶୀ ସେ ବିଶ୍ୱାସ କରି ଭୃତ୍ସ ପାଖରେ ବାସ କରେ । ଭୃତ୍ସେ ପଡ଼ୋଶୀଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଷଡ଼ଯନ୍ତ୍ର କର ନାହିଁ ।

30ବିନା କାରଣରେ ଭୃତ୍ସର ପଡ଼ୋଶୀକୁ ବିରୁରଳାୟକୁ ନଥ ନାହିଁ । ସେ ଯଦି ନିର୍ଦ୍ଦୋଷ ହୋଇଥାଏ, ତେବେ ତାଙ୍କ ପ୍ରତି ଏପରି କର ନାହିଁ ।

31କିଛି ଲୋକ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ସହଜରେ ରାଗିଯାନ୍ତି ଓ ଶୀଘ୍ର କୁକର୍ମମାନ କରି ବସନ୍ତି । ଭୃତ୍ସେ ସେପରି ହୁଅ ନାହିଁ । 32କାହିଁକି? କାରଣ ସଦାପ୍ରଭୁ ଉତ୍ତମ ସରଳ ଧାର୍ମିକ

ଲୋକମାନଙ୍କୁ ପ୍ରେମ କରନ୍ତି କିନ୍ତୁ କୁକର୍ମ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଦୃଶା କରନ୍ତି ।

33ସଦାପ୍ରଭୁ କୁକର୍ମ ଲୋକମାନଙ୍କ ଗୃହ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଥାଆନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଧାର୍ମିକ ଲୋକମାନଙ୍କର ଗୃହକୁ ଆଗାବୀଦ କରନ୍ତି ।

34ସଦାପ୍ରଭୁ ନିମକମାନଙ୍କୁ ନିନ୍ଦା କରନ୍ତି । ଏବଂ ନମ୍ର ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଅନୁଗ୍ରହ କରନ୍ତି ।

35ଜ୍ଞାନବାନ୍ଙ୍କର ଦୀବନ ସେମାନଙ୍କୁ ସମ୍ମାନ ଦିଏ । ମାତ୍ର ଅଜ୍ଞାନମାନଙ୍କର ଦୀବନ ସେମାନଙ୍କୁ ଲଜ୍ୟା ଦିଏ ।

‘ଜ୍ଞାନର ମହତ୍ତ୍ୱ’

4 ହେ ପୁତ୍ରଗଣ, ଭୃତ୍ସ ପିତାଙ୍କର ଉପଦେଶ ଶୁଣ । ବୁଝାମଣା ଲାଭ କରିବା ପାଇଁ ନିଜକୁ ଅଭିନିବେଶ କର । 2କାହିଁକି? କାରଣ ମୁଁ ଭୃତ୍ସକୁ ଉତ୍ତମ ଶିକ୍ଷା ଦେଉଅଛି । ତେଣୁ ମୋର ଆଦେଶ ପରିତ୍ୟାଗ କର ନାହିଁ । 3ଏକଦା ମୁଁ ମଧ୍ୟ ମୋର ପିତାଙ୍କର ଗୋଟିଏ ପୁତ୍ର ଥିଲି । ମୁଁ ମୋ ମାଆଙ୍କର ସ୍ତୁତ୍ତୀମାର ଏବଂ ଏକ ବଳ ପୁତ୍ର ଥିଲି । 4ମୋର ପିତା ମୋତେ ଏହି ଶିକ୍ଷାସବୁ ଶିଖାଇ ଥିଲେ । ସେ ମୋତେ କହିଲେ, “ମୋର କଥାସବୁ ମନେରଖ, ମୋର ଆଜ୍ଞା ମାନ ଭୃତ୍ସେ ବଞ୍ଚିବ । 5ଜ୍ଞାନ ଅର୍ଜନ କର, ସ୍ତବ୍ଧବେଚନା ଲାଭ ତହିଁରେ କର । ତାହା ଭୁଲ ନୁହେଁ, ମୋ ମୁଖରୁ ନିର୍ଗତ ବାକ୍ୟକୁ ବିମୁଖ କରନାହିଁ । 6ଜ୍ଞାନଠାରୁ ଦୂରେଇ ଯାଅ ନାହିଁ । ଜ୍ଞାନ ଭୃତ୍ସକୁ ସହାୟ ହେବ । ଜ୍ଞାନକୁ ଭଲ ପାଅ । ଜ୍ଞାନ ଭୃତ୍ସକୁ ନିରାପଦରେ ରଖିବ ।”

7ଜ୍ଞାନ ହେଉଛି ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ ବିଷୟ, ଏଣୁ ଜ୍ଞାନ ଲାଭକର । ଭୃତ୍ସର ସମସ୍ତ ଲାଭ ମଧ୍ୟରେ ସ୍ତବ୍ଧବେଚନା ଲାଭକର । 8ଜ୍ଞାନକୁ ସମ୍ମାନ କର, ଏବଂ ସେ ଭୃତ୍ସକୁ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ କରିବ । ଭୃତ୍ସେ ଯଦି ତାହାକୁ ଆଲିଙ୍ଗନ କର, ତେବେ ସେ ଭୃତ୍ସ ନିକଟକୁ ସମ୍ମାନ ଆଣିଦେବ । 9ଜ୍ଞାନ ଭୃତ୍ସ ମସ୍ତକରେ ଅନୁଗ୍ରହରୂପକ ମୁକୁଟ ପିନ୍ଧାଇ ଦେବ । ସେ ଭୃତ୍ସକୁ ଶୋଭାର ମୁକୁଟ ଅର୍ପଣ କରିବ ।

10ହେ ମୋର ପୁତ୍ର, ମୋର କଥା ଶୁଣ, ମୋର କଥାମାନ ଗ୍ରହଣ କର, ତହିଁରେ ଭୃତ୍ସେ ଦୀର୍ଘାୟୁ ହେବ ।

11ମୁଁ ଭୃତ୍ସକୁ ଜ୍ଞାନ ମାର୍ଗରେ ପରିଚାଳିତ କରୁଛି । ମୁଁ ସାଧୁତା'ର ପଥରେ ଭୃତ୍ସକୁ କଢାଇ ଅଛି । 12ଭୃତ୍ସେ ଗଲବେଳେ ଭୃତ୍ସର ପାଦ ଫାନ୍ଦରେ ପଡ଼ିବ ନାହିଁ, ଦୌଡ଼ିବା ବେଳେ ଭୃତ୍ସେ ଝୁଣ୍ଟି ପଡ଼ିବ ନାହିଁ । 13ଉପଦେଶମାନ ଦୃଢ଼ତାରେ ଗ୍ରହଣ କର । ତାହାକୁ ପରିତ୍ୟାଗ କର ନାହିଁ । ଏହା ଉପରେ ନିଜର ରଖ, କାରଣ ତାହା ଭୃତ୍ସର ଦୀବନ ।

14ମନ ଲୋକମାନଙ୍କର ପଥ ଅନୁସରଣ କର ନାହିଁ । ସେମାନଙ୍କ ପରି ବାସ କର ନାହିଁ । ସେମାନଙ୍କ ପରି ହେବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କର ନାହିଁ । 15ସେମାନଙ୍କ ପଥରୁ ଦୂରେଇ ରୁହ, ତହିଁର ନିକଟକୁ ଯାଅ ନାହିଁ । ତହିଁରୁ ବିମୁଖ ହୋଇ ଚାଲିଯାଅ । 16ମନ ଲୋକମାନେ ମନକାର୍ଯ୍ୟ ନିକଳ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, ସେମାନଙ୍କୁ ନିଦ ହୁଏ ନାହିଁ । ଯଦି ସେମାନେ କାହାକୁ ଆଘାତ ନକରନ୍ତି, ସେମାନେ ଗନ୍ଧନ କରିବେ ନାହିଁ । 17ମନ କି ଅସତ୍ୟ କାମ କରିବା ସେମାନଙ୍କର ଖାଦ୍ୟ ଓ ପାନୀୟ! ଏହା ବ୍ୟତୀତ ସେମାନେ ବଞ୍ଚିପାରିବେ ନାହିଁ ।

18ଧାର୍ମିକ ଲୋକମାନେ ପ୍ରଭତର ସୂର୍ଯ୍ୟକରଣ ପର। ସୁଯୋଧୟ ପରେ ମଧ୍ୟାହ୍ନରେ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଯେପରି ତେଜସ୍ୱୀ ହୋଇ ଉଠେ, 19କୁକର୍ମ ଲୋକମାନଙ୍କ ପଥ ଅନ୍ଧକାରର ରାତ୍ରି ଭୂଲ୍ୟ, ସେମାନେ କାହିଁରେ ଝୁଣ୍ଟି ପଡ଼ନ୍ତି, ତାହା ସେମାନେ ଜାଣିନ୍ତି ନାହିଁ।

20ହେ ମୋର ପୁତ୍ର, ତୁମ୍ଭେ ମୋର ବାକ୍ୟପ୍ରତି ଆକୃଷ୍ଟ ହୁଅ। ତୁମ୍ଭେ କଣ୍ଠ ଦେଇ ମୋ କଥା ଶୁଣ। 21ମୋର ବାକ୍ୟପ୍ରତି ବନ୍ଧୁତା ହୁଅ ନାହିଁ। ମୋର ବାକ୍ୟସବୁ ସର୍ବଦା ସ୍ମରଣ କର। 22ମୋର ବାକ୍ୟ ଯେଉଁମାନେ ଗ୍ରହଣ କରନ୍ତି, ସେମାନେ ଧନ୍ୟ। ସେମାନେ ସୁସ୍ଥତା ଧାରଣ କରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହୋଇ ପାରନ୍ତି।

23ତୁମ୍ଭର ସୁଦୟକୁ ଅତି ଯତ୍ନ ସହ ପରିଚାଳିତ କର। ଯେହେତୁ ତହିଁରୁ ଜୀବନର ପ୍ରବାହ ନିରନ୍ତର ଭାବେ ଉଠିବ।

24ତୁମ୍ଭ ମୁଖରୁ ଅସତ୍ୟ ବାକ୍ୟକୁ ବାହାର ନ ଆସୁ। ମିଥ୍ୟା କୁହ ନାହିଁ। 25ଲକ୍ଷ୍ୟସ୍ଥଳ ପାଇଁ ତୁମ୍ଭର ଚକ୍ଷୁ ସୁଦୃଶ୍ୟ ଆଗକୁ ଦେଖିବା ପାଇଁ ରଖ, ସର୍ବଦା ସିଧା ଦେଖ। 26ଧାର୍ମିକତାଠାରୁ ତୁମ୍ଭକୁ ଦୂରେଇ ନିଅ ନାହିଁ। ଜ୍ଞାନଠାରୁ ଦୂରେଇ ଯାଅ ନାହିଁ। 27ସମ୍ପର୍କପଥ ପରିତ୍ୟାଗ କରନାହିଁ, ଯେଉଁପଥ ଉତ୍ତମ ଏବଂ ଠିକ୍। କିନ୍ତୁ ସର୍ବଦା ଅଧର୍ମଠାରୁ ଦୂରେଇ ରୁହ।

ବ୍ୟଭିଚାର ନିବାରଣର ଜ୍ଞାନ

5 ହେ ମୋର ପୁତ୍ର, ମୋ ଜ୍ଞାନରେ ମନ ଦିଅ। ମୋର ବୁଦ୍ଧି ପାଇଁ କାନ ଡେର। 2ତେବେ ତୁମ୍ଭେ ଚତୁର ହେବ ଓ ତୁମ୍ଭ ଓଷ୍ଠଧାର ଜ୍ଞାନ କଥା କହିବ। 3ପର ସ୍ତ୍ରୀ ସ୍ତମ୍ଭର ହୋଇପାରେ, ତା'ର ମୁଖରୁ ମଧୁର ବାକ୍ୟ ଶୁଣାଯାଏ। 4କିନ୍ତୁ ଶେଷରେ ସେ ତିକ୍ତତା ଓ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଆଣିବ। ଯଶୁଣା ଯାହା ବନ୍ଧୁତା ଓ ତିଷ୍ଣ ଖଣ୍ଡାତୁଲ୍ୟ ଆଘାତ କରେ। 5ସେ ହେଉଛି ମୃତ୍ୟୁର ପଥ, ସେ ତୁମ୍ଭକୁ ସିଧା କବର ପାଖକୁ ନେଇଯିବ। 6ତା'ର ପଥ ଅନୁସରଣ କର ନାହିଁ। କାରଣ ସେ ଜାଣେ ନାହିଁ ଯେ ସେ ନିଜେ ପଥ ହରାଇଛି। ସାବଧାନ! ତୁମ୍ଭେ ଜୀବନର ପଥକୁ ଅନୁସରଣ କର।

ଯୌବନ ତୁମ୍ଭକୁ କ୍ଷାଣ କରପାରେ

7ବର୍ତ୍ତମାନ ପୁତ୍ରମାନେ, ମୋର ବାକ୍ୟ ଗ୍ରହଣ କର। ମୋର ବାକ୍ୟ ପାଶୋର ନାହିଁ। 8ସେହି ସ୍ତ୍ରୀଠାରୁ ତୁମ୍ଭେ ଦୂରେଇ ରୁହ। ଏପରିକି ତା'ର ଗୁହର ଧାର ନିକଟକୁ ମଧ୍ୟ ଯାଅ ନାହିଁ। 9ଯଦି ତୁମ୍ଭେ ତାହା କର, ତେବେ ତୁମ୍ଭେ ପାଇବା ସମ୍ମାନ ଅନ୍ୟମାନେ ପାଇବେ। ଏବଂ ନିର୍ଦ୍ଦୟ ଲୋକମାନେ ସବୁକିଛି ନେଇଯିବେ, ଯାହା ତୁମ୍ଭେ ବର୍ଷ ସାରା କାର୍ଯ୍ୟ କର ସଂଗ୍ରହ କରିଥିବ। 10ଅପରିଚିତ ଲୋକମାନେ ତୁମ୍ଭ ବଳରେ ବଳୀୟାନ ହେବେ। ତୁମ୍ଭ ଗ୍ରାମର ଫଳ ଅନ୍ୟମାନେ ଭୋଗ କରିବେ। 11ଜୀବନର ଶେଷ ଭାଗରେ ତୁମ୍ଭର ମାଂସ ଓ ଶରୀର କ୍ଷୟ ପାଇବ। ତୁମ୍ଭେ ସେତେବେଳେ ବଳାପ କରିବ। 12-13ସେତେବେଳେ ତୁମ୍ଭେ କହିବ, “କାହିଁକି ମୁଁ ମୋର ପିତାଙ୍କ କଥା ଶୁଣିଲି ନାହିଁ। ମୁଁ କାହିଁକି ମୋର ଶିକ୍ଷକମାନଙ୍କର କଥା ଶୁଣିଲି ନାହିଁ, ମୁଁ ଶାସନାଧିନ ହେବାକୁ ମନା କଲି, ମୁଁ

ନିଜକୁ ସଂଗୋଧିତ କରିବା ପାଇଁ ମନା କଲି। 14ଗୀତ୍ର ମୁଁ ସବୁ ପ୍ରକାର ଅସୁବିଧା, ଅପମାନ, ଯନ୍ତ୍ରଣା ଜନସମାବେଶ ଆଗରେ ପଡ଼ିଲି।”

ନିଜର ସ୍ତ୍ରୀକୁ ଉପଭୋଗ କର

15ତୁମ୍ଭ ନିଜ କୁଅରୁ ଜଳପାନ କର। ତୁମ୍ଭର ଗାଗରୀକ ସମ୍ପର୍କ ତୁମ୍ଭର ସ୍ତ୍ରୀ ସହତ ରଖ। 16ଯଦି ନାହିଁ, ତୁମ୍ଭର ଝରଣା ସ୍ତ୍ରୀ ବାହାରକୁ ବହିଯିବ। ଅନ୍ୟମାନେ ତୁମ୍ଭର ସ୍ତ୍ରୀ ସହତ ଗାଗରୀକ ସଂପର୍କ ରଖିବେ। 17ତୁମ୍ଭର ଝରଣା ତୁମ୍ଭର ହେଉ, ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ସହ ଭାଗ କରନାହିଁ। 18ତୁମ୍ଭର ନିର୍ଦ୍ଦର ଆଶୀର୍ବାଦରେ ପ୍ରାପ୍ତ ହେଉ। ତୁମ୍ଭେ ସେହି ସ୍ତ୍ରୀକୁ ଉପଭୋଗ କର ଯାହାକୁ ଯୌବନକାଳରେ ବ୍ୟାହତ କରିଥିଲ। 19ସେ ପ୍ରେମିକା ହରିଣୀ ଓ ରୂପବତୀ ବାଉଁଶ ପରି ତା'ର ବନ୍ଧ ସର୍ବଦା ତୁମ୍ଭକୁ ଭୁଷ୍ଟ କରୁ। ଆଉ ତା'ର ପ୍ରେମରେ ତୁମ୍ଭେ ସର୍ବଦା ଆସକ୍ତ ହୁଅ। 20ହେ ମୋ ପୁତ୍ର ପରକୀୟା ସ୍ତ୍ରୀ ଠାରେ ପାଗଳ ହୁଅ ନାହିଁ। ବ୍ୟଭିଚାରୀର ଘନଶୁଭାକୁ ଆଲିଙ୍ଗନ କର ନାହିଁ। 21ସଦାପ୍ରଭୁ ମନୁଷ୍ୟର ସମସ୍ତ ଗତି ଦେଖନ୍ତି। ସଦାପ୍ରଭୁ ତୁମ୍ଭର ପ୍ରତ୍ୟେକ ପଥକୁ ସମାନ କରନ୍ତି। 22ଦୁଷ୍ଟ ଲୋକର ନିଜ ଅପରାଧ ତାହାକୁ ଧରିବ। ସେ ତା'ର ନିଜ ପାପ ରୂପକ ଦୌଡ଼ରେ ବନ୍ଧା ହେବ। 23ସେ ତା'ର ନିର୍ଦ୍ଦୋଷତା ଧାରଣ କରିବ। ସେ ଶୁଖିଲା ଅଭାବ ଯୋଗୁ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରିବ।

ଋଣରେ ମଧ୍ୟସ୍ଥି ହୁଅନାହିଁ

6 ହେ ମୋର ପୁତ୍ର, ଅନ୍ୟ ଲୋକର ଋଣରେ ତୁମ୍ଭେ ମଧ୍ୟସ୍ଥି ହୁଅ ନାହିଁ। ଅନ୍ୟର ଋଣ ପରିଶୋଧ କରିବା ପାଇଁ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କର ନାହିଁ। ସେ ଯାଜ୍ଞ ହେଉ କି ଜଣେ ଅଜଣା ଆଗନ୍ତୁକ ହେଉ? 2ଯଦି ତୁମ୍ଭେ କର, ତେବେ ତୁମ୍ଭେ ଆପଣା ପ୍ରତିଜ୍ଞା ଧାରଣାରେ ପଡ଼ିଅଛ ଓ ଆପଣା କଥା ପାଇଁ ଧରଯାଇ ଅଛ। 3ତୁମ୍ଭେ ଆପଣାକୁ ଏଥିରୁ ଉଦ୍ଧାର କର। ଯେହେତୁ ତୁମ୍ଭେ ଆପଣା ବନ୍ଧୁର ହସ୍ତଗତ ହୋଇଅଛ। ଯାଅ ଆପଣାକୁ ନିମ୍ନକର ତୁମ୍ଭ ପ୍ରତିବେଶୀକ ବାରମ୍ବାର ବୀନତି କର। ସେ ଋଣରୁ ତୁମ୍ଭକୁ ମୁକ୍ତ କରୁ। 4ତୁମ୍ଭେ ବିଗ୍ରାମ କର ନାହିଁ କିମ୍ବା ନିଦ୍ରା ଯାଅ ନାହିଁ। 5ଆପଣାକୁ ଉଦ୍ଧାର କର, ଯେପରି ହରିଣ ବ୍ୟାଧିଠାରୁ ଦୌଡ଼ି ପଳାଏ ଓ ପକ୍ଷୀମାନେ ଫାସରୁ ଉଡ଼ିଯାଆନ୍ତି।

ଅଳପ୍ରଥା ପଶିଆର ବଦଦୟୁତ୍ତ

6ହେ ଅଳପ୍ରଥା ଲୋକମାନେ! ତୁମ୍ଭେ ପିମ୍ପୁଡ଼ ନିକଟକୁ ଯାଅ। ଦେଖ, ପିମ୍ପୁଡ଼ମାନେ କପର କର୍ମ କରୁଛନ୍ତି। ସେମାନଙ୍କଠାରୁ ଶିଖ ଓ ସେମାନଙ୍କର ଉଦାହରଣରୂପେ କାର୍ଯ୍ୟ କର। 7ପିମ୍ପୁଡ଼ମାନଙ୍କର ନେତା କି ନିରୀକ୍ଷକ କିଅବା ଶାସକ କେହି ନଥାନ୍ତି। 8ସେମାନେ ଗ୍ରୀଷ୍ମକାଳରେ ଖାଦ୍ୟ ଏକତ୍ର କରନ୍ତି ଏବଂ ଶୀତକାଳରେ ପ୍ରଭୁର ପରିମାଣରେ ସେମାନେ ଖାଦ୍ୟ ସଂଗୃହୀତ କରିଥାନ୍ତି। 9ହେ ଅଳପ୍ରଥା ଲୋକମାନେ, କେତେକାଳ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତୁମ୍ଭେମାନେ ସେଠାରେ ପଡ଼ି ରହିବ? ତୁମ୍ଭେ କେତେକାଳ

ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତୁମ୍ଭର ନିଦ୍ରା ଭାଙ୍ଗି ଉଠିବ? 10 ଅଳସ୍ତୁଆମାନେ କହନ୍ତି, “ଆଉ ଟିକିଏ ଶୋଇବ, ଆଉ ଟିକିଏ ଭୁଲିଯାଏ। ଆଉ ଟିକିଏ ନିଦ୍ରା ଯିବା ପାଇଁ ଭିତ୍ତି ମୋଡ଼ ହୁଏ।” 11 କିନ୍ତୁ ସେ ଶୋଇ ରହେ ଓ ଆଉ ଶୋଇ ରହେ। ସେ ଦରିଦ୍ରର ଦରିଦ୍ରତର ହୋଇଯାଏ। ଖୁବ୍‌ଶୀଘ୍ର ତା’ର ଆଉ କିଛି ନ ଥାଏ। ଅଳସ୍ତୁଆମା ଖଣ୍ଡ ପରି ତୁମ୍ଭର ସମସ୍ତ ଧନ ଏକାଥରେ ଛଡ଼ାଇ ନେବ।

ପାପାଧମ ବ୍ୟକ୍ତି

12 ପାପାଧମ ବ୍ୟକ୍ତି, ଅପରାଧୀ ମନୁଷ୍ୟ ସର୍ବଦା ମିଥ୍ୟା କଥା କହନ୍ତି। 13 ସେ ଆଖିରେ ଠାରଇ, ସେ ଗୋଡ଼ରେ ଓ ଅଙ୍ଗୁଳି ଘୁର ସଙ୍କେତ କରଇ। 14 ତା’ର ହୃଦୟରେ କୁଟିଳତା ଥାଏ। ସେ ସର୍ବଦା ଅନିଷ୍ଟ ଯୋଜନା କରେ। ସେ ଯୁକ୍ତଚର୍ଚ୍ଚ ଓ କଳି ଆରମ୍ଭ କରେ। 15 କିନ୍ତୁ ତା’ର ବିପଦ ଶୀଘ୍ର ଉପସ୍ଥିତ ହେବ। ସେ ଆକସ୍ମିତ ଶୀଘ୍ର ବିନାଶ ହେବ। ଏବଂ ତାଙ୍କୁ କିଛି ଉପାୟ ମିଳିବ ନାହିଁ।

ସାତଟି କଥା ସଦାପ୍ରଭୁ ସର୍ବଦା ଘୃଣା କରନ୍ତି

16 ସଦାପ୍ରଭୁ ଏହି ଛଅଗୋଟି ବିଷୟକୁ ଘୃଣା କରନ୍ତି। ସପ୍ତବସ୍ତୁ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କର ଘୃଣା ଯୋଗ୍ୟ।

17 ଅହଙ୍କାର ଦୃଷ୍ଟି, ମିଥ୍ୟାବାଦୀ ଦିହା, ନିର୍ଦ୍ଦୋଷର ରକ୍ତପାତକାରୀ ହସ୍ତ।

18 ହୃଦୟ କୁକର୍ମ କରିବା ପାଇଁ ଯୋଜନା କରେ, କୁକର୍ମ କରିବାକୁ ବେଗଗାମୀ ଚରଣ।

19 ମିଥ୍ୟା ସାକ୍ଷୀ, ଯେ ମିଥ୍ୟା କହି ଭାଇମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ କଳିର ବୀଜ ବୁଣେ।

20 ହେ ମୋର ପୁତ୍ର, ଆପଣା ପିତାର ଆଜ୍ଞା ପାଳନ କର। ଏବଂ ମାତାର ଉପଦେଶ ଭୁଲ ନାହିଁ। 21 ସେମାନଙ୍କର ଆଜ୍ଞାସବୁ ଏବଂ ଶିକ୍ଷାଗୁଡ଼ିକ ସର୍ବଦା ମନେ ରଖ। ତାହାକୁ ତୁମ୍ଭ ହୃଦୟରେ ବାନ୍ଧି ରଖ ଏବଂ ତାହାକୁ ତୁମ୍ଭର ଗଳାର ଫୁଲିହାର ପରି ବାନ୍ଧ। 22 ଯେତେବେଳେ ତୁମ୍ଭେ ଗୁଲିବ, ସେମାନଙ୍କର ଶିକ୍ଷାଗୁଡ଼ିକ ତୁମ୍ଭକୁ ପଥ ଦେଖାଇବେ। ଯେତେବେଳେ ତୁମ୍ଭେ ଗମ୍ଭନ କରିବାକୁ ଯିବ ସେମାନେ ତୁମ୍ଭର ପ୍ରହରୀ ହେବ। ଯେତେବେଳେ ତୁମ୍ଭେ ନାଗ୍ରତ ହେବ, ସେମାନେ ତୁମ୍ଭ ସହ ଆଳାପ କରିବେ।

23 ତୁମ୍ଭ ପିତାମାତାଙ୍କର ଶିକ୍ଷା ଆଲୋକ ବର୍ତ୍ତାକା ପରି ତୁମ୍ଭକୁ ସର୍ବଦା ସତ୍ତ୍ୱ ପଥରେ ଚଳାଇ ନେବ। ତାହା ତୁମ୍ଭକୁ ତାଳିମ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବ ଓ ଦୀବନ ପଥରେ ଚଳାଇ ନେବ। 24 ସେମାନଙ୍କର ଶିକ୍ଷା ତୁମ୍ଭକୁ ଅନ୍ୟ ପୁରୁଷର ସ୍ତ୍ରୀଠାରୁ ଓ ଗଣିକାର ଗୁହୁବାକ୍ୟଠାରୁ ଦୂରେଇ ରଖୁ। 25 ତୁମ୍ଭ ହୃଦୟରେ ସେହି ସ୍ମରଣ ସ୍ତ୍ରୀର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟକୁ ଲୋଭ କର ନାହିଁ। ତା’ର ଚକ୍ଷୁ ତୁମ୍ଭକୁ ପ୍ରତାରଣ ନକରୁ। 26 ବ୍ୟଭିଚାରୀକୁ ପାଉଁରୋଟାର ଦାମ ଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ, ଅନ୍ୟ ନିଶଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀ ପାଇଁ ତୁମ୍ଭ ଦୀବନର ଦାମ ଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ।

27 ଯଦି କେହିଲୋକ ତା’ର ବନ୍ଧ ଦେଶରେ ନିଆଁ ରଖିବ, ତେବେ ତାହା ପୋଡ଼ି ଯିବ। 28 ଯଦି କେହି ଲୋକ ନିଜିଆ ଅଙ୍ଗାର ଉପରେ ଗୁଲେ, ତେବେ ତା’ର ପାଦ ପୋଡ଼ିଯିବ।

29 ଏହା ଠିକ୍ ସେହିପରି ହେବ, ଯଦି ତୁମ୍ଭେ ପର ସ୍ତ୍ରୀ ସହତ ଗମ୍ଭନ କରିବ। ଯେକେହି ଏହା ଲକ୍ଷା କରେ ଦଣ୍ଡିତରୁ ପଳାଇ ଯାଇପାରିବ ନାହିଁ।

30 ଭୋକିଲା ଯୋଗୁ ଯଦି ଚୋର କରେ। ତେବେ ଲୋକେ ତାକୁ ଘୃଣା କରିବେ। 31 ମାତ୍ର ଯଦି ଧରପଡ଼େ, ତେବେ ତାକୁ ସାତଗୁଣ ଫେରାଇବାକୁ ପଡ଼େ। ଆପଣା ଗୃହର ସର୍ବସ୍ତୁ ତାକୁ ଦେବାକୁ ହେବ।

32 ନିଶେ ବ୍ୟବାରୀ ଲୋକ ନିର୍ବୋଧ ଅଟେ। ସେ ତା’ର ନିଜର ବିନାସ ଆଣିବ। 33 ଲୋକମାନେ ଏଥିପାଇଁ ନିଜର ସମସ୍ତ ସମ୍ପାଦ ହରନ୍ତି। ତା’ର କଳଙ୍କ ମାଜିତ ହେବ ନାହିଁ। 34 ସେହି ସ୍ତ୍ରୀର ସ୍ୱାମୀ ନିତ୍ୟାନ୍ତ ଲକ୍ଷୀପରାୟଣ ହେବ। ତା’ର ସ୍ୱାମୀ ନିତ୍ୟାନ୍ତ କ୍ରୋଧିତ ହେବ। ପ୍ରତିହଂସା କରିବା ବେଳେ ସେ କିଛି ମାନବ ନାହିଁ। 35 ଯେ କୌଣସି ମୂଲ୍ୟ ତା’ର କ୍ରୋଧକୁ ଶାନ୍ତ କରିପାରିବ ନାହିଁ। ଯେତେ ଅର୍ଥ ଦେଲେ ବି ତା’ର କ୍ରୋଧ ଶାନ୍ତ ହେବ ନାହିଁ।

ଜ୍ଞାନ ତୁମ୍ଭକୁ ଯୌନବିକାରରୁ ରକ୍ଷା କରିବ

7 ହେ ମୋର ପୁତ୍ର, ମୋର ବାକ୍ୟକୁ ମନେ ରଖ, ମୋର ଆଦେଶକୁ ଭୁଲ ନାହିଁ। 2 ମୋର ଆଜ୍ଞାସବୁ ପାଳନ କରି ବଞ୍ଚ। ମୋର ଶିକ୍ଷାକୁ ଦୀବନର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଦିନିଷ ଭାବେ ଗ୍ରହଣ କର। 3 ତାହାକୁ ଆଙ୍ଗୁଳିରେ ବାନ୍ଧି ରଖ, ନିଜ ହୃଦୟରେ ଲେଖି ରଖ। 4 ଜ୍ଞାନକୁ ତୁମ୍ଭର ଭଉଣୀପରି ଗ୍ରହଣ କର। ସ୍ତ୍ରୀବିଚାରକୁ ତୁମ୍ଭର ପରିବାରର ସଦସ୍ୟରୂପେ ଗ୍ରହଣ କର। 5 ତେବେ ତାହା ତୁମ୍ଭକୁ ଅନ୍ୟ ପର ସ୍ତ୍ରୀଠାରୁ ରକ୍ଷା କରିବ। ଏବଂ ବ୍ୟଭିଚାରୀ ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କଠାରୁ ମଧ୍ୟ ରକ୍ଷା କରିବ।

6 ଦିନେ ମୁଁ ମୋର ଝରକା ନାଲିପରଦା ଦେଇ ଗୁହୁଅଁଲି। 7 ମୁଁ ଅଜ୍ଞାନ ଯୁବାମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ନିଶେ ବୁଝିହୀନ ଯୁବକ ଦେଖିଲି। 8 ସେ ବ୍ୟଭିଚାରୀ ଗୃହ ନିକଟସ୍ଥ ଗଳି ଦେଇ, ଯିବାବେଳେ ତା’ର ଗୃହକୁ ଥିବା ପଥରେ ଗୁଲିଲି। 9 ଏହା ଥିଲା ସୁନ୍ଦରୀ ସୁନ୍ଦରୀ ସଦା ସମୟର। ସନ୍ଧ୍ୟା ଆରମ୍ଭ ହେଉଥିଲା। 10 ସେହି ସ୍ତ୍ରୀ ତା’ର ଗୃହରୁ ବାହାର ଆସିଲା, ତାକୁ ସାକ୍ଷାତ କରିବାକୁ। ସେ ବେଶ୍ୟାରୂପ ଧାରଣ ପୋଷାକ ପରିଧାନ କରିଥିଲା। ସେ ବହୁତ ହୃଦୟରେ ଚତୁରୀ ଥିଲା। 11 ସେ ବଡ଼ ଭୁଣ୍ଡେଇ ଓ ଅବାଧ୍ୟା ଥିଲା। ତା’ର ପାଦ ଆଦୌ ଗୃହରେ ରହୁ ନ ଥିଲା। 12 ସେ କେତେବେଳେ ଗସ୍ତର ଉପରେ ଥାଏ, କେତେବେଳେ ଛକରେ ଥାଏ। ସେ ପ୍ରତ୍ୟେକ କୋଣରେ ଛଳନାର ସହତ ଅପେକ୍ଷା କରେ। 13 ସେହି ସ୍ତ୍ରୀ ନିଶଙ୍କ ସେହି ଯୁବକକୁ ଧରିଲା ଓ ତାକୁ ରୁମ୍ଭନ କଲା। ଆଉ ନିର୍ଲଜ୍ଜ ମୁଖରେ କହିଲା, 14 “ମଙ୍ଗଳାର୍ଥକ ବଳି ଅଛି। ଆଜି ମୁଁ ମୋର ପ୍ରତିଜ୍ଞା ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିଅଛି। 15 ଏଣୁ ମୁଁ ତୁମ୍ଭ ସହତ ସାକ୍ଷାତ କରିବାକୁ ଆସିଲି। ତୁମ୍ଭକୁ ଦେଖି ଆସୁଥିଲି ଓ ବର୍ତ୍ତମାନ ମୁଁ ତୁମ୍ଭକୁ ପାଇଲି। 16 ମୁଁ ସୁଦନୀ ଓ ମିସାୟ ସୁନ୍ଦର ଡୋରିଆ ବସ୍ତୁ ଆପଣା ପଲଙ୍କରେ ବିଛାଇ ଅଛି। 17 ଗନ୍ଧରସ ଓ ଅଗୁରୁ ଚନରେ, ମୋହର ଗନ୍ଧା ସୁବାସିତ କରିଅଛି। 18 ଆସ ଆମ୍ଭେମାନେ ପ୍ରଭାତଯାଏ କାମରସରେ ମଉ ଓ ପ୍ରେମରେ ଭୋଳ ହେବା। 19 ମୋର ସ୍ୱାମୀ ଘରେ ନାହିଁନି, ସେ ଦୂର ଯାତ୍ରା କରିଛନ୍ତି। 20 ସେ ତୋତାଏ

ଟଙ୍କା ସାଙ୍ଗରେ ନେଇ ଯାଇଛନ୍ତି । ସେ ପୁଣିମା ଦିନରେ ଫେରିବେ ।”

21 ସେହି ସ୍ତ୍ରୀ ଜଣକ ଏପରି ମଧୁର ଭାଷା କହି ତାଙ୍କର ମନ ହରଣ କଲା । ତା’ର ଚାହିଦା ବାକ୍ୟରେ ତାକୁ ଟାଣି ନେଲା । 22 ସେ ତା’ର ପଥ ଅନୁସରଣ କଲେ, ଯେପରି ଗୋରୁ କଂସେଇଖାନାକୁ ଯାଏ । ସେ ଜଣେ ହରଣ ପରି ଦାଲ ଭିତରକୁ ଚାଲି ଯାଉଥିଲା । 23 ଯେମିତି ପକ୍ଷୀଟିଏ ଶିକାରୀ ଡାକିପାରି ନଥାଏ । ଠିକ୍ ସେହିପରି ସେ ଯୁବପୁରୁଷ ବସନ୍ଦରେ ଅଛ ବୋଲି ଜାଣି ନପାରି ସେ ସ୍ତ୍ରୀର ଦାଲ ଭିତରକୁ ଯାଉଅଛି ।

24 ଏଣୁ ହେ ମୋର ପୁତ୍ରମାନେ, ମୋର କଥା ଶୁଣ । ମୋ କଥାରେ ମନୋନିବେଶ କର । 25 ଭୁଲର ହୁଦୟ ସେହି ବେଶ୍ୟାମାନଙ୍କର ପଛରେ ନ ରହ । ଭୁଲେ ତା’ର ପଥରେ ବସିଥାନ୍ତାମାନୀ ହୁଅ ନାହିଁ । 26 ସେ ଅନେକଙ୍କୁ କ୍ଷତବିକ୍ଷତ କରିଅଛି । ସେ ମଧ୍ୟ ଅନେକଙ୍କୁ ହତ୍ୟା କରିଅଛି । 27 ତା’ର ଗୁହ ସିଧାସଳଖ କବରକୁ ଯିବା ପାଇଁ ବାଟ । ଯାହା ମୃତ୍ୟୁର ଆଳୟକୁ ଯାଏ ।

ଜ୍ଞାନ ଓ ଉତ୍ତମ ସ୍ତ୍ରୀ

8 ଶୁଣ! ଜ୍ଞାନ ତାଙ୍କଠାରୁ ଶୁଣିବାକୁ ଡାକୁଛନ୍ତି । 2 ସେ ପଥ ପାଶୁଛି ଉଚ୍ଚସ୍ଥାନରେ ଠିଆ ହୁଏ । ସେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସଂଯୋଗ ଗୁଣ୍ଠରେ ଠିଆ ହୁଏ ।

3 ସେ ନଗରଘର ନିକଟରେ ଠିଆ ହୁଏ ଏବଂ ଡାକେ ।

4 ଜ୍ଞାନୀ କହେ, “ହେ ମନୁଷ୍ୟଗଣ ମୁଁ ଭୁଲମାନଙ୍କୁ ଡାକୁଅଛି । ମୁଁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଲୋକଙ୍କୁ ଡାକେ ।

5 ଯଦି ଭୁଲମାନଙ୍କର ଅଭିଜ୍ଞତା ନାହିଁ, ଭୁଲେ ଜ୍ଞାନୀ ହୁଅ । ହେ ନିର୍ଦୋଷମାନେ, ଭୁଲେମାନେ ସ୍ତ୍ରୀବେଚନା କର ।

6 ଶୁଣ, କାରଣ ମୁଁ ଭୁଲକୁ ଉକ୍ତେଷ୍ଟ ବସନ୍ଦ କହିବି । ଏବଂ ମୁଁ ଭୁଲମାନଙ୍କୁ ଉଚ୍ଚର କଥା କହିବି । ଯାହା ମୋ ପାଟିରୁ ବାହାରିବ ।

7 ମୋର ବାକ୍ୟସବୁ ସତ୍ୟ ଅଟେ । ମୁଁ ଦୁଷ୍ଟତା ଛଳନାକୁ ଦୃଷ୍ଟା କରେ ।

8 ମୁଁ ଯାହା କହେ, ତାହା ସତ୍ୟ ଓ ଯଥାର୍ଥ । ମୋର ବାକ୍ୟରେ ମିଥ୍ୟା କିମ୍ପା କୁଟିଳତା ନ ଥାଏ ।

9 ଯେ ତାହା ସବୁ ବୁଝେ ସେସବୁ ତାପାଇଁ ସୁଖ । ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତିର ଜ୍ଞାନ ଅଛି, ସେ ସବୁ ବୁଝେ ।

10 ମୋର ଶିକ୍ଷା ଗ୍ରହଣ କର, ଏହା ରୁପାଠାରୁ ମୂଲ୍ୟବାନ । ଏହା ମଧ୍ୟ ଗିନି ସୁନାଠାରୁ ମୂଲ୍ୟବାନ ।

11 ଜ୍ଞାନ ମୁକ୍ତାଠାରୁ ମୂଲ୍ୟବାନ, ଭୁଲେ ଯାହା ଆଶା କରୁଛି ତାହା ଏହାଠାରୁ ଅଧିକ ମୂଲ୍ୟବାନ ।”

ଜ୍ଞାନ କଣ କରପାରେ

12 “ମୁଁ ହେଉଛି ଜ୍ଞାନ, ମୁଁ ସାବଧାନତାର ସହତ ବାସ କରୁଛି । ମୁଁ ଜ୍ଞାନ ଓ ଉତ୍ତମ ପରିଣାମ ସହତ ପାଇଥାଏ ।

13 ଯଦି କେହି ଲୋକ ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଭୟ ଓ ସମ୍ମାନ କରେ, ତେବେ ସେ ଲୋକ କୁକର୍ମକୁ ଦୃଷ୍ଟା କରିବ । ମୁଁ

(ଜ୍ଞାନ) ଗର୍ବ, ଅହଙ୍କାର ଓ କୁପଥ ଏବଂ କୁଟିଳତାକୁ ଦୃଷ୍ଟା କରେ ।

14 ନିନ୍ଦା ଓ ତତ୍ତ୍ୱଜ୍ଞାନ ମୋଠାରେ ଥାଏ । ମୁଁ ହିଁ ‘ସ୍ତ୍ରୀବେଚନା’ ମୋଠାରେ ବଳ ଅଛି ।

15 ମୋ ମାଧ୍ୟମରେ ରାଜାମାନେ ରାଜତ୍ୱ କରନ୍ତି । ଶାସନକର୍ତ୍ତାମାନେ ମୋ ଦ୍ୱାରା ଯଥାର୍ଥ ବର୍ତ୍ତୁର କରନ୍ତି ।

16 ମୋ ଦ୍ୱାରା ରାଜକୁମାରୀ ଏବଂ ଶ୍ରେଷ୍ଠଗଣ ଶାସନ କରନ୍ତି, ଯେଉଁମାନେ ଲୋକଙ୍କୁ ନିଷ୍ପପଟ୍ଟ ଭାବରେ ଶାସନ କରନ୍ତି ।

17 ଯେଉଁମାନେ ମୋତେ ପ୍ରେମ କରନ୍ତି, ମୁଁ ସେମାନଙ୍କୁ ପ୍ରେମ କରେ । ଯେଉଁମାନେ ତେଷ୍ଟୁ କରନ୍ତି, ମୋର ଅନ୍ଦେଷଣ କରନ୍ତି, ସେମାନେ ମୋତେ ପାଆନ୍ତି ।

18 ମୋ ସହତ ଧନସମ୍ପଦ ଓ ସମ୍ମାନ ଅଛି । ମୁଁ ସତ୍ୟର ସମ୍ପତ୍ତି ଓ ଧାର୍ମିକତା ଦେଉଛି ।

19 ମୋର ଫଳ ଶୁଭ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଅପେକ୍ଷା ଉତ୍ତମ ଅଟେ । ମୋର ଆୟ ରୂପା ଅପେକ୍ଷା ଉତ୍ତମ ଅଟେ ।

20 ମୁଁ ଧାର୍ମିକତାର ମାର୍ଗରେ, ବର୍ତ୍ତୁରର ପଥ ମଧ୍ୟରେ ଗମନ କରେ ।

21 ଯେଉଁମାନେ ମୋତେ ପ୍ରେମ କରନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କୁ ସବୁ ସମ୍ପତ୍ତିର ଅଧିକାରୀ କରେ । ସେମାନଙ୍କ ଭଣ୍ଡାର ପୂର୍ଣ୍ଣ କରେ ।

22 ସଦାପ୍ରଭୁ ନିଜ ଗତିର ଆରମ୍ଭରେ, ତାଙ୍କ କର୍ମ ସକଳର ପୂର୍ବରେ ମୋତେ ଅଧିକାର କରିଥିଲେ ।

23 ଅନାଦିକାଳରୁ ଅବା ଆଦ୍ୟ କାଳାବଧି, ଅବା ପୃଥିବୀର ମୂଳ ସ୍ଥାପନର ପୂର୍ବରୁ ମୁଁ ସ୍ଥାପିତ ଅଛି ।

24 ଯେତେବେଳେ ଗର୍ଭର ସମୁଦ୍ର ନଥିଲା ଏବଂ ଯେତେବେଳେ ନିର୍ଦ୍ଦର ସକଳ ଜଳପୂର୍ଣ୍ଣ ନ ଥିବା ସମୟରେ ମୁଁ ଜନ୍ମ ହୋଇଥିଲି ।

25 ପର୍ବତଗଣ ଓ ଉପପର୍ବତ ଗଣ ସ୍ଥାପିତ ହେବା ପୂର୍ବରୁ, ମୁଁ ଜନ୍ମ ହୋଇଥିଲି ।

26 ସେସମୟରେ ଭୂମି କି ପ୍ରାନ୍ତର, କି ଜଗତସ୍ଥ ଧୂଳିର ଅଗ୍ରମାଂଗ ସେ ସୃଷ୍ଟି କରନଥିଲେ ।

27 ଯେଉଁ ସମୟରେ ସେ ସୂର୍ଯ୍ୟ ସ୍ଥାପନ କଲେ, ସମୁଦ୍ରର ସୀମା ସ୍ଥିର କଲେ । ସେ ସମୟରେ ମୁଁ ସେଠାରେ ଥିଲି ।

28 ସେ ମେଘକୁ ଆକାଶରେ ଝୁଲାଇଲେ, ଯେତେବେଳେ ସେ ସମୁଦ୍ରର ଉତ୍ସକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ କଲେ ।

29 ଯେଉଁ ସମୟରେ ସେ ସମୁଦ୍ରର ସୀମା ନିରୂପଣ କଲେ ଜଳସମୂହ ଯେପରି ତାଙ୍କର ଆଜ୍ଞା ଲକ୍ଷ୍ୟନ କରି ନପାରେ, ଯେଉଁ ସମୟରେ ଜଗତର ମୂଳଦୁଆସବୁ ତିଆରି କଲେ ।

30 ସେହି ସମୟରେ ମୁଁ ତାଙ୍କ ନିକଟରେ କର୍ମକର୍ତ୍ତା ଥିଲି । ମୁଁ ପ୍ରତିଦିନ ଆନନ୍ଦଦାୟୀ ହୋଇ ତାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ସର୍ବଦା ଆନନ୍ଦ ପ୍ରଦାନ କରୁଥିଲି ।

31 ସେ ସୃଷ୍ଟି କରିଥିବା ପୃଥିବୀରେ ମୁଁ ଉପଭୋଗ କଲି । ମୋର ଆନନ୍ଦ ଲୋକମାନଙ୍କ ସହତ ଥିଲା ।

32 “ଏଥିପାଇଁ ହେ ମୋର ପୁତ୍ରମାନେ, ମୋର କଥା ଶୁଣ । ଯଦି ଭୁଲେମାନେ ମୋର ପଥ ଧରିବ, ଭୁଲେ ଧନ୍ୟ ହେବ ।

33ମୋର ଉପଦେଶ ଶୁଣ ଓ ଜ୍ଞାନବାନ ହୁଅ । ତାହାକୁ ଅଗ୍ରାହ୍ୟ କରି ନାହିଁ ।

34ଯେକେହି ମୋର କଥା ଶୁଣେ, ସେ ଖୁସି ହେବ । ସେ ମୋ ଦ୍ଵାର ନିକଟକୁ ସବୁଦିନ ଶୀଘ୍ର ଆସେ ଏବଂ ମୋର ଦ୍ଵାର ବାହାରେ ଅପେକ୍ଷା କରେ ।

35ଯେଉଁ ଲୋକ ମୋତେ ପାଏ, ସେ ଜୀବନ ପାଏ । ସେ ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କର ଅନୁଗ୍ରହ ପ୍ରାପ୍ତ ହେବ ।

36କିନ୍ତୁ ଯେ ମୋର ବିରୁଦ୍ଧରେ ପାପ କରେ, ସେ ଆପଣା ପ୍ରାଣର କ୍ଷତି କରେ । ଯେଉଁ ସବୁ ଲୋକ ମୋତେ ଘୃଣା କରନ୍ତି, ସେମାନେ ମୃତ୍ୟୁକୁ ଉତ୍ସୁକ ହେବେ ।”

ଜ୍ଞାନୀ ଏବଂ ଦୁଷ୍ଟ

9 ଜ୍ଞାନୀ ତା’ର ଗୃହ ନିର୍ମାଣ କରିଅଛି । ସେ ତା’ର ସପ୍ତସ୍ତମ୍ଭ ନିର୍ମାଣ କରିଅଛି । 2ଜ୍ଞାନୀ ମାଂସ ରାନ୍ଧିଅଛି ଏବଂ ଦ୍ରାକ୍ଷାରସ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିଅଛି । ସେ ଆପଣା ମେଜରେ ଖାଦ୍ୟ ସଜାଇ ଅଛି । 3ସେ ଆପଣା ଦାସୀମାନଙ୍କୁ ପଠାଇ ଅଛି, ସେ ନଗରର ସର୍ବୋଚ୍ଚ ସ୍ଥାନରୁ ଡାକ କହେ, 4“ଯେଉଁ ଲୋକର ଅଭିଜ୍ଞତା ନାହିଁ ମୋ ପାଖକୁ ଆସ, ଯେଉଁମାନେ ନିର୍ବୋଧ, ସେ ତାହାଙ୍କୁ କହେ ।” 5“ଆସ ମୋର ଖାଦ୍ୟକୁ ଉନ୍ନତ କରି ଏବଂ ମୋର ଦ୍ରାକ୍ଷାରସ ପାନକର । 6ଅବୋଧ ଲୋକମାନଙ୍କର ସାଙ୍ଗ ପରିତ୍ୟାଗ କରି ତୁମ୍ଭେ ଜୀବନ ରକ୍ଷା କର । ସୁବିବେଚନାର ପଥରେ ଚାଲ ।”

7ଜଣେ ଯିଏ ଗୋଟିଏ ମନୁଷ୍ୟକୁ ଉତ୍ତରା କରେ, ଯିଏ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଅପମାନିତ କରେ, ସେ ନିଜେ ଅପମାନ ପାଇବ । ଯେ ଦୁଷ୍ଟକୁ ଗାଳି ଦିଏ, ସେ ନିଜେ କଳଙ୍କ ପାଏ । 8ନିନ୍ଦକକୁ ଅନୁଯୋଗ କରନାହିଁ, କଲେ ସେ ତୁମ୍ଭକୁ ଘୃଣା କରିବ । ଜ୍ଞାନୀକୁ ଅନୁଯୋଗ କର, ତହିଁରେ ସେ ତୁମ୍ଭକୁ ପ୍ରେମ କରିବ । 9ଯଦି ଜ୍ଞାନୀକୁ ଉପଦେଶ ଦେବ ସେ ଆହୁରି ଜ୍ଞାନବାନ ହେବ । ଯଦି ତୁମ୍ଭେ ଜଣେ ଧାର୍ମିକ ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ଶିକ୍ଷା ଦେବ, ତା’ର ପାଣ୍ଡିତ୍ୟ ବୃଦ୍ଧି ପାଇବ ।

10ସଦାପ୍ରଭୁ ବନ୍ଧୁତ୍ଵ ଉତ୍ସୁକ ଜ୍ଞାନୀର ଆରମ୍ଭ, ଏବଂ ପବିତ୍ର ସ୍ଵରୂପଙ୍କ ବନ୍ଧୁତ୍ଵ ଜ୍ଞାନୀର ସୁବିବେଚନା ଅଟେ । 11କାରଣ ମୋଦ୍ଵାର ତୁମ୍ଭର ଜୀବନ ବୃଦ୍ଧି ପାଇବ । ତୁମ୍ଭେ ଦୀର୍ଘଜୀବ ହେବ । 12ଯଦି ତୁମ୍ଭେ ଜ୍ଞାନୀ ଅଟ, ତେବେ ନିଜକୁ ନିଜେ ତୁମ୍ଭେ ଲାଭବାନ ହେବ । ଯଦି ତୁମ୍ଭେ ଜଣେ ନିନ୍ଦକାରୀ, ତୁମ୍ଭେ ନିଜେ ଦୁଃଖ ଭୋଗିବ ।

13ଅଜ୍ଞାନ କଳହୁଡ଼ି ସ୍ତ୍ରୀ ଉଚ୍ଚସ୍ଵରରେ ନିର୍ବୋଧ ବନ୍ଧୁତ୍ଵରେ କହେ । ସେ କିଛି ବୁଝିପାରେ ନାହିଁ । 14ସେ ଆପଣା ଗୃହଦ୍ଵାର ନିକଟରେ ଓ ନଗରର ଉଚ୍ଚ ସ୍ଥାନରେ ଆସନ ପାରି ବସିବ । 15ଯେତେବେଳେ ଲୋକମାନେ ନିଜ ନିଜ ପଥରେ ସଲଖ କରିଯାନ୍ତି, ସେହି ପଥକମାନଙ୍କୁ ଡାକ କହେ, 16“ଯେ ଅବୋଧ ସେ ଏଠାକୁ ଆସ, ” ସେ ମୁଖ ଲୋକକୁ ଏହି କଥା କହେ । 17କିନ୍ତୁ ସେ କହେ, “ଯଦି ତୁମ୍ଭେ ଜଳ ରୋଗିକର ତାହା ତୁମ୍ଭ ନିଜ ଜଳଠାରୁ ମଧୁର । ଯଦି ତୁମ୍ଭେ ରୋଟି ରୋଗି କର, ତାହା ତୁମ୍ଭ ନିଜ ଦ୍ଵାର ପ୍ରସ୍ତୁତ ରୋଟିଠାରୁ ସ୍ଵାଦିଷ୍ଟ ।”

18ସେହି ମୁଖ ଲୋକମାନେ ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ ଯେ ମୃତ

ପ୍ରେତାତ୍ମା ତା’ର ଗୃହରେ ଅଛି ବୋଲି, ଏବଂ ତା’ର ନିମନ୍ତ୍ରିତଗଣ ପାତାଳର ଗର୍ଭାର ସ୍ଥାନରେ ଅଛନ୍ତି ବୋଲି ।

ଗଲୋମନଙ୍କର ହତୋପଦେଶ

10 ଏଗୁଡ଼ିକ ହେଉଛି ଗଲୋମନଙ୍କ ହତୋପଦେଶ ଅଟେ । ଜ୍ଞାନୀ ପୁତ୍ର ପିତାକୁ ଆନନ୍ଦିତ କରେ । କିନ୍ତୁ ମୁଖ ପୁତ୍ର ତା’ର ମାତାର ଦୁଃଖ ବଢାଏ ।

2ଯଦି ଜଣେ କୁଳର୍ପ କରି ଧନ ଅର୍ଜନ କରେ, ତେବେ ତାହା କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲାଗେ ନାହିଁ । ଧାର୍ମିକତା ମୃତ୍ୟୁରୁ ରକ୍ଷାକରେ ।

3ସଦାପ୍ରଭୁ ଧାର୍ମିକମାନଙ୍କର ଯତ୍ନ ନିଅନ୍ତି । ସେ ଆବଶ୍ୟକ ପରିମାଣର ଖାଦ୍ୟ ଯୋଗାନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସଦାପ୍ରଭୁ ଦୁଷ୍ଟମାନଙ୍କର କାମନା କ୍ଷୁଣ୍ଣ କରନ୍ତି ।

4ଅଳସ୍ତୁଆ ଦରିଦ୍ର ହେବ । ପରିଶ୍ରମୀ ଲୋକ ଧନୀ ହେବ ।

5ବୁଦ୍ଧିମାନ ଲୋକ ଉତ୍ତମ ସମୟରେ ଶସ୍ୟ ସଂଗ୍ରହ କରେ, କିନ୍ତୁ ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଏହି ସମୟରେ ଶୋଇପଡେ, ତାହା ଲଜ୍ଜାଦନକ ।

6ଧାର୍ମିକର ମସୃକରେ ଆଶୀର୍ବାଦ ବର୍ଷେ, ମାତ୍ର ଦୁଷ୍ଟର ମୁଖ ଦୌରାତ୍ମ୍ୟରେ ପରିପୁର୍ଣ୍ଣ ହୁଏ ।

7ଧାର୍ମିକ ଲୋକମାନେ ଆଦର ସହକାରେ ମନେ ରଖନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଦୁଷ୍ଟ ବ୍ୟକ୍ତିର ନାମ ଦୁର୍ଗନ୍ଧ ବାସନା ପରି ହୁଏ ।

8ଜ୍ଞାନୀ ଲୋକ ଆଜ୍ଞାସବୁ ମାନେ କିନ୍ତୁ ମୁଖ ଲୋକ ଯୁକ୍ତି କରେ ଓ ନିଜକୁ ବିପର୍ଯ୍ୟ ଆଡକୁ ଟାଣିନାଏ ।

9ଜଣେ ସଜୋଟ ବ୍ୟକ୍ତି ରକ୍ଷା ପାଏ, କିନ୍ତୁ ଦୁଷ୍ଟ ଲୋକ ଧର ପଡ଼ିଯାଏ ।

10ଜଣେ ଯିଏ ସତ୍ୟକୁ ଲୁଚାଏ, ସେ ଅସ୍ତବଧାର କାରଣ ଅଟେ । ଜଣେ ଯିଏ ଖୋଲଖୋଲ ଭାବରେ କଥା କୁହେ, ଗାନ୍ଧ ବସ୍ତ୍ରଦିତ କରେ * ।

11ଧାର୍ମିକ ଲୋକର ମୁଖ ଜୀବନର ନିର୍ଦ୍ଦର । କିନ୍ତୁ ଦୁଷ୍ଟର ଲୋକର ମୁଖ ଦୌରାତ୍ମ୍ୟ ବଢାଏ ।

12ହଂସା କଳି ଆଣେ । କିନ୍ତୁ ପ୍ରେମ ସବୁ ଅଧର୍ମକୁ କ୍ଷମା କରେ ।

13ବୁଦ୍ଧିମାନ ଲୋକମାନଙ୍କର ଓଷ୍ଠରେ ଜ୍ଞାନ ଥାଏ । ମାତ୍ର ନିର୍ବୋଧର ପିଠି ପାଇଁ ବାଡ଼ି ।

14ଜ୍ଞାନୀମାନେ ଜ୍ଞାନ ସଞ୍ଚୟ କରନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ନିର୍ବୋଧର ମୁଖ ବିନାଶକୁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ କରେ ।

15ଧନୀ ଲୋକର ଧନ ତା’ର ଦୃଢ଼ ନଗର ସଦୃଶ । କିନ୍ତୁ ଦରିଦ୍ର ଲୋକମାନଙ୍କର ଦରିଦ୍ରତା ସେମାନଙ୍କର ବିନାଶ ଆଣେ ।

16ଧାର୍ମିକର ପରିଶ୍ରମ ପୁଣ୍ୟଦନକ, ପୁଣି ଅଧାର୍ମିକର ଆତ୍ମ ପାପଦନକ ।

17ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଉପଦେଶ ଶୁଣେ, ସେ ଜୀବନ ପଥରେ ଆଗେଇ ଚାଲେ, କିନ୍ତୁ ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଅନୁଯୋଗ ତ୍ୟାଗ କରେ, ସେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ କୁପଥରେ ନିଏ ।

18ଯେ ହଂସା ଆଚରଣ କରେ, ତା’ର ଓଷ୍ଠଧାର ମିଥ୍ୟାବାଦୀ, ପୁଣି ଯେ ଅପବାଦ ରଚନା କରେ ସେ ଅଜ୍ଞାନ ।

ଖୋଲଖୋଲ...କରେ: ଏହା ପ୍ରାଚୀନ ଗ୍ରୀକ୍ ଅନୁବାଦରୁ ଗୃହୀତ । ହବ୍ 8 ନମ୍ବର ଦ୍ଵିତୀୟ ପରିଚ୍ଛେଦ ପନସ୍ତୁତି କରେ ।

19ବହୁ ବାକ୍ୟରେ ଅଧର୍ମର ଅଭାବ ନ ଥାଏ । ମାତ୍ର ଯେ ଆପଣା ଓଷ୍ଠଧାରକୁ ଦମନ କରେ, ସେ ବୁଝିମାନ ।

20ଧାର୍ମିକ ପୁରୁଷମାନଙ୍କର ବାକ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ମନୋନୀତ ରୁପାତୁଲ୍ୟ, କିନ୍ତୁ ଦୁଷ୍ଟ ଦୁଷ୍ଟଲୋକମାନଙ୍କର ଚନ୍ଦାର ମୂଲ୍ୟ ନଥାଏ ।

21ଧାର୍ମିକର ଓଷ୍ଠଧାର, ଅନେକଙ୍କୁ ପ୍ରତିପାଳନ କରେ । ମାତ୍ର ଅଜ୍ଞାନମାନେ ନିର୍ବୋଧତା କାରଣରୁ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରନ୍ତି ।

22ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କ ଆଶୀର୍ବାଦ ଧନବାନ୍ କରେ, ପୁଣି ତାହା ଦୁଃଖ ନିବାରଣ କରେ ।

23କୁକର୍ମ କରିବା ନିର୍ବୋଧର ଆନନ୍ଦ, ସେହିପରି ଜ୍ଞାନ ବୁଝିମାନ ପୁରୁଷର ।

24ଦୁଷ୍ଟ ଲୋକ ଯାହା ଭୟ କରେ, ତାହାହିଁ ତାକୁ ଘଟେ । ମାତ୍ର ଧାର୍ମିକର ମନୋବାସ୍ତା ତାକୁ ବ୍ୟଥାଯାଇଥାଏ ।

25ଯେତେବେଳେ ଘୃଣ୍ଣିତାୟୁ ବହେ, ଦୁଷ୍ଟ ଲୋକ ଅନ୍ଧଧାନ ହୋଇଯିବ । କିନ୍ତୁ ଧାର୍ମିକ ପୁରୁଷ ଅନନ୍ତକାଳସ୍ଥାୟୀ ସ୍ୱରୂପ ରହେ ।

26ଯେପରି ଦଳକୁ କଟୁରସ ଓ ଚକ୍ଷୁକୁ ଧୂଆଁ ସେହିପରି ଆପଣା ପ୍ରେରକମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ଅଳସୁଆ,

27ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କ ବିଷୟକ ଭୟର ଦିନ ବଢ଼ାଏ! ମାତ୍ର ଦୁଷ୍ଟର ବର୍ଷ ଶେଷ କରାଯିବ ।

28ଧାର୍ମିକ ଲୋକମାନେ ଆଶା କରିଥିବା ଆନନ୍ଦ ଆଣିବନ୍ତେ, କିନ୍ତୁ ଦୁଷ୍ଟ ଲୋକମାନଙ୍କର ଆଶା ଧୂସ ପାଇବ ।

29ସଦାପ୍ରଭୁ ଧାର୍ମିକ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରନ୍ତି, ମାତ୍ର କୁକର୍ମକାରୀମାନଙ୍କୁ ସେ ବିନାଶ କରନ୍ତି ।

30ଧାର୍ମିକ ଲୋକମାନେ ନିରାପଦରେ ରହିବେ, କିନ୍ତୁ ଦୁଷ୍ଟ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଦେଶରୁ ବାହାର କରି ଦିଆଯିବ ।

31ଧାର୍ମିକର ମୁଖ ଜ୍ଞାନ ଦନ୍ତାଏ, ମାତ୍ର କୁଚିଳବାଦୀର ଦିହା ଉଚ୍ଛିନ୍ନ ହେବ ।

32ଧାର୍ମିକ ଲୋକମାନେ କଣ କହିବାକୁ ହେବ ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ଦୁଷ୍ଟରଣ କହନ୍ତି ଯାହା ଅସ୍ୱାଧିକାରେ ପକାଏ ।

11 ସଦାପ୍ରଭୁ ମିଥ୍ୟାର ନିକତିକୁ ଦୂର କରନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସେ ସଠିକ ଓଦନକୁ ଭଲ ପାଆନ୍ତି ।

2ଗର୍ବ ଲଜ୍ଜା ଆଣେ, କିନ୍ତୁ ନମ୍ରତା ଜ୍ଞାନ ଆଣେ ।

3ସତ୍ୟପ୍ରିୟ ଲୋକମାନଙ୍କର ସରଳତା ସେମାନଙ୍କୁ ପଥ ଦେଖାଇବ, କିନ୍ତୁ ବିଶ୍ୱାସଘାତ ଲୋକମାନଙ୍କ କୁଚିଳାଚରଣ ସେମାନଙ୍କୁ ନାଶ କରିବ ।

4ପ୍ରଭୁଙ୍କ କ୍ରୋଧର ଦିନରେ ଧନ ନିଷ୍ଠୁଳ ଅଟେ, ମାତ୍ର ଧାର୍ମିକତା ମୃତ୍ୟୁରୁ ରକ୍ଷା କରିବ ।

5ସତ୍ୟପ୍ରିୟ ଲୋକମାନଙ୍କର ଧର୍ମିକତା ତାହାର ପଥ ପ୍ରଦର୍ଶକ କରିବ । କିନ୍ତୁ ଦୁଷ୍ଟର ଦରଦା ସେମାନଙ୍କ ଦୁଷ୍ଟତା ଦ୍ୱାରା ଧୂସ ହେବ ।

6ସତ୍ୟପ୍ରିୟ ଲୋକମାନଙ୍କର ଧାର୍ମିକତା ସେମାନଙ୍କୁ ଉଦ୍ଧାର କରେ । କିନ୍ତୁ ବିଶ୍ୱାସ ଘାତକଲୋକ ସେମାନଙ୍କ ଅଭିଳାଷ ଦ୍ୱାରା ଧର ପଡ଼ିବେ ।

7ଯେତେବେଳେ ଦୁଷ୍ଟ ମରେ ତାହାର ଭରସା ନଷ୍ଟ ହୁଏ ଓ ଅଧାର୍ମିକମାନଙ୍କର ଆଶା ଧୂସ ହୁଏ ।

8ଦଣ୍ଡେ ଧାର୍ମିକ ମନୁଷ୍ୟ ସମସ୍ୟାର ରକ୍ଷା ପାଏ ଏବଂ ତା ବଦଳରେ ଏହା ଦୁଷ୍ଟ ମନୁଷ୍ୟ ଉପରକୁ ଆସେ ।

9ଦଣ୍ଡେ ଦୁଷ୍ଟ ମନୁଷ୍ୟ ତା'ର କୁବାକ୍ୟଗୁଡ଼ିକରେ ତା'ର କୁମୁଖରେ ପ୍ରତିବେଶୀକୁ ନାଶ କରେ । କିନ୍ତୁ ଧାର୍ମିକ ଲୋକମାନେ ସେମାନଙ୍କର ଜ୍ଞାନର ସହତ ସେମାନଙ୍କୁ ରକ୍ଷା କରନ୍ତି ।

10ଧାର୍ମିକର ମଙ୍ଗଳ ହେଲେ, ନଗର ଆନନ୍ଦ କରେ । ମାତ୍ର ଦୁଷ୍ଟର ବିନାଶ ହେଲେ ନୟାଧିନ ହୁଏ ।

11ନିଷ୍ଠପର ଲୋକମାନେ ଆଶୀର୍ବାଦ କରନ୍ତି ଯେତେବେଳେ ଗୋଟିଏ ନଗର ଉତ୍ପନ୍ନ ହୁଏ, କିନ୍ତୁ ଦୁଷ୍ଟ ଲୋକମାନଙ୍କର କଥାଗୁଡ଼ିକ ଏହାର ବିନାଶ ଆଣେ ।

12ଯିଏ ଆପଣାର ପ୍ରତିବେଶୀକୁ ଡାକିଲ୍ୟ ମନୋଭାବ ଦେଖାଏ, ସେ ନିର୍ବୋଧ । କିନ୍ତୁ ଦଣ୍ଡେ ବୁଝିମାନ ରୂପ ହୋଇ ରହେ ।

13ଦଣ୍ଡେ କୁହାରଚନାକାରୀ ଯେଉଁଆଡ଼େ ସେ ଯାଏ ବିଶ୍ୱାସରେ ବିଶ୍ୱାସଘାତକତା କରେ । କିନ୍ତୁ ଦଣ୍ଡେ ବିଶ୍ୱସ୍ତନୀୟ ଲୋକ ଗୁପ୍ତକଥା ଲୁଚାଇ ରଖେ ।

14ଗୋଟିଏ ନୀତି ଠିକ୍ ଦେଖାଶୁଣା ଆଭାବ ଯୋଗୁ ଧୂସ ହୋଇଥାଏ, କିନ୍ତୁ ବହୁତ ଉପଦେଶୁମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସଫଳତା ଆସିଥାଏ ।

15ଅନିଶା ଲୋକ ପାଇଁ ଯେ ଲଗା ହୁଏ, ସେ ଅବଗ୍ୟ କ୍ଳେଶ ପାଏ । ମାତ୍ର ଲଗା ହେବାକୁ ଯେ ଦୂରୀ କରେ ସେ ନିରାପଦରେ ଥାଏ ।

16ଅନୁଗ୍ରହ ସ୍ତ୍ରୀ ଗୌରବ ଧରି ରଖେ, ପୁଣି ଦୁଷ୍ଟ ଲୋକେ ସମ୍ପତ୍ତି ଧରି ରଖନ୍ତି ।

17ଦୟାଳୁ ଲୋକ ଆପଣା ପ୍ରାଣର ହତ କରେ । ମାତ୍ର ଯେ ନିର୍ଦୟ ସେ ଆପଣା ଗର୍ଭରକୁ ଦୁଃଖ ଦିଏ ।

18ଦୁଷ୍ଟଲୋକ ମିଥ୍ୟା ଉପାଦାନ କରେ । ମାତ୍ର ଯେ ଧର୍ମବାଦି ବୁଣେ ତାହାର ନିରୀକ୍ଷିତ ପୁରସ୍କାର ଅଛି ।

19ଯେଉଁ ଲୋକ ଧାର୍ମିକତାରେ ଅଟଳ ଥାଏ, ସେ ବଞ୍ଚି ରହିବ, ମାତ୍ର ଯିଏ କୁକର୍ମର ପଛରେ ଯାଏ, ସେ ଆପଣାର ମୃତ୍ୟୁ ଘଟାଇବ ।

20ଦଣ୍ଡେ ପ୍ରବଞ୍ଚକ ମନୁଷ୍ୟ ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦୃଷ୍ଟିତ ହୁଏ, କିନ୍ତୁ ଯିଏ ନିଷ୍ଠପର ନୀତି ଯାପନ କରେ, ପ୍ରଭୁ ତା'କୁ ଭଲ ପାଆନ୍ତି ।

21ଏହା ନିରୀକ୍ଷିତ ସତ୍ୟ ଯେ ଦୁଷ୍ଟଲୋକମାନେ ଦଣ୍ଡ ପାଇବେ । ଏବଂ ଧାର୍ମିକମାନେ ମୁକ୍ତି ପାଇବେ ।

22ଯଦି ଦଣ୍ଡେ ସ୍ତ୍ରୀ ସୁନ୍ଦର, କିନ୍ତୁ ସେ ଦୁଷ୍ଟ, ଏହା ଠିକ୍ ସେହିପରି ଯେପରି ଦୁଷ୍ଟର ଥୋମଣି ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଥାଏ ।

23ଧାର୍ମିକମାନଙ୍କର ବାସ୍ତବ ଫଳ କେବଳ ମଙ୍ଗଳ, ମାତ୍ର ଦୁଷ୍ଟମାନଙ୍କ ଭରସାର ଫଳ କ୍ରୋଧ ଅଟେ ।

24କେହି କେହି ଦାନ କରି ଆହୁରି ଭଦ୍ର ବଢ଼ାନ୍ତି । ପୁଣି କେହି କେହି ଉଚିତ୍ ବ୍ୟୟ ଅସ୍ୱୀକାର କଲେ ହେଁ ତହିଁର କେବଳ ଅଭାବ ଦେଖନ୍ତୁ ।

25ଯେଉଁମାନେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଆଶୀର୍ବାଦ କରନ୍ତି, ସେମାନେ ଉନ୍ନତି କରିବେ ଏବଂ ସେ ଯିଏ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ଗୋଷ୍ଠ ମେଣ୍ଟାଏ ତା'ର ଗୋଷ୍ଠ ମେଣ୍ଟା ହେବ ।

26ଦଣେ ବ୍ୟକ୍ତ ଯିଏ ତା'ର ଗସ୍ୟ ବକ୍ତା କରିବାକୁ ମନା କରେ*, ତାହାକୁ ଲୋକମାନେ ଅଭିଶାପ ଦେବେ । କିନ୍ତୁ ଯେକେହି ଗସ୍ୟ ବକ୍ତା କରେ ଇଚ୍ଛା ଏବଂ ନ୍ୟାୟ ସହତ ତା'ର ମସ୍ତକକୁ ଆଶୀର୍ବାଦ ମିଳେ ।

27ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତ ଯନ୍ତରେ ହତ ଚେଷ୍ଟା କରେ, ସେ ଅନୁଗ୍ରହ ପାଏ । ପୁଣି ଯେ ଅନ୍ୟର ମନ୍ଦ କରିବାକୁ ଚାହେଁ, ତା' ପ୍ରତି ସେହିପରି ଘଟେ ।

28ଆପଣା ଧନରେ ଯେ ନଭର ରଖେ, ସେ ସତେଦ ପତ୍ରପରି ବଞ୍ଚେ । ମାତ୍ର ଧାର୍ମିକ ଲୋକ ସତେଦ ପତ୍ରପରି ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ ହେବ ।

29ଦଣେ ଯିଏ ଆପଣା ପରିବାରକୁ ସମସ୍ୟାର କାରଣ ହୁଏ, କିଛି ଅଧିକାର ପାଏ ନାହିଁ । ପୁଣି ସେ ଦଣେ ଅଜ୍ଞାନୀ ବକ୍ତା ବ୍ୟକ୍ତର ଦାସ ହେବ ।

30ଧାର୍ମିକ ବ୍ୟକ୍ତର ଫଳ ନୀଚନଦୀରୁ ବୃକ୍ଷ ଅଟେ । ଦଣେ ଯିଏ ଜ୍ଞାନୀ* ଲୋକମାନଙ୍କର ନୀଚନ ଲାଭ କରେ ।

31ଭଲ ଲୋକମାନେ ପୁଅବୀରେ ପୁରସ୍କୃତ ହେବେ, ଦୁଷ୍ଟ ପାପୀଗଣ ତାଙ୍କର ପାପ ଭୋଗ କରିବେ ।

12 ଯଦି ଦଣେ ଜ୍ଞାନୀ ହେବାକୁ ଚାହେଁ, ସେ ତା'ର ଭଲକୁ ଠିକ୍ କରିବାକୁ ଭଲ ପାଏ । ଯେଉଁ ଲୋକ ଅନୁଯୋଗ ଘୁଣା କରେ ସେ ମୂର୍ଖ ।

2ସର୍ବ ଲୋକ ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କଠାରୁ ଅନୁଗ୍ରହ ପା'ନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତ କୁପଥ କଳ୍ପନା କରେ, ସେ ଭ୍ରଷ୍ଟ ହେବ ।

3କୁପଥ ଘାତ କେହି ସ୍ମରଣିତ ହେବ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଧାର୍ମିକ ଲୋକମାନେ ନିରାପଦରେ ରହନ୍ତି ।

4ଗୁଣବତୀ ସ୍ତ୍ରୀ ଆପଣା ସ୍ୱାମୀର ମୁକୁଟ ସ୍ୱରୂପ । ଲଜ୍ଜାଦାୟିନୀ ସ୍ତ୍ରୀ ତା'ର ହାତ ସବୁର କ୍ଷୟ ସ୍ୱରୂପ ।

5ଧାର୍ମିକମାନଙ୍କର ଯୋଜନାସବୁ ଯଥାର୍ଥ, କିନ୍ତୁ ଦୁଷ୍ଟ ଲୋକମାନଙ୍କର ଉପଦେଶ ପ୍ରବର୍ତ୍ତନାପୁର୍ଣ୍ଣ ।

6ଦୁଷ୍ଟମାନେ ରକ୍ତପାତ କରିବାକୁ ସେମାନଙ୍କର ଶକ୍ତଗୁଡ଼ିକ ବ୍ୟବହାର କରନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ନିଷ୍ଠପର ଲୋକମାନଙ୍କର ଶକ୍ତଗୁଡ଼ିକ ଅନ୍ୟଲୋକମାନଙ୍କୁ ବ୍ୟୟମୟରୁ ରକ୍ଷା କରନ୍ତି ।

7ଦୁଷ୍ଟମାନେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବେ ବନାଶ ହୁଅନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କ ସତ୍ତା ଲୋପ ପାଏ । ମାତ୍ର ଧାର୍ମିକମାନେ ମରଗଲେ ମଧ୍ୟ ସେମାନେ ସ୍ମୃତିରେ ହିଁ ରହନ୍ତି ।

8ସେ କହୁଥିବା ଜ୍ଞାନ କଥା ପାଇଁ ମନୁଷ୍ୟ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ତ ହେବ । କିନ୍ତୁ ସେହି ମନୁଷ୍ୟ ଯାହାର ହୃଦୟ ଦୁଷ୍ଟ ଓ ଦିବ୍ୟୋର ତାକୁ ଲୋକମାନେ ଭୁଲି ବୋଲି ଭାବନ୍ତି ।

9ଯେଉଁ ଲୋକ ଭୁଲିକୃତ ଆଉ ଯାହାର ଦାସ ଅଛି, ସେ ଅନ୍ୟଙ୍କଠାରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ, ଯିଏ ନିଜକୁ ମହତ୍ତ୍ୱ ବୋଲି ଛଳନା କରେ, କିନ୍ତୁ ତା ପାଖରେ ଯଥେଷ୍ଟ ଖାଦ୍ୟ ନଥାଏ ।

10ଧାର୍ମିକ ଲୋକମାନେ ଆପଣା ପଶୁର ଦରକାରକୁ ଅତି ଯତ୍ନ ସହକାରେ କରନ୍ତି, ମାତ୍ର ଦୁଷ୍ଟ ଲୋକମାନେ ନିଜକୁ ଅଟନ୍ତି ।

ଦଣେ ବ୍ୟକ୍ତ...ଗସ୍ୟଗୁଡ଼ିକ: ସେ ଗସ୍ୟ ଗଚ୍ଛିତର ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୂଲ୍ୟ କହନାହିଁ ଅଥା ଯୋଗୁ ।

ଜ୍ଞାନୀ: ଜ୍ଞାନୀ ନୂତନନୀଚନ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ବ୍ୟ କମ୍ପା ଗୋଟିଏ ଜ୍ଞାନୀ ଲୋକ ଆମ୍ଭାଗୁଡ଼ିକ ନ୍ୟ ।

11ଯେଉଁ ଲୋକ ଆପଣା ଭୂମି ଚଷେ, ସେ ଯଥେଷ୍ଟ ଆହାର ପାଇବ । ମାତ୍ର ଯେ ବୃଥା ଅଭିମାନରେ ପ୍ରବୃତ୍ତ ହୁଏ, ସେ ବୁଦ୍ଧିହୀନ ।

12ଦୁଷ୍ଟ ଲୋକମାନେ କୁକର୍ମକାରୀ ଲୋକମାନଙ୍କର ଫାସକୁ ଆଦର ନିଅନ୍ତି । ମାତ୍ର ଧାର୍ମିକର ମୂଳ ଫଳଦାୟକ ଅଟେ ।

13ଦୁଷ୍ଟର ଓଷ୍ଠରେ ଅଧର୍ମର ଫାସ ଥାଏ । ମାତ୍ର ଧାର୍ମିକମାନେ ଦୁଃଖରୁ ଉଦ୍ଧାର ପାଇବେ ।

14ମନୁଷ୍ୟ ଆପଣା ମୁଖର ଫଳଦାୟକ ମଙ୍ଗଳରେ ପରଭୃତ୍ତ ହେବ । ଏବଂ ସେ ହସ୍ତକୃତ କର୍ମଫଳ ତାହାକୁ ଭୋଗ କରିବାକୁ ହେବ ।

15ଅଜ୍ଞାନର ପଥ ତା'ର ନିଜ ଦୁଷ୍ଟିରେ ଯଥାର୍ଥ ମାତ୍ର ଜ୍ଞାନବାନ୍ମାନେ ପରମର୍ଶ ଗୁଣନ୍ତି ।

16ଅଜ୍ଞାନର ବରକ୍ତ ହଠାତ୍ ପ୍ରକାଶ ପାଏ; କିନ୍ତୁ ବକ୍ତା ମନୁଷ୍ୟ ଅପମାନକୁ ଉପେକ୍ଷା କରେ ।

17ସତ୍ୟବାଦୀମାନେ ନ୍ୟାୟପୁର୍ଣ୍ଣ କଥା କହନ୍ତି । ମାତ୍ର ମିଥ୍ୟାସାକ୍ଷୀମାନେ ପ୍ରବର୍ତ୍ତନା ପ୍ରକାଶ କରନ୍ତି ।

18ଯେଉଁ ଲୋକମାନେ କୌଣସି ଚନ୍ଦ୍ର ନକର କହନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କର ଶକ୍ତଗୁଡ଼ିକ ଦିଗାଣିତ ଖତ୍ତ୍ୱ ପରି ଆଘାତ କରେ । ମାତ୍ର ଜ୍ଞାନୀ ଲୋକର କଥା ଉପଗମ ଆଣେ ।

19ମିଥ୍ୟାବାଦୀର କଥା କେବଳ ଅଲ୍ପକ୍ଷଣ ନିମନ୍ତେ ତିଷ୍ଠେ, କିନ୍ତୁ ସତ୍ୟତାପୁର୍ଣ୍ଣ ଶକ୍ତଗୁଡ଼ିକ ଚିରଦିନ ରହେ ।

20ଅନିଷ୍ଟ ଚନ୍ଦ୍ରକାରୀର ହୃଦୟରେ ପ୍ରବର୍ତ୍ତନା ଥାଏ । ମାତ୍ର ଗାନ୍ଧ ପରମର୍ଶଦାତାମାନଙ୍କର ହୃଦୟ ଆନନ୍ଦପ୍ରଦ ହୁଏ ।

21ଧାର୍ମିକ ପ୍ରତି କୌଣସି ବ୍ୟୟମୟ ଘଟଣା ନାହିଁ, ମାତ୍ର ଦୁଷ୍ଟ ଲୋକମାନଙ୍କର ବହୁତ ସମସ୍ୟା ହେବ ।

22ମିଥ୍ୟାବାଦୀର ଶକ୍ତଗୁଡ଼ିକ ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କ ଘାତ ଦୃଶିତ ଅଟେ । ମାତ୍ର ଯେଉଁମାନେ ସତ୍ୟ କୁହନ୍ତି, ସେମାନେ ତାଙ୍କର ସୁଖ କର ।

23ଚତୁର ଲୋକ ଜ୍ଞାନ ଆହରଣ କରେ । ମାତ୍ର ମୂର୍ଖମାନଙ୍କର ମନ ଅଜ୍ଞାନତା ପ୍ରକାଶ କରେ ।

24ଦଣେ କର୍ମଶୀଳଙ୍କ ହସ୍ତ କଠୁରୁ କରିବ, ମାତ୍ର ଅଳସୁଆ ଲୋକ ଦାସ ହେବ ।

25ମନୁଷ୍ୟର ମନୋବ୍ୟଥା ମନକୁ ନତ କରେ । ମାତ୍ର ମଙ୍ଗଳର ବାକ୍ୟ ତାହାର ହରଷ ଜନ୍ମାଏ ।

26ଧାର୍ମିକ ଲୋକ ଆପଣା ପ୍ରତିବେଶୀର ଠିକ୍ ପଥ ପ୍ରଦର୍ଶକ, ମାତ୍ର ଦୁଷ୍ଟମାନଙ୍କ ପଥ ସେମାନଙ୍କୁ ଭୁଲାଇ ।

27ଅଳସୁଆ ମୁଗାୟାରେ ଧରିଲ ପଶୁକୁ ପାକ କରେ ନାହିଁ । ମାତ୍ର ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ବହୁମୂଲ୍ୟ ସମ୍ପତ୍ତି ପରଶ୍ରମର ପକ୍ଷରେ ରହେ ।

28ଧାର୍ମିକତା ରୂପ ପଥରେ ନୀଚନ ଥାଏ । ପୁଣି ତହିଁର ଗମନ ମାର୍ଗରେ ମୃତ୍ୟୁ ନଥାଏ ।

13 ଜ୍ଞାନୀ ପୁତ୍ର ପିତାଙ୍କର ଉପଦେଶ ଯତ୍ନ ସହକାରେ ଗୁଣେ । କିନ୍ତୁ ଗର୍ବୀ ମୂର୍ଖ ଲୋକ କାହାର ଉପଦେଶ ଗୁଣେ ନାହିଁ ।

2ଉତ୍ତମ ଲୋକମାନେ ସେମାନଙ୍କର ଶକ୍ତଗୁଡ଼ିକର ଉତ୍ତମ ଫଳ ଭୋଗ କରନ୍ତି । ମାତ୍ର ବଶ୍ୱାସଘାତକ ଲୋକମାନେ ହିଂସାରୁ ଭୋଗ କରେ ।

3ଯେଉଁ ଲୋକ ଆପଣା ମୁଖର କଥାକୁ ଜଗେ ସେ ତା'ର ନୀବନ ରକ୍ଷା କରେ। ଯେ ଚନ୍ଦ୍ର ନ କରି କହେ ସେ ବିନାଶ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏ।

4ଅଳପ୍ରଥା ଯାହା ଇଚ୍ଛାକରେ, ତାହା ପାଏ ନାହିଁ। ମାତ୍ର କର୍ମଶୀଳ ଲୋକ ବା ପରିଶ୍ରମୀ ଲୋକ ତା'ର ଇଚ୍ଛାନୁସାରେ ଫଳ ଭୋଗକରେ।

5ଧାର୍ମିକଲୋକ ମିଥ୍ୟାକୁ ଦୃଶା କରେ। ମାତ୍ର ଦୁଷ୍ଟଲୋକ ଲଜ୍ଜା ଭୋଗକରେ।

6ଧାର୍ମିକତା ସରଳ ପଥଗାମୀକୁ ରକ୍ଷା କରେ। ମାତ୍ର ଦୁଷ୍ଟତା ପାପୀକୁ ପରାସ୍ତ କରେ।

7କେହି କେହି ଆପଣାକୁ ଧନୀ ବୋଲି ପରତୟ ଦିଅନ୍ତି। କିନ୍ତୁ ତା'ର କିଛି ନଥାଏ। ମାତ୍ର କେତେକଙ୍କର ଧନ ଥାଇ ମଧ୍ୟ ସେମାନେ ଦରିଦ୍ରପରି ଆଚରଣ କରନ୍ତି।

8ମନୁଷ୍ୟର ଧନ ତାହାର ପ୍ରାଣର ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ ସ୍ୱରୂପ। ମାତ୍ର ଦରିଦ୍ରଲୋକ ଧନକ ଶୁଣେ ନାହିଁ।

9ଧାର୍ମିକ ଲୋକେ ଆଲୋକବର୍ତ୍ତ୍ତ୍ୱିକା ପରି, ଯାହାକି ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ପରି ଆଲୋକ ଦିଏ।

10ଅହଙ୍କାରରୁ କେବଳ କଳି ଉତ୍ପନ୍ନ ହୁଏ। ମାତ୍ର ସ୍ତମ୍ଭଗର୍ଭ ଗ୍ରାହକଠାରେ ଜ୍ଞାନ ଅଛି।

11ଅସତ୍ୟ ଉପାୟରେ ଅର୍ଜିତ ଧନ ଧ୍ୱଂସ ପାଇବ। ମାତ୍ର ସତ୍ୟ ଅର୍ଜିତ ଧନ ବୃଦ୍ଧି ପାଇବ।

12ଆଶା ସିଦ୍ଧିର ବଳମ୍ବ ମନର ପୀଡ଼ାଜନକ। ମାତ୍ର ବାସ୍ତ୍ୱୀର ସିଦ୍ଧିନୀବନ ବୃକ୍ଷ ସ୍ୱରୂପ।

13ଯେଉଁଲୋକ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟକୁ ଭୁଲ୍ଲ ମନେ କରେ, ସେ ନିଜର ବିନାଶ କରେ। ମାତ୍ର ଯେ ଆଜ୍ଞାକୁ ଭୟ କରେ, ସେ ପୁରସ୍କାର ପ୍ରାପ୍ତ ହେବ।

14ଜ୍ଞାନୀ ଲୋକର ଶିକ୍ଷା ନୀବନରେ ଝର ସ୍ୱରୂପ ଅଟେ, ସେ ମୃତ୍ୟୁ ଫାନ୍ଦରୁ ଅନ୍ୟକୁ ରକ୍ଷା କରେ।

15ଦଣ୍ଡେ ମନୁଷ୍ୟ ଯିଏ ଭଲ ଉପଦେଶ ଦିଏ, ଅନୁଗ୍ରହ ଲାଭ କରେ କିନ୍ତୁ ପ୍ରତାରକଗଣ ସେମାନଙ୍କୁ ବିପର୍ଯ୍ୟୟକୁ ଆଗେଇ ନିଅନ୍ତି।

16ପ୍ରତ୍ୟେକ ଚତୁର ଲୋକ ବୁଦ୍ଧିରେ କର୍ମ କରେ। ମାତ୍ର ମୁଖି ଅଜ୍ଞାନତା ବିସ୍ତାର କରେ।

17ଦୁଷ୍ଟ ବାଞ୍ଚାବାହକ ଆପଦରେ ପଡ଼େ, ମାତ୍ର ବିଶ୍ୱସ୍ତ ଦୂତ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟଜନକ।

18ଯେଉଁ ଜନ ଶାସନ ଅଗ୍ରାହ୍ୟ କରେ, ସେ ଦରିଦ୍ରତା ଓ ଲଜ୍ଜା ପାଏ। ମାତ୍ର ଯେ ଅନୁଯୋଗ ଗ୍ରହଣ କରେ, ସେ ମର୍ଯ୍ୟାଦା ପାଏ।

19ବାସ୍ତା ସିଦ୍ଧି ପ୍ରାଣକୁ ଆନନ୍ଦ ଦିଏ। ଏବଂ ମନ୍ଦ ତ୍ୟାଗ କରିବା ମୁଖି ଲୋକ ପାଇଁ ଦୃଶାର ବିଷୟ।

20ଜ୍ଞାନୀର ସଙ୍ଗୀ ହୁଅ, ତହିଁରେ ଭୁଲ୍ଲେ ଜ୍ଞାନୀ ହେବ। ମାତ୍ର ମୁଖିମାନଙ୍କର ସଙ୍ଗୀ କଷ୍ଟଦାୟକ।

21ପାପୀମାନଙ୍କ ପଛରେ ମନ୍ଦ ଅନୁସରଣ କରେ। ମାତ୍ର ଧାର୍ମିକମାନଙ୍କୁ ମଙ୍ଗଳରୂପ ପୁରସ୍କାର ଦତ୍ତ ହେବ।

22ଉତ୍ତମ ଲୋକ ଆପଣା ଆପଣା ପୌତ୍ରମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଅଧିକାର ଛାଡ଼ିଯାଏ। ମାତ୍ର ପାପୀର ଧନ ଧାର୍ମିକମାନଙ୍କ ପାଇଁ ସଞ୍ଚିତ ହୁଏ।

23ଯେଉଁଲକ ଗର୍ଭାବ ଲୋକ ତା'ର ନିମି ଗୁଣ କରେ, ସେ ପ୍ରଭୁର ଶସ୍ୟ ପାଇପାରେ କିନ୍ତୁ ଅନ୍ୟାୟ କାରଣରୁ ଏହା ବିନାଶ ହୁଏ।

24ଯେ ବାଡ଼ ବ୍ୟବହାର କରିବାକୁ ଭୁଟି କରେ, ସେ ଆପଣା ପୁତ୍ରକୁ ଦୃଶା କରେ। ଯେ ତାହାକୁ ପ୍ରେମ କରେ, ସେ ଯଥା ସମୟରେ ଶାସ୍ତି ଦିଏ।

25ଧାର୍ମିକ ଆପଣା ପ୍ରାଣର ଭୃତ୍ୱି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଖାଏ। ମାତ୍ର ପାପୀର ଉଦର ଅଭୁପ୍ତ ଥାଏ।

14

ଜ୍ଞାନବତୀ ସ୍ତ୍ରୀ ଆପଣା ଗୃହକୁ ଜ୍ଞାନ ବଳରେ ଗଢ଼େ। ମାତ୍ର ଅଜ୍ଞାନୀ ସ୍ତ୍ରୀ ତା'ର ଅଜ୍ଞାନତାରେ ସ୍ୱହସ୍ତରେ ତା'ର ଗୃହକୁ ଧ୍ୱଂସ କରେ।

2ଯେଉଁ ଜନ ଆପଣା ସରଳତାରେ ଆଚରଣ କରେ, ସେ ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଭୟ କରେ। ମାତ୍ର ଅସାଧୁଲୋକ ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଦୃଶା କରେ।

3ଅଜ୍ଞାନର କଥା ସର୍ବଦା ସମସ୍ୟା ଆଣେ। କିନ୍ତୁ ଜ୍ଞାନବାନ୍ର କଥା ତାହାକୁ ସ୍ମରଣା ଦିଏ।

4ଯଦି ଗୋରୁଗୁଡ଼ିକ ସେଠାରେ ନାହାନ୍ତି, କାର୍ଯ୍ୟ ପାଇଁ ଶସ୍ୟ ଘର ଗୁନ୍ୟ ଅଟେ। ମାତ୍ର ଷଣ୍ଢମାନଙ୍କର ଶକ୍ତି ବଡ଼ ଅମଳ ଆଣିଥାଏ।

5ବିଶ୍ୱସ୍ତ ସାକ୍ଷୀ ମିଥ୍ୟା କହେ ନାହିଁ। ମାତ୍ର ମିଥ୍ୟାବାଦୀ ସାକ୍ଷୀ ମିଥ୍ୟାଚରଣ କରେ।

6ନିୟମମାନେ ଜ୍ଞାନ ଲୋଡ଼ିଲେ ପାଆନ୍ତି ନାହିଁ। ମାତ୍ର ବୁଦ୍ଧିମାନ ପାଇଁ ବିଦ୍ୟା ସହଜ ଅଟେ।

7ମୁଖି ଲୋକର ବନ୍ଧୁ ହୁଅ ନାହିଁ। ତା'ଠାରୁ ଶିକ୍ଷା ପାଇବାକୁ କିଛି ନ ଥାଏ।

8ଚତୁର ଲୋକମାନେ ଜ୍ଞାନୀ, କାରଣ ସେମାନେ ଯେପରି ଭାବରେ ରହନ୍ତି, ସେପରି ଚନ୍ଦ୍ର କରନ୍ତି। କିନ୍ତୁ ମୁଖିମାନଙ୍କର ନିର୍ବୋଧତା ଏହି ଯେ, ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଠକି କିପରି ବଞ୍ଚିବେ ସେହି କଥା ଭାବନ୍ତି।

9ଅଜ୍ଞାନୀମାନେ ଦୋଷକୁ କୌତୁକ ବୋଲି ଗ୍ରହଣ କରନ୍ତି। ମାତ୍ର ସରଳ ଲୋକମାନଙ୍କ ନିକଟରେ ଅନୁଗ୍ରହ ଥାଏ।

10ଯଦି ଦଣ୍ଡେ ଲୋକ ଦୁଃଖ କରେ, ତା'ର ଅନ୍ତରର ବେଦନା ଅନ୍ୟ କେହି ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ। ସେହିପରି ଦଣ୍ଡେ ଲୋକ ଆନନ୍ଦ ପାଇଲେ ତା'ର ଆନନ୍ଦ ଅନ୍ୟ କେହି ଅନୁଭବ କରିପାରେ ନାହିଁ।

11ଦୁଷ୍ଟମାନଙ୍କର ଗୃହ ନିପାତ ହେବ। ମାତ୍ର ସରଳ ଲୋକମାନଙ୍କର ଗୃହ ଉନ୍ନତ ହେବ।

12ମନୁଷ୍ୟର ଦୃଷ୍ଟିରେ ଯେ କୌଣସି ପଥ ସରଳ ଦେଖାଯାଏ ତାହା ଶେଷରେ ମୃତ୍ୟୁର ପଥ ହୋଇଥାଏ।

13ଏପରିକି ହସ୍ତାଧିବାବେଳେ ହୃଦୟ ବ୍ୟଥା କରିପାରେ ଏବଂ ଖୁସିର ସମାପ୍ତି ଦୁଃଖର ହୋଇପାରେ।

14ଦୁଷ୍ଟ ଲୋକମାନେ ତାଙ୍କର କର୍ମଫଳ ଅନୁସାରେ ଦଣ୍ଡ ଭୋଗ କରିବେ। ମାତ୍ର ଧାର୍ମିକ ଲୋକେ ତାଙ୍କର ଉତ୍ତମ କାର୍ଯ୍ୟ ପାଇଁ ପୁରସ୍କୃତ ହେବେ।

15ନିର୍ବୋଧ ଯାହାସବୁ ଶୁଣେ, ବିଶ୍ୱାସ କରେ। ମାତ୍ର ଜ୍ଞାନୀମାନେ ପ୍ରତ୍ୟେକ କଥାକୁ ଅନୁଶୀଳନ କରନ୍ତି।

16ଜ୍ଞାନୀ ଲୋକମାନେ ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ସମ୍ମାନ କରନ୍ତି ଏବଂ କୁକର୍ମକୁ ଘୃଣା କରନ୍ତି । ମାତ୍ର ଅଧର୍ମିମାନେ ଦାୟିକତା ବହୁ ଦୁଃସାହସୀ ହୁଏ ।

17ଦଶେ ଯିଏ ହଠାତ୍ କ୍ରୋଧିତ ହୁଏ, ମୁର୍ଖମାନଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟ କରେ, କିନ୍ତୁ ଦଶେ ବ୍ୟକ୍ତି ଯିଏ ମନ୍ଦ ଯୋଦନା କରେ ସେ ଘୃଣିତ ହୁଏ ।

18ଅନଭିଜ୍ଞ ଲୋକମାନେ ନିର୍ବୋଧ ହୋଇ ରହନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଜ୍ଞାନୀ ଲୋକମାନେ ଜ୍ଞାନରେ ବିଭୂଷିତ ହେବେ ।

19ମନ୍ଦଲୋକମାନେ ଉତ୍ତମ ଲୋକମାନଙ୍କ ଆଗରେ ପରାସ୍ତ ହୋଇ ମଥାନତ କରିବେ ଏବଂ ଦୁଷ୍ଟ ଲୋକମାନେ ଧାର୍ମିକ ଲୋକମାନଙ୍କ ଆଗରେ ମଥାନତ କରିବେ ।

20ଦଶେ ଆପଣା ପ୍ରତିବେଶୀରେ ଘୃଣିତ ହୁଅନ୍ତି । ମାତ୍ର ଧନବାନର ଅନେକ ବନ୍ଧୁଆଁ ।

21ଯେଉଁଲୋକ ପ୍ରତିବେଶୀକୁ ଭୁଲ୍ଲବୋଧ କରେ, ସେ ପାପ କରେ ମାତ୍ର ଯେଉଁ ଦନ ଦଶପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଦୟା କରେ, ସେ ଧନ୍ୟ ।

22ଯେଉଁମାନେ ଅନ୍ୟର ଅନିଷ୍ଟ ଚିନ୍ତା କରନ୍ତି, ସେମାନେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ହୁଅନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଯେଉଁମାନେ ଅନ୍ୟର ଭଲ ଚିନ୍ତା କରନ୍ତି ସେଠାରେ ସତ୍ୟ ଓ ଦୟା ଥାଏ ।

23ପ୍ରତ୍ୟେକ କଠିନ ପରଶ୍ରମର ପୁରସ୍କାର ଅଛି, କିନ୍ତୁ ଯଦି ଦଶେ ବ୍ୟକ୍ତି କେବଳ କଥା କହିବା ଚାହୁଁଥାଏ, ଏହା ତାକୁ ଦଶପ୍ରଭୁ ଆଡ଼କୁ ଆଗେଇ ନାଏ ।

24ଜ୍ଞାନୀମାନଙ୍କ ମୁକୁଟ ସେମାନଙ୍କର ଧନ, ପୁଣି ମୁଖମାନଙ୍କର ଅଜ୍ଞାନତା କେବଳ ଅଜ୍ଞାନତା ।

25ସତ୍ୟ ସାକ୍ଷୀ ତା'ର ପ୍ରାଣ ରକ୍ଷା କରେ । ମାତ୍ର ମିଥ୍ୟା ପ୍ରବଚନା ନଷ୍ଟ ।

26ସଦାପ୍ରଭୁ ବିଷୟକ ଭୟ ଦୂର ଗରଣ ଭୁମି । ଆଉ ତାଙ୍କର ସନ୍ତାନମାନେ ସେଠାରେ ଆଶ୍ରୟସ୍ଥାନ ପାଇବେ ।

27ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କର ସମ୍ମାନ ନିର୍ବନ୍ଧର ଝର ସ୍ୱରୂପ । ଏହା ମୃତ୍ୟୁର ପୀଡ଼ାରୁ ଲୋକଙ୍କୁ ରକ୍ଷା କରେ ।

28ଅଧିକ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷ୍ୟା ରାଜାଙ୍କର ଗୌରବ ଅଟେ । ପ୍ରଜା ମାନଙ୍କର ଅଭାବ ରାଜାଙ୍କର ବିନାଶ ଆଣେ ।

29ଯେ କ୍ରୋଧରେ ଧୀର, ସେ ବଡ଼ ଜ୍ଞାନୀ । ଦଶେ ଯିଏ ହଠାତ୍ ରାଗେ, ସେ ଅଜ୍ଞ ବୋଲି ଦର୍ଶାଏ ।

30ଶାନ୍ତ ଅନ୍ତଃକରଣ ଦେହର ନିର୍ବନ୍ଧ ସ୍ୱରୂପ, ପୁଣି ଇର୍ଷା ହାତର କ୍ଷୟ ସ୍ୱରୂପ ।

31ଯେଉଁ ଲୋକ ଦୀନହୀନ ପ୍ରତି ଉପଦ୍ରବ କରେ, ସେ ତା'ର ସୁଖକୁ ଅପମାନିତ କରେ । କିନ୍ତୁ ଯିଏ ଦଶପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଦୟାକରେ, ସେ ତା'ର ନିର୍ମାଣ କର୍ତ୍ତା ସମ୍ମାନ ବଳି ହୁଏ ।

32ଦୁଷ୍ଟଲୋକ ଆପଣା ମନ୍ଦ କର୍ମରେ ତଡ଼ି ଦିଆଯାଏ । ମାତ୍ର ମରଣକାଳରେ ଧାର୍ମିକର ଆଶ୍ରୟ ଥାଏ ।

33ଜ୍ଞାନ ବୁଦ୍ଧିମାନ୍ଦର ହୃଦୟରେ ଥାଏ । ମାତ୍ର ମୁଖମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଏହା ନଥାଏ ।

34ଧାର୍ମିକତା ରାଜ୍ୟକୁ ଉନ୍ନତି ଆଣିବ, ମାତ୍ର ପାପ ଯେକୌଣସି ଦେଶର ଅପମାନ ଅଟେ ।

35ବୁଦ୍ଧିମାନ୍ଦ ଦାସ ରାଜାଙ୍କର ଅନୁଗ୍ରହର ପାତ୍ର । ପୁଣି ଯେ ଲଜ୍ଜା ନହାଏ ତାହା ପ୍ରତି ସେ କ୍ରୋଧ କରନ୍ତି ।

15 କୋମଳ ପୁଣି ଉତ୍ତର କ୍ରୋଧକୁ ଦମନ କରେ । ମାତ୍ର କରୁଣାକ୍ୟ କୋପ ନହାଏ ।

2ଦଶେ ଜ୍ଞାନୀ ଲୋକ ତା'ର ଚିନ୍ତାଧାର ଭଲ ଭାବରେ କହିପାରେ । କିନ୍ତୁ ନିର୍ବୋଧ ନିର୍ବୋଧତାକୁ ବଖାଣେ ।

3ସଦାପ୍ରଭୁ ସର୍ବଦା ସବୁଠାରେ ଘଟଣାକୁ ଦେଖିନ୍ତି । ସେ ଅଧମ ଓ ଉତ୍ତମ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ନିରୀକ୍ଷଣ କରନ୍ତି ।

4ଶାନ୍ତ ବାକ୍ୟ ନିର୍ବନ୍ଧର ବୃକ୍ଷ ସ୍ୱରୂପ । ମାତ୍ର କୃତ୍ରିମ ବାକ୍ୟ ଆତ୍ମା ନଷ୍ଟ କରେ ।

5ଅଜ୍ଞାନ ଆପଣା ପିତାର ଶାସନକୁ ଅବହେଳା କରେ, ମାତ୍ର ବିଜ୍ଞାନୀ ବ୍ୟକ୍ତି ଉତ୍ତରୀକୁ ଆଦର ସହ ଗ୍ରହଣ କରନ୍ତି ।

6ଧାର୍ମିକର ଗୃହରେ ବହୁ ସମ୍ପତ୍ତି ଥାଏ । ମାତ୍ର ଦୁଷ୍ଟର ଆୟରେ ସବୁବେଳେ କଷ୍ଟ ଥାଏ ।

7ଜ୍ଞାନୀମାନଙ୍କର ବାକ୍ୟ ଜ୍ଞାନ ପ୍ରସାରଣ କରେ । ମାତ୍ର ମୁଖର ମନ ସେପରି କରେ ନାହିଁ ।

8ଦୁଷ୍ଟମାନଙ୍କ ବଳିଦାନ ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କଠାରେ ଘୃଣା ବିଷୟ ଅଟେ । ମାତ୍ର ସରଳ ଲୋକଙ୍କର ପ୍ରାର୍ଥନାକୁ ସେ ଗ୍ରହଣ କରନ୍ତି ।

9ଦୁଷ୍ଟର ଗତି ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କର ଘୃଣା ବିଷୟ । ମାତ୍ର ଧାର୍ମିକତାର ଅନୁଗାମୀକ ସେ ପ୍ରେମ କରନ୍ତି ।

10ଦଶେ ଯିଏ ଜ୍ଞାନର ପଥ ତ୍ୟାଗ କରେ, ପୁଣି ଯେଉଁଲୋକ ଅନୁଯୋଗ ଘୃଣା କରେ ସେ ମରବ ।

11ମୃତ୍ୟୁ ଓ ବିନାଶ ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କ ଆଗରେ ଖୋଲି ପଡ଼ିଥାଏ । ଲୋକମାନଙ୍କର ହୃଦୟର ଅଭିପ୍ରାୟ ତା ଅପେକ୍ଷା ତାହାଠାରୁ ଅଧିକ ସୂକ୍ଷ୍ମ ।

12ଦଶେ ନିନ୍ଦକ ଅନୁଯୋଗ ପାଇବାକୁ ଭଲପାଆନ୍ତି ନାହିଁ । ସେମାନେ କଦାପି ଜ୍ଞାନୀ ଲୋକମାନଙ୍କ ନିକଟକୁ ଯାଆନ୍ତି ନାହିଁ ।

13ଗୋଟିଏ ଆନନ୍ଦିତ ହୃଦୟ ମୁଖକୁ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ କରେ । କିନ୍ତୁ ହୃଦୟର ଦୁଃଖ ସହିତ, ଆତ୍ମା ଦୁଃଖୀ ହେବ ଏବଂ ଭାଙ୍ଗି ଯାଏ ।

14ବୁଦ୍ଧିମାନର ମନ ଜ୍ଞାନ ଲୋଡ଼େ । ମାତ୍ର ମୁଖମାନଙ୍କର ମୁଖ ଅଜ୍ଞାନତା ଆହାର କରେ ।

15ଗୋଟିଏ ମାତ୍ର ଦଶେ ଦୁଷ୍ଟର ପାଇଁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବିନ ଗୋଟିଏ ଭୋଦି ଅଟେ ।

16ଅଶାନ୍ତ ଯୁକ୍ତ ବହୁ ସମ୍ପତ୍ତି ଅପେକ୍ଷା ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କ ଭୟମୁକ୍ତ ଅଳ୍ପ ସମ୍ପତ୍ତି ଭଲ ।

17ହଂସା ସହିତ ହୁଷୁପୁଷୁ ଗୋମାଂସ ଭୋଜନ ଅପେକ୍ଷା ପ୍ରେମପ୍ରଦା ସ୍ଥାନରେ ଶାକାନ୍ନ ଭଲ ।

18କ୍ରୋଧୀ ଲୋକ ବିବାଦ ଆରମ୍ଭ କରେ କିନ୍ତୁ ଦଶେ ଧୈର୍ଯ୍ୟ ମଣିଷ ଯାହାର ଗୋଟିଏ ବିବାଦକୁ ସମାଧାନ କରେ ।

19ଅଳସର ବାଟ କଣ୍ଠାବାଡ଼ ପରି, ମାତ୍ର ଗୋଟିଏ ସାଧୁ ଲୋକର ପଥ ଗୋଟିଏ ରାଜପଥ ପରି ଅଟେ ।

20ଜ୍ଞାନୀ ପୁତ୍ର ପିତାର ଆହ୍ୱାନ ନହାଏ, ମାତ୍ର ମୂର୍ଖ ପୁତ୍ର ଆପଣା ମାତାକୁ ଭୁଲ୍ଲକରେ ।

21ନିର୍ବୋଧ ପ୍ରତି, ଅଜ୍ଞାନତା କୌତୁହଳପୂର୍ଣ୍ଣ , ମାତ୍ର ବୁଦ୍ଧିମାନ୍ଦ ଲୋକ ଆପଣା ଗତି ଯଥୋଚିତ୍ କରନ୍ତି ।

22ମନ୍ତ୍ରଣା ଅଭାବରେ ସଙ୍କଳ୍ପ ବଫଳ ହୁଏ । ମାତ୍ର ବହୁତ ମନୁଣାପୁର ତାହା ସ୍ଥିରୀକୃତ ହୁଏ ।

23ଉତ୍ତମ ଉତ୍ତର ଦେଇ ନଣେ ଆନନ୍ଦ ପାଏ, କିନ୍ତୁ କେତେ ଭଲ ଯଥୋଚିତ କଥା ଯଥୋଚିତ ସମୟରେ ଅଟେ ।

24ନୀରସ୍ଥିତ ପାତାଳକୁ ତ୍ୟାଗ କରିବା ପାଇଁ ବୁଦ୍ଧିମାନ ଲୋକଙ୍କ ନିମନ୍ତେ ନୀବନର ପଥ ଉଦ୍ଦୀର୍ଘନୀ ।

25ଗର୍ବୀ ଲୋକର ଗୃହକୁ ସଦାପ୍ରଭୁ ବିନାଶ କରିବେ । ମାତ୍ର ବିଧବାର ସୀମା ସଦାପ୍ରଭୁ ସ୍ଥିର କରିବେ ।

26ଦୁଷ୍ଟ ଲୋକର ଚନ୍ଦ୍ରଧାରୀଗୁଡ଼ିକ ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କର ନିକଟରେ ଘୃଣ୍ୟ ଅଟେ । ମାତ୍ର ସୁନ୍ଦ୍ର କଥା ଆନନ୍ଦ ଦାୟକ ।

27ଲୋଭୀ ଆପଣା ପରିଦନକୁ ଦୁଃଖ ବାଧା ମାତ୍ର ଯେଉଁ ଲୋକ ଲାଞ୍ଜକୁ ଘୃଣା କରେ, ସେ ବଞ୍ଚିବ ।

28ଧାର୍ମିକର ମନ ବିବେଚନା କରି ଉତ୍ତର ବାଧା ମାତ୍ର ଦୁଷ୍ଟମାନଙ୍କ ମୁଖ ମନ୍ଦକଥା ସବଦା କହେ ।

29ସଦାପ୍ରଭୁ ଦୁଷ୍ଟମାନଙ୍କଠାରୁ ଦୂରରେ ଥାନ୍ତି । ପୁଣି ଧାର୍ମିକମାନଙ୍କର ପ୍ରାର୍ଥନା ସେ ଶୁଣନ୍ତି ।

30ଚକ୍ଷୁର ଦୀପ୍ତି ମନକୁ ଆନନ୍ଦିତ କରେ । ଉତ୍ତମ ସମାଗୁର ଅସ୍ଥିଗୁଡ଼ିକୁ ପୂଷ୍ଟି ଯୋଗାଏ ।

31ଯେଉଁ କର୍ତ୍ତୃ ନୀବନ ଦାୟକ ଅନୁଯୋଗ ଶୁଣେ, ତାହା ଜ୍ଞାନୀମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବାସ କରେ ।

32ଯେଉଁ ଲୋକ ଗାସନ ଅଗ୍ରାହ୍ୟ କରେ, ସେ ଆପଣା ପ୍ରାଣ କାଳକୁ ହ୍ରାସ କରେ । ମାତ୍ର ଅନୁଯୋଗ ଯେ ଶୁଣେ, ସେ ବୁଦ୍ଧି ପାଏ ।

33ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କର ସମ୍ମାନ ଜ୍ଞାନପ୍ରଦ ଉପଦେଶ ଅଟେ । ଏବଂ ନମ୍ରତା ସମ୍ମମର ସମ୍ମୁଖରେ ଥାଏ ।

16 ମନୁଷ୍ୟ କଳ୍ପନା କରେ । କିନ୍ତୁ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କ ପାଖରୁ ଥାଏ ।

2ନଣେ ଲୋକ ଭାବେ ସେ ଯାହା କରୁଛି, ତାହା ଠିକ୍ । କିନ୍ତୁ ସଦାପ୍ରଭୁ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ପରୀକ୍ଷା କରନ୍ତି ।

3ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କଠାରେ ଭୃତ୍ସର ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟ ସମର୍ପଣ କର । ତେବେ ଭୃତ୍ସେ ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟରେ ନିୟମିତ ହେବ ।

4ସଦାପ୍ରଭୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ତହିଁର ନିଜ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ସାଧନ ନିମନ୍ତେ କରିଅଛନ୍ତି । ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କ ବିଚାରରେ ଦୁଷ୍ଟମାନେ ବିନାଶ ହେବେ ।

5ସଦାପ୍ରଭୁ ସେହିମାନଙ୍କୁ ଘୃଣା କରନ୍ତି, ଯେଉଁମାନେ ଭାବନ୍ତି ସେ ସମସ୍ତଙ୍କଠାରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠତର । ସଦାପ୍ରଭୁ ଏହିପରି ଗର୍ବୀ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ନିଃସନ୍ଦେହରେ ଦଣ୍ଡିତ କରିବେ ।

6ଦୟା ଓ ସତ୍ୟତାରେ ପାପର ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ ହୁଏ । ସଦାପ୍ରଭୁ ବିଷୟକ ଭୟାପୁର ମନୁଷ୍ୟମାନେ କୁଲିୟ ତ୍ୟାଗ କରନ୍ତି ।

7ଯଦ ମଣିଷର ରୀତି କଥାଧାରୀ ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଭୁଲି କରେ, ସେ ତା'ର ଗର୍ଭମାନଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ସହିତ ଶାନ୍ତରେ ରହିବା ପାଇଁ ବାଧା କରନ୍ତି ।

8ଅନ୍ୟାୟରେ ପ୍ରଚୁର ରୋଜଗାର, ଧାର୍ମିକତାରେ ଅଳ୍ପ ରୋଜଗାର ହେଁ ଭଲ ଅଟେ ।

9ମନୁଷ୍ୟର ମନ ଆପଣାର ପଥ ବିଷୟରେ କଳ୍ପନା କରେ, ମାତ୍ର ସଦାପ୍ରଭୁ ତାହାର ଚାଲିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ କରନ୍ତି ।

10ଯେତେବେଳେ ରାଜା ଯାହା କହନ୍ତି ତାହା ନିୟମ ହୋଇଯାଏ । ତେଣୁ ତା'ର ବିଚାର ସୁନ୍ଦ୍ର ହେବା ଉଚିତ୍ ।

11ଓଦନ ଓ ଦଣ୍ଡି ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କର ଅଟେ, କିନ୍ତୁ ସଦାପ୍ରଭୁ ଯାହା ଓଦନ ପାଇଁ ବ୍ୟବହାର କରିବାକୁ ବନ୍ଧକରାସବୁ ତିଆରି କଲେ ।

12କୁକର୍ମ କରିବା ରାଜାଙ୍କ ନିମନ୍ତେ ଘୃଣାର ବିଷୟ, ଯେହେତୁ ଧାର୍ମିକତାରେ ସିଂହାସନ ସ୍ଥିରୀକୃତ ହୁଏ ।

13ଧର୍ମଯୁକ୍ତ କଥା ରାଜାଙ୍କ ପାଇଁ ଭୁଲିକର । ସେମାନେ ଯଥାର୍ଥ କରନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ପ୍ରେମ କରନ୍ତି ।

14ରାଜାଙ୍କର କ୍ରୋଧ ମୃତ୍ୟୁର ଦୂତପରି । ମାତ୍ର ଜ୍ଞାନୀଲୋକ ତାହା ଶାନ୍ତ କରେ ।

15ରାଜାର ପ୍ରସନ୍ନ ବଦନରେ ନୀବନ ଥାଏ । ତାଙ୍କର ଅନୁଗ୍ରହ ଶେଷ ବର୍ଷାର ମେଘସମୂହ ।

16ସ୍ତନା ଅପେକ୍ଷା ଜ୍ଞାନଲଭ କରିବା ଉତ୍ତମ । ସ୍ତବିବେଚନା ପାଇବା ରୂପାଠାରୁ ଅଧିକ ମୂଲ୍ୟବାନ ।

17ଧାର୍ମିକ ଲୋକମାନଙ୍କର ଚଳଣି ଅଧର୍ମର ବହୁତ ଦୂରରେ । ଯେଉଁ ଲୋକ ଆପଣା ପଥ ଜରି ରୁଲେ, ସେ ଆପଣା ପ୍ରାଣ ରକ୍ଷା କରେ ।

18ଅହଙ୍କାର ସର୍ବନାଶର ସମ୍ମୁଖରେ ଆସେ ଏବଂ ଅହଙ୍କାରୀ ପ୍ରକୃତି ପତନର ସମ୍ମୁଖରେ ଆସେ ।

19ଅହଙ୍କାରୀମାନଙ୍କ ସହିତ ଲୁଚିତ ଦ୍ରବ୍ୟ ଭାଗ କରିବା ଅପେକ୍ଷା ଦରିଦ୍ରତାର ସହିତ ନମ୍ର ହେବା ଭଲ ।

20ଯେଉଁ ଲୋକ ପରମେଶ୍ଵରଙ୍କ ବାକ୍ୟରେ ମନୋଯୋଗ କରେ, ସେ ସାଫଲ୍ୟ ଅର୍ଜନ କରେ । ପୁଣି ସେହି ଲୋକ ଧନ୍ୟ ଯେ ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କଠାରେ ନିର୍ଭର କରେ ।

21କାଏ ଜ୍ଞାନୀ ବା ବୁଦ୍ଧିମାନ, ଲୋକମାନେ ନାଶିପାରିବେ । ବାକ୍ୟର ମିଷ୍ଟତା ପାଣ୍ଡିତ୍ୟ ବଦାଏ ।

22ସଦ୍‌ବୁଦ୍ଧି ପାଇଥିବା ଲୋକ ନୀବନର ଝର ସ୍ଵରୂପ ଅଟେ । ମାତ୍ର ଅଜ୍ଞାନତା ଅଜ୍ଞାନମାନଙ୍କର ଗାସ୍ତି ।

23ଜ୍ଞାନବାନର ହୃଦୟ ଆପଣା ମୁଖକୁ ଶିକ୍ଷା ଦାଏ । ପୁଣି ତା'ର ବାକ୍ୟ ପାଣ୍ଡିତ୍ୟ ବଦାଏ ।

24ଦୟାପୂର୍ଣ୍ଣ କଥା ମହୁପରି ଅଟେ । ଏହାକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବା ସହଜ ଏବଂ ସ୍ଵାସ୍ଥ୍ୟ ପାଇଁ ଉତ୍ତମ ।

25ମନୁଷ୍ୟର ଦୃଷ୍ଟିରେ ଯେଉଁ ପଥ ସରଳ ଦିଶେ କିନ୍ତୁ ତାହା ମୃତ୍ୟୁରେ ହିଁ ଶେଷ ହୁଏ ।

26ପରିଶ୍ରମୀ କାଶର କ୍ଷୁଧା ତାକୁ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ବାଧା କରେ । ତା'ର ଭୋକଲା ପାଟି କଠିନ ପରିଶ୍ରମ ପାଇଁ ଅଭିଯାନ କରନ୍ତି ।

27ପାପାଧୀନ ଲୋକ ଅନିଷ୍ଟ କଳ୍ପନା କରେ । ଏବଂ ତାହାର ବାକ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ଅଗ୍ନିପରି ନଳେ ।

28କୁଚିଳ ମନୁଷ୍ୟ ବିବାଦ ବୁଣେ । କାନକୁହା ଲୋକମାନେ ବନ୍ଧୁତ୍ଵ ନଷ୍ଟ କରନ୍ତି ।

29ଅତ୍ୟାଗୁରୀ ଆପଣା ମିତ୍ରଗଣକୁ ଭୁଲିଯାଏ । ଏବଂ ପ୍ରତିବେଶୀକୁ କୁପଥରେ କଢାଳ ନାଏ ।

30ଯେଉଁ ଲୋକ ଆପଣା ଆଖି ମିଞ୍ଜି ମିଞ୍ଜି କରେ, ସେ କୁଚିଳ ବିଷୟ କଳ୍ପନା କରେ, ଏବଂ ଯେ ଆପଣା ଓଷ୍ଠ ନାବୁଡ଼ି ଧରେ, ମନ୍ଦକର୍ମ ସିଦ୍ଧ କରୁଥାଏ ।

31ପାଚଳ କେଶ ଗୋଭ୍ରାଜନକ ମୁକୁଟ। ତାହା ଧର୍ମ ପଥରେ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏ।

32ଯେ କ୍ରୋଧରେ ଧୀର, ସେ ବୀର ଅପେକ୍ଷା ଶ୍ରେଷ୍ଠ। ପୁଣି ଯେ ଆପଣା ଆତ୍ମା ଉପରେ କର୍ତ୍ତୃତ୍ୱ କରେ, ସେ ନଗର ବନ୍ଦୀଠାରୁ ଭଲ।

33ନିଷ୍ପତ୍ତି ପାଇଁ ଗୁଳାବାଣୀ ପଡେ, କିନ୍ତୁ ନିଷ୍ପତ୍ତି ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କ ଠାରୁ ଆସେ।

17 ବବାଦମୁକ୍ତ ଭୋଦିରେ ପୁଣି ଗୃହ ଅପେକ୍ଷା ଶାନ୍ତ ସହତ ଖଣ୍ଡିତ ଶୁଷ୍ଟ ଅନ୍ନ ଭଲ।

2ଯେଉଁ ଦାସ ବୁଦ୍ଧି ପୂର୍ବକ ରଲେ ସେ ଲଜ୍ଜାଜନକ ପୁତ୍ର ଉପରେ କର୍ତ୍ତୃତ୍ୱ କରେ। ପୁଣି ଭ୍ରାଜମାନଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ ସଂପତ୍ତି ବାଣୀ ପାଏ।

3ନିଆଁରେ ସୁନା ଓ ରୂପାର ବସ୍ତୁତା ପରୀକ୍ଷା କରାଯାଏ। ମାତ୍ର ସଦାପ୍ରଭୁ ଅନ୍ଧକରଣର ପରୀକ୍ଷା କରନ୍ତି।

4କୁଳିୟାକାରୀ ଲୋକ ଦୁଷ୍ଟ କଥା ଶୁଣେ। ପୁଣି ମିଥ୍ୟାବାଦୀ ଅନ୍ୟ ଲୋକର ମିଥ୍ୟାରେ କର୍ଣ୍ଣପାତ କରେ।

5ଯେଉଁ ଲୋକ ଦଗ୍ଧକୁ ଉପହାସ କରେ, ସେ ଆପଣାର ସୁଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତାଙ୍କୁ ଅପମାନ କରେ। ପୁଣି ଯେ କେହି ଅନ୍ୟ ଲୋକର ବିପଦରେ ଆନନ୍ଦ କରେ, ସେ ଦଣ୍ଡ ପାଇବ।

6ସନ୍ଧାନଗଣର ସନ୍ଧାନମାନେ ବୁଦ୍ଧ ଲୋକମାନଙ୍କର ମୁକୁଟ ସଦୃଶ। ପୁଣି ସନ୍ଧାନମାନଙ୍କର ଗୌରବ ସେମାନଙ୍କ ପିତୃଗଣ।

7ନିଶେ ନିର୍ବୋଧ ବେଶି କଥା କହିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ। ସେହିପରି ନିଶେ ଶାସକ ମିଛଗୁଡ଼ିକ କହିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ।

8ଗୋଟିଏ ଉଦ୍ଧୋତ ଗୋଟିଏ ଯାଦୁ ପଥର ପରି ଏହା ନିଶେ ଦେଇଥିବାର ଆଖିରେ ଅଟେ, ସେ ଯେଉଁ ଦିଗରେ ଘୁରେ, ସେ କ୍ଷୁଦ୍ରଭାବ କରେ।

9ଯଦି ତୁମ୍ଭେ ଦୋଷୀକୁ କ୍ଷମା କର, ତେବେ ସେ ତୁମ୍ଭର ବନ୍ଧୁ ହେବ। ମାତ୍ର ତା'ର ଦୋଷକୁ ଯେବେ ତୁମ୍ଭେ ମନେ ପକାଇବ, ତେବେ ତୁମ୍ଭର ବନ୍ଧୁତ୍ୱ ନଷ୍ଟ ହେବ।

10ମୁଖକୁ ଗହେ ମାତ୍ର ଅପେକ୍ଷା ବୁଦ୍ଧିମାନଙ୍କୁ ପଦେ ଅନୁଯୋଗ ଅଧିକ କାଟେ।

11ଦୁର୍ଦ୍ଦିନ କେବଳ ବିଦ୍ରୋହ ଲୋଡ଼େ, ଏଣୁ ତାକୁ ଶାସ୍ତି ଦେବା ପାଇଁ ନିଶେ କଠୋର ହୃଦୟ ଦୂତକୁ ପଠାଯିବ।

12ଛୁଆ ହରାଇଥିବା ଭଲକୀ ମନୁଷ୍ୟକୁ ପଛେ ଭେଟୁ ମାତ୍ର ନିଦ ଅଜ୍ଞାନତାରେ ମଗ୍ନ ମୁଖ ନଭେଟୁ।

13ଯେଉଁ ଲୋକ ଭଲ ବଦଳରେ ମନ୍ଦ କରେ, ତାହାର ଗୃହକୁ ମନ୍ଦ କେବେ ଛାଡ଼ିବ ନାହିଁ।

14ଗୋଟିଏ ଯୁକ୍ତର ଆରମ୍ଭ ଗୋଟିଏ ବନ୍ଧରେ ଭାଙ୍ଗି ଗୋଟିଏ ଗାଢ଼ କଳାପରି। ତେଣୁ ବବାଦ ହେବାପୂର୍ବରୁ ଯୁକ୍ତ ବନ୍ଦ କର। ତେବେ ଅକ୍ଷୟର ବାହାର ହୋଇଯାଏ।

15ଯେ ଦୁଷ୍ଟକୁ ନିର୍ଦ୍ଦୋଶ କରେ ଓ ଯେ ଧାର୍ମିକକୁ ଦୋଷୀ କରେ, ସେ ଦୂତ ହିଁ ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କଠାରେ ସମାନ ଭାବେ ଘୃଣିତ।

16ଜ୍ଞାନ କ୍ରୟ କରିବା ନିମନ୍ତେ ମୁଖ ହାତରେ ଧନ ଥିଲେ ତାହା ମୂଲ୍ୟହୀନ ଅଟେ। କାରଣ ମୁଖ ଲୋକ ଧନବଦଳରେ ଜ୍ଞାନ କ୍ରୟ କରିପାରେ ନାହିଁ।

17ବନ୍ଧୁ ସର୍ବଦା ପ୍ରେମ କରେ। ଏବଂ ଭଲ ଦୁର୍ବରୀ ସମୟରେ ସର୍ବଦା ଥାଏ।

18ନିର୍ବୋଧ ଲୋକ ହାତ ଦେଇ ଆପଣା ପ୍ରତିବେଶୀ ସାକ୍ଷାତରେ ଲଗା ହୁଏ।

19ଯେ ବବାଦ ଭଲପାଏ, ସେ ଅପରାଧ ହିଁ ଭଲପାଏ। ପୁଣି ଯେ କେହି ଆପଣା ଦ୍ୱାର ଉଲ୍ଲ କରେ, ସେ ବିନାଶ ଖୋଜେ।

20ଯାହାର ହୃଦୟ କୁଟିଳ, ସେ ମଙ୍ଗଳ ପାଏ ନାହିଁ। ଯାହାର ବାକ୍ୟ ଖରାପ ସେ ବିପଦରେ ପଡ଼େ।

21ମୁଖର ନନ୍ଦଦାତା ଆପଣାର ଶୋକ ସଞ୍ଚୟ କରେ, ଏବଂ ମୁତର ପିତା ଆନନ୍ଦ ପାଇବ ନାହିଁ।

22ଆନନ୍ଦିତ ହୃଦୟ ଉତ୍ତମ ଔଷଧ। ମାତ୍ର ଭଗ୍ନ ଆତ୍ମା ଅସ୍ଥି ସବୁକୁ ଶୁଷ୍ଟ କରେ।

23ଦୁଷ୍ଟ ଲୋକ ନ୍ୟାୟରୁ ବଞ୍ଚିବାକୁ ଲୁଚେଇ କରି ଉଦ୍ଧୋତ ନିଏ।

24ବୁଦ୍ଧିମାନର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରେ ଜ୍ଞାନ ଥାଏ। ମାତ୍ର ମୁଖର ଦୃଷ୍ଟି ପୃଥ୍ୱୀର ପ୍ରାନ୍ତରେ ଥାଏ।

25ମୁଖ ପୁତ୍ର ଆପଣା ପିତାର ଶୋକ ଓ ସେ ଆପଣା ନିନ୍ଦାକୁ ଦୁଃଖ ଆଣିବାର କାରଣ ହୁଏ।

26ନିଶେ ସାଧାରଣ ଲୋକଙ୍କୁ ଶାସ୍ତି ଦେବା କମ୍ପା କୌଣସି ପଥ ପ୍ରଦର୍ଶକକାରୀଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ସଜୋକତା ପାଇଁ ଦଣ୍ଡଦେବା ଯଥାର୍ଥ ନୁହେଁ।

27ଯେ ଅଳ୍ପ କଥା କହେ, ତାହାର ଜ୍ଞାନ ଥାଏ। ଯାହାର ଶାନ୍ତ ଆତ୍ମା ସେ ବୁଦ୍ଧିମାନ।

28ଅଜ୍ଞାନମାନେ ରୂପ ରହଲେ ଜ୍ଞାନବାନ ଗଣିତ ହୁଏ। ପୁଣି ସେ ଆପଣା କଥା ବନ୍ଦ କଲେ ବୁଦ୍ଧିମାନ ଗଣିତ ହୁଏ।

18 ଯେ ଆପଣାକୁ ପୃଥକ୍ କରେ, ସେ ଆପଣା ଇଷ୍ଟ ଚେଷ୍ଟା କରେ ଓ ସର୍ବପ୍ରକାର ତତ୍ତ୍ୱ ଜ୍ଞାନ ପ୍ରତ୍ୟାଖାନ କରେ।

2ମୁଖ ଲୋକ ଅନ୍ୟଠାରୁ ଶିକ୍ଷା ପାଇଁ ଭଲ ପାଏ ନାହିଁ। କେବଳ ଆପଣା ମନର କଥା ପ୍ରକାଶ କରିବାରେ ସନ୍ତୋଷ ପାଏ।

3ଦୁଷ୍ଟ ଆସିଲେ ଅବଜ୍ଞା ଆସେ। ପୁଣି ଅପମାନ ସଙ୍ଗେ ଦୁର୍ନାମ ଆସେ।

4ମନୁଷ୍ୟର ମୁଖର ବାକ୍ୟ ଗଭୀର ନିଜତ୍ୱଲ୍ୟ। ପୁଣି ଜ୍ଞାନରେ ଉତ୍ପତ୍ତି ସ୍ଥାନ ନିଜସ୍ୱତ୍ୱ ସଦୃଶ।

5ଦୁଷ୍ଟର କଥାକୁ ଅପେକ୍ଷା କରିବା ଅବା ବିରୁଦ୍ଧରେ ଧାର୍ମିକ ପ୍ରତି ଅନ୍ୟାୟ କରିବା ଭଲ ନୁହେଁ।

6ମୁଖର କଥା ବବାଦରେ ପ୍ରବର୍ତ୍ତେ। ପୁଣି ତା'ର କଥା ମାତ୍ର ଖାଇବାକୁ ଡାକେ।

7ମୁଖର କଥା ତା'ର ବିନାଶର କାରଣ। ପୁଣି ତା'ର ବାକ୍ୟ ପ୍ରାଣର ଫାନ୍ଦ ସ୍ୱରୂପ।

8ନିନ୍ଦାର ବାକ୍ୟଗୁଡ଼ିକ, ଶୁଣନ ଖାଦ୍ୟ ପରି ଅଟେ, ଯାହା ପାକସ୍ଥଳ ତଳକୁ ଯାଏ।

9ଆପଣା କାର୍ଯ୍ୟରେ ଯେ ଅଳସ, ସେ ବିନାଶକର ଭଲ।

10ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କର ନାମ ଦୃଢ଼ଗତ ସଦୃଶ। ଧାର୍ମିକ ଲୋକମାନେ ସେଠାକୁ ଯାଇ ରକ୍ଷା ପାଆନ୍ତି।

11ଧନବାନର ଧନ ତାହାର ଦୂତ ନଗର। ପୁଣି ତାହାର ଜାତରେ ଏହା ଉଚ୍ଚ ପ୍ରାଚୀର ସ୍ୱରୂପ, ଯେ କେହି ହେଲେ ରହିପାରିବେ ନାହିଁ।

12ବର୍ତ୍ତମାନ ମନୁଷ୍ୟର ମନ ବିନାଶ ସମ୍ମୁଖରେ ଥାଏ। ପୁଣି ନମ୍ରତା ସମ୍ମୁଖରେ ସମ୍ମୁଖବର୍ତ୍ତୀ।

13ଯେ ଶୁଣିବା ପୂର୍ବରୁ ଉତ୍ତର କରେ, ଗୋଟିଏ ଅଜ୍ଞାନତାପର ସିଏ ବିବେଚନା ହୁଏ ଓ ଲଜ୍ଜିତର କାରଣ ହୁଏ।

14ଯେତେବେଳେ ଜଣେ ମନୁଷ୍ୟ ଅସ୍ତ୍ରସ୍ଥ ହୁଏ ତା'ର ଆତ୍ମା ତା'ର ଅସ୍ତ୍ରସ୍ଥତାକୁ ସହବା, କିନ୍ତୁ କେହିହେଲେ ଗୋଟିଏ ରୋଗ ଗ୍ରସ୍ତ ଆତ୍ମାକୁ ସହପାରିନ ନାହିଁ।

15ବୁଦ୍ଧିମାନର ମନ ଜ୍ଞାନ ଉପାଦାନ କରେ। ପୁଣି ଜ୍ଞାନୀର କର୍ତ୍ତୃ ଜ୍ଞାନ ଶୁଣିବାକୁ ଆଗ୍ରହ ପ୍ରକାଶ କରେ।

16ମନୁଷ୍ୟର ଭେଟି ତାକୁ ପ୍ରବେଶ ଦିଏ। ପ୍ରଭାବଶାଳୀ ଲୋକମାନଙ୍କର ଉପସ୍ଥିତ ଭିତରକୁ।

17ଯେଉଁ ଲୋକ ପ୍ରଥମେ ଆପଣା ଘଟଣା ଉପସ୍ଥାପନା କରେ ଓ ବିବାଦ ଦଶାଏ, ସେ ଧାର୍ମିକ। ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେ ଅନ୍ୟଲୋକ ସ୍ୱର ପରୀକ୍ଷା ହୋଇନାହିଁ।

18ଗୁଳିବାଣୀ ବିରୋଧ ମେଣ୍ଟାଇ ଦିଏ ଓ ବଳବାନମାନଙ୍କୁ ପୃଥକ କରେ।

19ବିରକ୍ତ ଭାଇ ଦୂତ ନଗର ଅପେକ୍ଷା କଷ୍ଟକର। ଏବେ ବିବାଦ ଗତର ଅର୍ଗଳ ସ୍ୱରୂପ।

20ମନୁଷ୍ୟର ଉଦର ତା'ର ମୁଖ ଫଳରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୁଏ। କିନ୍ତୁ ସେ ଆପଣା ଓଷ୍ଠର କଥାରେ ତୃପ୍ତ ହୁଏ।

21ମରଣ ଓ ନୀବନ ଦିହାର ଅଧୀନ। ଯେଉଁମାନେ କଥା କହିବାକୁ ଭଲ ଜାଣନ୍ତି, ଏହାର ଫଳ ଭୋଗିବେ।

22ଯେଉଁ ଲୋକ ଭୈରୀ ପାଏ, ସେ ଉତ୍ତମ ବସ୍ତୁ ପାଏ ଓ ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କଠାରୁ ଅନୁଗ୍ରହ ପାଏ।

23ଦରିଦ୍ର ଲୋକ ବିନୟ କରେ। ମାତ୍ର ଧନବାନ କଠିନ ଉତ୍ତର ଦିଏ।

24ଯେ ଅନେକ ମିତ୍ର କରେ, ସେମାନେ ତାଙ୍କର ବିନାଶର କାରଣ ହୋଇପାରନ୍ତି। ମାତ୍ର ଜଣେ ପ୍ରେମକାରୀ ଅଛନ୍ତି ଯେ ଭଲ ଅପେକ୍ଷା ଅଧିକ ଘନିଷ୍ଠ ହୋଇ ରହନ୍ତି।

19 ଗଣିବ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ସେ ସାଧୁତା, ସେ ମୂର୍ଖ, ମିଛୁଆ, ଠକଠାରୁ ନିରୀକ୍ଷିତ ଭଲ।

2ଆଗ୍ରସହ ଜ୍ଞାନହୀନ ହେବାର ଭଲ ନୁହେଁ। ଯେଉଁମାନେ ହଠାତ୍ ପ୍ରବେଶ କରନ୍ତି ଭୁଲ କରେ।

3ମନୁଷ୍ୟର ଅଜ୍ଞାନତା ନିଜର ନୀବନକୁ ଧ୍ୱଂସ କରେ। କିନ୍ତୁ ତା'ପରେ ସେ ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ବଦନାମ୍ କରେ।

4ଧନ ବହୁମିତ୍ର ଲାଭକରେ, ମାତ୍ର ଦରିଦ୍ରତା ବନ୍ଧୁ ନାଶକରେ।

5ଯେଉଁ ଲୋକ ଅନ୍ୟ ବିରୁଦ୍ଧରେ ମିଥ୍ୟା ରଚନା କରେ, ସେ ଦଣ୍ଡ ପାଇବ। ଯେ ମିଛ କହେ ସେ ଶାସ୍ତିରୁ ରକ୍ଷା ପାଇବ ନାହିଁ।

6ଅନେକ ଲୋକ ବଦାନ୍ୟ ଲୋକର ଅନୁଗ୍ରହ ପ୍ରାର୍ଥନା କରନ୍ତି। ପୁଣି ପ୍ରତ୍ୟେକ ଲୋକ ସେହି ଲୋକର ବନ୍ଧୁ ହୁଅନ୍ତି ଯିଏ ଉପହାର ଦିଏ।

7ଦରିଦ୍ର ଲୋକଙ୍କୁ ତା'ର ପରିବାର ମଧ୍ୟ ଭଲ ପାଏ

ନାହିଁ। ତା'ର ମିତ୍ରମାନେ ତାଠାରୁ ଅଧିକ ଦୂରତା ରକ୍ଷା କରନ୍ତି। ସେ ସେମାନଙ୍କର ସାହାଯ୍ୟ ପାଇଁ ଭିକ୍ଷା କରେ, କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ତା'ର ନିକଟକୁ ଯାଆନ୍ତି ନାହିଁ।

8ଯଦି ଜଣେ ଲୋକ ତା ନିଜକୁ ଅଧିକ ଭଲ ପାଏ, ସେ କଠିନ ପରିଗ୍ରମ କରି ଜ୍ଞାନୀ ହେବ। ଯେ ବିବେଚନା ପାଇଁ କଠିନ ପରିଗ୍ରମ କରେ, ସେ ପୁରସ୍କାର ପାଇବ।

9ମିଥ୍ୟା ସାକ୍ଷୀ ଦଣ୍ଡିତ ହେବ। ମିଥ୍ୟାବାଦୀ ଧ୍ୱଂସ ପାଇବ।

10ମୁଖ ଲୋକ କେବେହେଲେ ଧନୀ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ। ଯେପରି ଅଧିପତି ଉପରେ ଦାସର କର୍ତ୍ତୃତ୍ୱ।

11ମନୁଷ୍ୟର ସ୍ୱବୁଦ୍ଧି ତାହାକୁ କ୍ରୋଧରୁ କ୍ଷାନ୍ତ କରେ। ଏବଂ ଏହା ହେଉଛି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ସେ ଦୋଷୀମାନଙ୍କୁ କ୍ଷମା କରି ଦିଏ।

12ସଦାକର କ୍ରୋଧ ସିଂହର ଗର୍ଜନ ସଦୃଶ। କିନ୍ତୁ ତା'ର ଅନୁଗ୍ରହ ଭୃଣ ଉପରେ ଥିବା କାକର ଭୂଲ୍ୟ।

13ମୁଖ ପୁତ୍ର ତା'ର ପିତାର ଦୁଃଖର କାରଣ ହେବ। ଏବଂ କଳହୁଡ଼ି ସ୍ତ୍ରୀ ଅବିରତ ବିହୃତ ପରି।

14ଦୂର ଓ ଧନ ପିତୃ ଲୋକଙ୍କଠାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ ଅଧିକାର। ମାତ୍ର ବୁଦ୍ଧିମତା ସ୍ତ୍ରୀ ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କଠାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏ।

15ଆଲକ୍ଷ୍ୟ ନିଦ୍ରା ଆଣେ। ଅଳସ ପ୍ରାଣୀ କ୍ଷୁଧାଭୋଗ କରେ।

16ଆଜ୍ଞା ପାଳନକାରୀ ଆପଣା ପ୍ରାଣ ରକ୍ଷା କରେ। ମାତ୍ର ଆପଣା ପଥ ବିଷୟରେ ଯେ ଅସାବଧାନ ହୁଏ, ସେ ମରିବ।

17ଯେ ଦରିଦ୍ରକୁ ଦୟା କରେ, ସେ ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଋଣ ଦିଏ। ସେ ତାହାର ଉତ୍ତମ କର୍ମର ପରିଶୋଧ କରିବେ।

18ଆପଣା ପୁତ୍ରକୁ ଶାସନ କର, କାରଣ ଭରସା ଅଛି। ଯଦି ତୁମ୍ଭେ ଏହା କରିବ ନାହିଁ, ତୁମ୍ଭେ ତା'ର ବିନାଶର କାରଣ ହେବ।

19ଅତି ଶ୍ରୀଲୋକ ଶାସ୍ତି ଭୋଗ କରିବ। ଯେହେତୁ ତୁମ୍ଭେ ତାକୁ ଅରେ ଉଦ୍ଧାର କଲେ ତାହା ତୁମ୍ଭକୁ ପୁନର୍ବାର କରିବାକୁ ହେବ।

20ଶେଷାବସ୍ଥାରେ ତୁମ୍ଭେ ଯେପରି ଜ୍ଞାନବାନ ହୁଅ, ଏଥିପାଇଁ ମନିଷୀ ଶୁଣ ଓ ଉପଦେଶ ଗ୍ରହଣ କର।

21ମନୁଷ୍ୟର ମନରେ ନାନାପ୍ରକାର ଯୋଜନା ଥାଏ। ମାତ୍ର ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କର ଇଚ୍ଛା ପ୍ରକାଶ ହେବ।

22ଜଣେ ଲୋକ ତାଙ୍କର ବିଶ୍ୱ ଦରିଆରେ ଗୋଟିଏ ଭଲ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ପାଇବାକୁ ଦରକାର କରେ। ଏବଂ ମିଥ୍ୟାବାଦୀ ଅପେକ୍ଷା ଦରିଦ୍ର ଲୋକ ଶ୍ରେଷ୍ଠ। ଯିଏ ଯାହାକୁ ବିଶ୍ୱ କରଯାଇ ପାରେ ନାହିଁ।

23ସଦାପ୍ରଭୁ ବିଷୟକ ଭୟ ନୀବନଦାୟକ, ତାହା ଯେଉଁ ଲୋକଠାରେ ଥାଏ, ସେ ଶାନ୍ତରେ ବାସ କରିପାରିବ। ବିପଦ ତା'ର ନିକଟରେ ଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ।

24ଅଳସୁଆ ଆପଣା ଆଳରେ ହାତ ବୁଡ଼ାଇଲେ ଆଉଥରେ ତା'ର ମୁହଁକୁ ନେବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରେ ନାହିଁ।

25ନିନ୍ଦକକୁ ପ୍ରହାର କଲେ, ନିର୍ବୋଧ ଲୋକ ସତକର୍ତ୍ତା ଶିକ୍ଷା କରିବ। ଯଦି ତୁମ୍ଭେ ବୁଦ୍ଧିମାନ ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ଭର୍ତ୍ସନା କରିବ, ସେ ଅଧିକ ଶିକ୍ଷା ଲାଭ କରିବ।

26ଯେଉଁ ପୁତ୍ର ଆପଣା ପିତାର ଧନ ଗୋରୀ କରେ ଏବଂ ଆପଣା ମାତାକୁ ତଡ଼ବଏ ଗୋଟିଏ ଲଜ୍ଜାକର ଓ ଅପମାନ ଦନକ ପୁତ୍ର ଅଟେ ।

27ହେ ଆତ୍ମର ପୁତ୍ର, ଯେଉଁ ଉପଦେଶ ଜ୍ଞାନର କଥାରୁ ଭୁଲକୁ ବରପୁତ୍ର କରେ, ତାହା ଶୁଣିବାରୁ ନିବୃତ୍ତ ହୁଅ ।

28ପାଷାଣ ସାକ୍ଷୀ ନ୍ୟାୟ ବିଚାରକୁ ନିନ୍ଦା କରେ ଏବଂ ଦୁଷ୍ଟ ଲୋକର ମୁଖମଣ୍ଡଳ ଅନିଷ୍ଟରେ ପରିପୁର୍ଣ୍ଣ ।

29ନିନ୍ଦକମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଦଣ୍ଡାଳା ଓ ମୁଖମାନଙ୍କ ପିଠି ପାଇଁ ପ୍ରହାର ପ୍ରସ୍ତୁତ କରେ ।

20 ଦ୍ରାକ୍ଷାରସ ଓ ମଦ୍ୟ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ନିନ୍ଦୁଣ୍ଡ କରି ବାହାରକୁ ନେଇଯାଏ । ଯେ କେହି ସେଥିରେ ଭ୍ରାନ୍ତ ହୁଏ, ସେ ଜ୍ଞାନୀ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ ।

2ରାଜାଙ୍କର ରାଜ ସିଂହର ଗର୍ଜନ ପରି, ଯେ ତାଙ୍କର କ୍ରୋଧ ଦନ୍ତାଏ, ସେ ନିଜେ ତା'ର ନୀଚତା ପ୍ରତି ବସଦ ଥାଏ ।

3ଯେ କୌଣସି ନିର୍ବୋଧ ସର୍ବଦା ଯୁକ୍ତ କରେ । ତେଣୁ ତୁମ୍ଭେ ସର୍ବଦା ସେହି ଲୋକକୁ ସମ୍ମାନ କର ଯେ ଯୁକ୍ତ କରିବାକୁ ବାରିଣ କରେ ।

4ନିଶେ ଅଳପୁଆ ତା'ର ଅଳପୁଆପଣ ଯୋଗୁଁ ଗସ୍ୟ ବୁଣେ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଫସଲ କଟା ସମୟରେ ସେ ଫସଲ ଖୋଦିଲେ ପାଏ ନାହିଁ ।

5ମନୁଷ୍ୟ ମନର ଭାବନା ଗଭୀର କୁଅର ଜଳ ପରି । ମାତ୍ର ବୁଦ୍ଧିମାନ ଲୋକ ସେହି ଗଭୀର ଜଳକୁ କାଢି ପାରିବ ।

6ବହୁତ ଲୋକମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ନିଶେ ପ୍ରଭୁଭକ୍ତ ଖୋଦ, କିନ୍ତୁ କାଏ ଖୋଦି ପାରିବ ନିଶେ ଲୋକ ଯିଏକି ପ୍ରକୃତରେ ବିଶ୍ୱାସନୀୟ ।

7ଯେଉଁ ଧାର୍ମିକ ଲୋକ ସରଳତାରେ ବାସ କରେ, ତା' ଉତ୍ତରେ ତା'ର ପୁତ୍ରଗଣ, ସମ୍ଭାନଗଣ ଧନୀ ହୁଅନ୍ତି ।

8ଯେଉଁ ରାଜା ବିଚାର ସ୍ଥାନରେ ବସେ, ସେ ନିଜର ସ୍ୱରକ୍ଷରେ ଅସତ୍ୟ ବିଷୟସବୁକୁ ପୁଞ୍ଜାମୁପୁଞ୍ଜ ରୂପେ ପରୀକ୍ଷା କରନ୍ତି ।

9ଆତ୍ମେ ଆପଣା ମନ ନିର୍ମଳ କରିଅଛୁ, ଆତ୍ମେ ଆପଣା ପାପରୁ ପରିଷ୍କୃତ ଅଛୁ, ଏହା କେହି କହିପାରିବେ ନାହିଁ ।

10ନାନା ପ୍ରକାର ମାପ ଓଜନରେ ଯେଉଁମାନେ ଠକନ୍ତି, ସେମାନେ ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କଠାରେ ଘୃଣିତ ।

11ଏପରିକି ନିଶେ ଛୋଟ ପିଲା କରୁଥିବା କର୍ମରୁ ନିର୍ଦ୍ଦାୟୀ, ଯଦିବା ସେ ଯାହା କରେ ତାହା ନିର୍ମଳ ଏବଂ ସରଳ ।

12କାନରେ ଶୁଣିବା ଆଖିରେ ଦେଖିବା ଏହି ଦୁଇଟିକୁ ସଦାପ୍ରଭୁ ନିର୍ମାଣ କରିଛନ୍ତି ।

13ନିନ୍ଦାକୁ ଭଲ ପାଅ ନାହିଁ । ନହେଲେ ତୁମ୍ଭେ ଦରିଦ୍ର ହେବ । ତୁମ୍ଭେ କର୍ମଦକ୍ଷ ହୁଅ, ତହିଁରେ ତୁମ୍ଭେ ଖାଦ୍ୟରେ ପରିତ୍ରପ୍ତ ହେବ ।

14କଣିବା ଲୋକ କହେ, “ଭଲ ନୁହେଁ, ଭଲ ନୁହେଁ, ଏହାର ମୂଲ୍ୟ ବହୁତ ଅଧିକ ।” ମାତ୍ର ଆପଣା ବାଟରେ ଗଲାବେଳେ ଦର୍ପ କରେ ।

15ସ୍ତ୍ରୀ ଓ ଅଳଙ୍କାର ଲୋକଙ୍କୁ ଧନୀ କରେ । କିନ୍ତୁ

ଯେଉଁଲୋକ ଜ୍ଞାନୀ, ସେ ଏହି ଅଳଙ୍କାରଠାରୁ ମୂଲ୍ୟବାନ ଅଟେ ।

16ଅପରିଚିତ ଲୋକ ପାଇଁ ଯେ ଲଗାହୁଏ, ତାହାର ବସ୍ତୁ ନିଆ । ପୁଣି ଯେ କେହି ବିଦେଶୀ ଲୋକଙ୍କ ନିମନ୍ତେ ନାମିନ ହୁଏ ତାହାକୁ ବନ୍ଧକ ରଖ ।

17ମିଥ୍ୟା ଅନିତି ଆହାର ମନୁଷ୍ୟକୁ ମିଠା ଲାଗେ । ମାତ୍ର ପଛରେ ତା'ର ପାଟି ଗୋଡ଼ରେ ପୁର୍ଣ୍ଣ ହେବ ।

18ମନ୍ତ୍ରଣା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତ୍ୟେକ ସଂକଳ୍ପ ସ୍ଥିର ହେବ । ମାତ୍ର ଯଦି ତୁମ୍ଭେ ଯୁଦ୍ଧ କରିବାକୁ ଯାଅ ଭଲ ପରାମର୍ଶ ଗ୍ରହଣ କର ।

19ଯେ ଖରୁଆ ହୋଇ ବୁଲେ, ସେ ଗୁପ୍ତକଥା ପ୍ରକାଶ କରେ । ଏଥିପାଇଁ ତା'ସଙ୍ଗେ କୌଣସି ପ୍ରକାର ସମ୍ପର୍କ ରଖ ନାହିଁ । ଯେ ଗପିବାକୁ ଭଲ ପାଏ ।

20ଯେ ଆପଣା ପିତା କି ଆପଣା ମାତାଙ୍କୁ ଅଭିଶାପ ଦେଏ, ଘୋର ଅନ୍ଧକାରରେ ତା'ର ପ୍ରତୀପ ଲିଭିଯିବ ।

21ଧନ ସମ୍ପତ୍ତି ହଠାତ୍ ମିଳିପାରେ ଓ ସହଜରେ ଲାଭ ହୁଏ, ପୁଣି ଶେଷରେ ଆଶୀର୍ବାଦ ଯୁକ୍ତ ହେବନାହିଁ ।

22ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ଫେରାଳଦେବ ଏହିପରି ଚିନ୍ତା କରନାହିଁ, ଯଦି କେହି କିଛି ତୁମ୍ଭ ବିରୁଦ୍ଧରେ କରେ, ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କ ପାଇଁ ଅପେକ୍ଷା କର, ସେ ତୁମ୍ଭକୁ ଉଦ୍ଧାର କରିବେ ।

23ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଓଜନ ଓ ମାପରେ ଠକି ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦୃଶାର ବିଷୟ, ଅର୍ଥାତ୍ ଦଣ୍ଡିରେ ଠକିବା ନିତ୍ୟାନ୍ତ ଖରପ ।

24ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କଠାରୁ ମନୁଷ୍ୟର ପାଦଗତି ହୁଏ, ତେଣୁ ମନୁଷ୍ୟ ଆପଣା ବାଟ ଠିକ୍ ରୂପେ ବୁଝିପାରେ ନାହିଁ ।

25ବିନା ଚିନ୍ତା କରି ପ୍ରତିଜ୍ଞା କଲେ ଏହା ଉତ୍ତମନକ ଅଟେ, ମୁଁ ଏହି ଉପହାର ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଉତ୍ତର କରିବି । ଏବଂ ତା'ପରେ ସେହି ପ୍ରତିଜ୍ଞା ପୁନଃବିଚାର କରାଯାଏ ।

26ଜ୍ଞାନୀ ରାଜା ଦୁଷ୍ଟମାନଙ୍କୁ ଅଲଗା କରେ, ଗସ୍ୟରୁ ଅଗାଧ ଅଲଗା କଲାପରି ତା' ଉପରେ ସେ ଚଳୁ ବୁଲାଏ ।

27ମନୁଷ୍ୟର ଆତ୍ମା ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କ ପାଇଁ ପ୍ରତୀପପରି ଏହା ଆତ୍ମାର ସମସ୍ତ ଅନ୍ତରାଳ ବିଷୟ ପରିପ୍ରକାଶ କରେ ।

28ଦୟା ଓ ସତ୍ୟତା ରାଜାଙ୍କୁ ରକ୍ଷା କରେ । ପୁଣି ଦୟାଦ୍ୱାରା ତାହାର ସିଂହାସନ ସ୍ଥିର ହୁଏ ।

29ଯୁବକମାନଙ୍କ ବଳ ସେମାନଙ୍କର ଭୃଷଣ । ବୃଦ୍ଧମାନଙ୍କର ପକ୍ୱ କେଶ ସେମାନଙ୍କର ଗୋଡ଼ ।

30ଅସତ ମାର୍ଗ କ୍ଷତଦନକ ପ୍ରହାରରେ ପରିଷ୍କାର କରେ, ଆଘାତ ନିନ୍ଦ ଅନ୍ତରାଳକୁ ପ୍ରଭାବିତ କରେ ।

21 କୃଷକ ତା'ର ଜମିରେ ପାଣି ମଡାଇବା ପାଇଁ ଛୋଟ ନାଳ କରେ । ସେ ତା'ର ଜଳ ଯୁଆଡ଼େ ନେବାକୁ ଚାହେଁ ସେଆଡ଼େ ତା'ର ନାଳ ବଙ୍କେଇ ନିଏ । ରାଜାଙ୍କର ମନ ଠିକ୍ ଜଳର ଗତିପରି, ଯୁଆଡ଼େ ଇଚ୍ଛା ସିଆଡ଼େ ନେଇଯାଏ ।

2ମନୁଷ୍ୟ ଯାହା କର୍ମ କରେ ତାହା ତା'ର ଦୃଷ୍ଟିରେ ଠିକ୍ ଅଟେ । ମାତ୍ର ସଦାପ୍ରଭୁ ହୃଦୟ ସବୁ ତୌଲନ୍ତ ।
3ବଳଦାନ ଅପେକ୍ଷା ନ୍ୟାୟ ଓ ସ୍ତବ୍ଧତା ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କ ପ୍ରିୟ ବିଷୟ ।

4ଦୁଷ୍ଟ ଲୋକମାନଙ୍କର ଗର୍ବ ରୁହାଁଣି ଓ ଗର୍ବାତ ଚନ୍ଦ୍ର ପାପପର। ତାହା ଲୋକର ପ୍ରଦୀପ ପରି ଦେଖାଯାଏ, ତାହା ଦୁଷ୍ଟମାନଙ୍କୁ ଅନୁଗାସନ କରେ।

5ଚନ୍ଦ୍ରଧାରୀ ଯୋଦନା ଏବଂ କଠିନ କର୍ମ ପ୍ରଭୃତୀ ଦନ୍ତାୟ। କିନ୍ତୁ ଦୁଃଖ ଭାବରେ ଅଳ୍ପକୁ ଅତିଶୀଘ୍ର ଧରେ। କେବଳ ଦାଶତ୍ୟ ଆଡକୁ ପଥ ଦେଖାଏ।

6ଯଦି ତୁମ୍ଭେ ଠକକର ଧନ ଅର୍ଜନ କରିଥାଅ, ସେହି ଧନ ଶୀଘ୍ର ଗୁଲୁଯିବ, ଠିକ୍ ବାଷ୍ପପରି। ସେହି ଧନ ମୃତ୍ୟୁ ଆଡକୁ ପରିଗୁଳିତ ହେବ।

7ଦୁଷ୍ଟମାନଙ୍କର ଦୌରାନ୍ତ୍ୟ ସେମାନଙ୍କୁ ବିନାଶ କରିବ। ଯେହେତୁ ସେମାନେ ନ୍ୟାୟ କର୍ମ କରିବାକୁ ନାସ୍ତି କରନ୍ତି।

8ଦୋଷରେ ଭାଗ୍ୟକାନ୍ତ ଲୋକର ପଥ ଅତିଶୟ ବକ୍ର, ମାତ୍ର ନିଶ୍ଚୟ ପବିତ୍ର ଲୋକର ପଥ ସଳଖ ଏବଂ ସାଧୁ।

9କଳହତ- ସ୍ତ୍ରୀ ସଙ୍ଗରେ ପ୍ରଗସ୍ତ ଗୃହରେ ବାସ କରିବା ଅପେକ୍ଷା ଛାତର ଏକ କୋଣରେ ବାସ କରିବା ଭଲ।

10ଦୁଷ୍ଟ ଲୋକର ମନ ସର୍ବଦା ଅନିଷ୍ଟ ପାଞ୍ଚେ। ପୁଣି ତା'ର ଦୃଷ୍ଟିରେ ତା'ର ପ୍ରତିବେଶୀ କିଛି ଅନୁଗ୍ରହ ପାଏ ନାହିଁ।

11ନିନ୍ଦକମାନଙ୍କୁ ଦଣ୍ଡ ଦେଲେ, ନିର୍ଦୋଷ ଲୋକ ବୁଦ୍ଧିମାନ ହୁଏ। ମାତ୍ର ବୁଦ୍ଧିମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇ ଦେଲେ ସେ ଆହୁରି ଜ୍ଞାନବାନ୍ ହୁଏ।

12ଧାର୍ମିକ ଲୋକ ଦୁଷ୍ଟର ବଂଶ ବିଷୟରେ ବିବେଚନା କରେ। ସେହି ଦୁଷ୍ଟ ଲୋକମାନେ କପରି ଉପଚିତ ହୋଇ କପରି ସର୍ବନାଶ ହୁଅନ୍ତି। ଏହା ସ୍ତବିବେଚନା କରେ।

13ଯେଉଁ ଲୋକ ଦୁଃଖୀ ଦରଦର ଡାକ ଶୁଣେ ନାହିଁ, ସେ ମଧ୍ୟ ଆପେ ଡାକିବ। କିନ୍ତୁ ଉତ୍ତର ପାଇବ ନାହିଁ।

14ଗୁପ୍ତରେ ଦାନ ଦେଲେ କ୍ରୋଧ ଶାନ୍ତ ହୁଏ। ପୁଣି ଅଶ୍ୱିରେ ଲାଞ୍ଜ ପ୍ରଦାନ ପ୍ରଚଣ୍ଡ କୋପ ଶାନ୍ତ କରେ।

15ନ୍ୟାୟ ଆଚରଣ ଧାର୍ମିକ ପ୍ରତି ଆନନ୍ଦର ବିଷୟ। ମାତ୍ର ତାହା କ୍ଳାନ୍ତକାରୀମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ବିନାଶଜନକ।

16ଯେ ଜ୍ଞାନ ପଥ ଛାଡ଼ି ଭ୍ରମଣ କରେ, ସେ ମୃତ୍ୟୁ ଲୋକ ମଧ୍ୟରେ ଶେଷ ହେବ।

17ଯେଉଁ ଲୋକ ଆମୋଦ ଭଲପାଏ, ସେ ଦରଦ୍ର ହେବ। ପୁଣି ଯେ ପ୍ରାକ୍ଷାରସ ଓ ତୈଳ ଭଲପାଏ, ସେ ଧନବାନ ହେବ ନାହିଁ।

18ଦୁଷ୍ଟଲୋକ ଧାର୍ମିକର ମୁକ୍ତର ମୂଲ୍ୟ ସ୍ୱରୂପ, ପୁଣି ବିଶ୍ୱାସଯାତକ ସରଳ ଲୋକର ବଦଳି ସ୍ୱରୂପ।

19କଳହକାରଣୀ ଓ ଚତୁଃଚତୁଃ ସ୍ତ୍ରୀ ସଙ୍ଗରେ ବାସ କରିବା ଅପେକ୍ଷା ନିର୍ଦନ ଭୂମିରେ ବାସ କରିବା ଭଲ।

20ଜ୍ଞାନବାନର ଗୃହରେ ବହୁମୂଲ୍ୟ ସମ୍ପତ୍ତି ଥାଏ ଓ ତୈଳ ଥାଏ, ମାତ୍ର ଗୋଟିଏ ମୁଖ ଗୋଟିଏ ବାଏ ଏବଂ ଏହା ସମସ୍ତ ଶେଷ କରେ।

21ଯେଉଁ ଲୋକ ଧାର୍ମିକତା ଓ ଦୟାର ପଶୁଦଗାମୀ, ସେ ନୀବନ, ଧାର୍ମିକତା ଓ ସମ୍ମାନ ପାଏ।

22ଜ୍ଞାନୀ ଲୋକ ବଳବାନ୍ ଲୋକମାନଙ୍କର ଆକ୍ରମଣ କଲେ। ପୁଣି ଦୂର୍ଗସବୁ ଧ୍ୱଂସ କଲେ ସେମାନେ ବିଶ୍ୱାସ କରନ୍ତି।

23ଯେ ଆପଣା ମୁଖ ଓ ଦିହା ରକ୍ଷା କରେ ସେ କ୍ଳେଶରୁ ଆପଣା ପ୍ରାଣକୁ ରକ୍ଷା କରେ।

24ଅହଙ୍କାରୀ ଓ ଦାୟିକ ଲୋକ ନିୟୁକ୍ତ ନାମରେ ବିଖ୍ୟାତ। ସେ ଆତ୍ମଗର୍ବ ଦେଖାଏ।

25ଅଳସ୍ତାର ବାଞ୍ଛିତ ବିଷୟ ତାହାର ମୃତ୍ୟୁ ଘଟାଏ। କାରଣ ତାହାର ହସ୍ତ କର୍ମ କରିବାକୁ ମନା କରେ।

26କିଛି ଲୋଭି ଲୋକ ଦନଯାକ କଟାନ୍ତ ବହୁ ଜିନିଷ ଗୁଡ଼ିକ ପାଇଁ ପୁଲ ବାସନା କରି, ମାତ୍ର ଧାର୍ମିକ ଲୋକ ଉଦାର ସହତ ଦିଅନ୍ତି।

27ଦୁଷ୍ଟମାନଙ୍କର ବଳଦାନ ପୁଣ୍ୟର ବିଷୟ, ମାତ୍ର ସେ କୁଅଭିପ୍ରାୟରେ ତାହା କଲେ ବହୁତ ଘୃଣିତ ହୁଏ।

28ନିଆବାସୀ ବିନୟ ହେବ, କିନ୍ତୁ ପ୍ରକୃତ ସାକ୍ଷୀ ପୁନର୍ବାର ପରୀକ୍ଷା ହେବ।

29ଦୁଷ୍ଟ ଲୋକ ଆପଣା ମୁଖ କଠିନ କରେ। ମାତ୍ର ସରଳ ଲୋକ ଆପଣା ବାଟ ନିଶ୍ଚିଥାଏ।

30ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ କୌଣସି ଜ୍ଞାନ କି ବୁଦ୍ଧି କି ମନ୍ତ୍ରଣା ନାହିଁ।

31ପୁତ୍ର ଦନ ପାଇଁ ଅଗ୍ନି ସ୍ତବ୍ଧିତ ହୁଏ। ମାତ୍ର ନୟ ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କଠାରୁ ସର୍ବଦା ଆସେ।

22 ବହୁ ଧନ ଅପେକ୍ଷା ସ୍ତନାମ ଅର୍ଜନ କରିବା ଭଲ। ଖ୍ୟାତି ଅର୍ଜନ କରିବା ସୁନା ରୂପା ଅର୍ଜନ କରିବାଠାରୁ ନିର୍ଗୁଣ୍ଡ ଉତ୍ତମ।

2ଧନୀ ଓ ଗରିବ ସମସ୍ତେ ସମାନ। କାରଣ ସଦାପ୍ରଭୁ ସମସ୍ତଙ୍କର ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତା।

3ଚତୁର ଲୋକ ବିପଦ ଦେଖେ ଏବଂ ଏହାକୁ ଦୂର କରେ। ମାତ୍ର ଅବୋଧ ଲୋକମାନେ ବିପଦକୁ ଆବୋଧି ନିଅନ୍ତି ଏବଂ କ୍ଷତିଗ୍ରସ୍ତ ହୁଅନ୍ତି।

4ନମ୍ରତାର ଓ ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କ ବିଷୟକ ଭୟର ପୁରସ୍କାର ଧନ, ସମ୍ମାନ ଓ ନୀବନ ଅଟେ।

5କୁଟିଳ ଲୋକମାନଙ୍କ ପଥ କଣ୍ଠକାରୀଣ୍ଡ ଓ ପାଦପୁଣ୍ଡ। ଯେ ଆପଣା ପ୍ରାଣ ରକ୍ଷା କରେ, ସେମାନଙ୍କଠାରୁ ଦୂରରେ ରହିବ।

6ନିନ୍ଦର ଯୁବାବସ୍ଥାରେ ସଠିକ୍ ନୀବନ ଧାରଣ କରିବା ପାଇଁ, ବାଳକକୁ ଶିକ୍ଷା ଦିଅ। ତେଣୁ ସେ ବୃଦ୍ଧ ହେଲେ ହେଁ ତହିଁରୁ ବିମୁଖ ହେବ ନାହିଁ।

7ଧନବାନ ଦରଦ୍ର ଉପରେ କର୍ତ୍ତୃତ୍ୱ କରେ, ପୁଣି ଋଣୀ ମହାଦନର ବାସ ହୁଏ।

8ଯେ ଅଧର୍ମ ବୀଜ ବୁଣେ, ସେ ବିପଦରୂପ ଶସ୍ୟ କାଟିବ ଏବଂ ତାହାର କୋପରୂପ ଦଣ୍ଡ ଲୁପ୍ତ ହେବ।

9ଯାହାର ଦୟାଳୁ ଦୃଷ୍ଟି, ସେ ଆଶିଷ ପାଇବ, ଯେହେତୁ ସେ ଆପଣା ଆହାରରୁ ଦୀନହୀନକୁ ବିତରଣ କରେ।

10ନିନ୍ଦକକୁ ବାହାର କରି ଦିଅ, ତହିଁରେ ବିବାଦ ଓ ଅପମାନେ ବନ୍ଦ ହେବ।

11ଯେଉଁଲୋକ ହୃଦୟରେ ପବିତ୍ର ତା'ର କଥା ଅନୁଗ୍ରହ ଯୁକ୍ତରେ ଗୁଦାର ବନ୍ଧୁ ହୋଇପାରିବ।

12ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କ ଚକ୍ଷୁ ଜ୍ଞାନପ୍ରାପ୍ତ ଲୋକକୁ ନିନ୍ଦର ରଖନ୍ତି। ମାତ୍ର ବିଶ୍ୱାସଯାତକର ସେ ବିନାଶ କରନ୍ତି।

13ଆଲକ୍ୟ ଲୋକ କହେ, “ବାହାରେ ସିଂହ ଅଛି। ମୁଁ ସତକରେ ହତ ହେବି।”

14ପର ସ୍ତ୍ରୀର ମୁଖ ଗର୍ଭୀର ଗାତ ଅଟେ, ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କର ଘୃଣିତ ଲୋକ ତହିଁରେ ପଡ଼ିବ।

15ପିଲାଟି ମନରେ ଅଜ୍ଞାନତା ଥାଏ। ପୁଣି ଶାସନ ବାଡ଼ି ତାହା ବାହାର କରି ତାହାଠାରୁ ଦୂର କରିବ।

16ଯେଉଁଲୋକ ଆପଣା ଧନ ବଜାଇବା ପାଇଁ ଦଗ୍ଧ ପ୍ରତି ଉପଦ୍ରବ କରେ, ପୁଣି ଯେ ଧନକ ଦାନ କରେ, ତାହାକୁ କେବଳ ଅଭାବ ଘଟିବ।

ତିରିଶ ଗୋଟି ଜ୍ଞାନ ଉପଦେଶ

17ଆପଣା କର୍ଣ୍ଣ ଡେରି ଜ୍ଞାନବାନମାନଙ୍କ କଥା ଶୁଣ, ମୁଁ ଯାହା ଶିକ୍ଷା ଦିଏ ଆପଣା ମନ ଲଗାଅ। 18ତୁମ୍ଭେ ଖୁସି ହେବ, ଯଦି ତୁମ୍ଭେ ସେମାନଙ୍କୁ ମନେ ରଖିବ ଏବଂ ଆବୃତ୍ତି କରିବ। 19ମୁଁ ତୁମ୍ଭକୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ସେହି ଶିକ୍ଷା ଦେବି। ତେଣୁ ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କଠାରେ ତୁମ୍ଭେ ବିଶ୍ୱାସ କରିବ। 20ମୁଁ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ପାଇଁ ତିରିଶଟି ସତ୍ୟତାରୂପ ବାକ୍ୟ ଲେଖିଅଛି। ସେଗୁଡ଼ିକ ଜ୍ଞାନ ଗଭିରପୁଣ୍ଡୁକ ଉଦେଶ ଅଟେ। 21ଏହି ସତ୍ୟତା ରୂପକ ବାକ୍ୟ ତୁମ୍ଭକୁ ସତ୍ୟତା ଗୁରୁତ୍ୱପୁର୍ଣ୍ଣ କଥା ଶିକ୍ଷା ଦେବ। ଏହାପରେ ତୁମ୍ଭମାନେ ଉତ୍ତମ ଉତ୍ତର ଶିକ୍ଷା ଦେଇପାରିବ।

-1-

22ଦରଦ୍ର ଲୋକଠାରୁ ଚୋରି କରିବା ଅତି ସହଜ କିନ୍ତୁ ଏପରି କର ନାହିଁ। ଏବଂ ସେହି ଦରଦ୍ର ଲୋକମାନଙ୍କୁ ନ୍ୟାୟରୁ ବଞ୍ଚିତ କର ନାହିଁ। 23ସଦାପ୍ରଭୁ ସେମାନଙ୍କ ପକ୍ଷରେ ପ୍ରତିବାଦ କରିବେ। ପୁଣି ଯେଉଁମାନେ ସେମାନଙ୍କ ଦ୍ରବ୍ୟ ଅପହରଣ କରିବେ, ସେ ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରାଣ ଅପହରଣ କରିବେ।

-2-

24ଗର୍ଭୀ ଲୋକ ସଙ୍ଗରେ ମିତ୍ରତା କର ନାହିଁ। ପୁଣି କ୍ରୋଧ ଲୋକ ସହତ ଗମନ କର ନାହିଁ।

25ଏପରି କଲେ ତୁମ୍ଭେ ତାହାର ବାଟ ଶିକ୍ଷାକରି ଆପଣା ପ୍ରାଣ ପାଇଁ ଫାୟ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବ।

-3-

26ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ଋଣ ପାଇଁ ତୁମ୍ଭେ ଲଗା ହୁଅ ନାହିଁ। 27ଯଦି ତୁମ୍ଭେ ତାହା ଋଣ ନଦେଇ ପାରିବ, ତେବେ ତୁମ୍ଭେ ତୁମ୍ଭର ସମସ୍ତ ହରାଇବ। କାହିଁକି ତୁମ୍ଭେ ତୁମ୍ଭର ଗର୍ଯ୍ୟା ହରାଇବ?

-4-

28ତୁମ୍ଭର ପିତୃ ଲୋକମାନେ ଯେଉଁ ପୁସ୍ତକ ପୁରତନ ସୀମା ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରିଛନ୍ତି, ତାହା ଘୁଞ୍ଚାଅ ନାହିଁ।

-5-

29ଯଦି ନିଶେ ଲୋକ ତା’ର କାର୍ଯ୍ୟରେ ନିପୁଣ ଓ

ତପୁର। ତେବେ ସେ ରାଜାଙ୍କର ସେବା କରିବାକୁ ସକ୍ଷମ, ସେ କୌଣସି ନୀଚ ଲୋକର ସେବା କରିବ ନାହିଁ।

-6-

23 ଯେତେବେଳେ ତୁମ୍ଭେ ଶାସନକର୍ତ୍ତା ସହତ ଭୋଜନରେ ବସ ସେତେବେଳେ ତୁମ୍ଭ ସମ୍ମୁଖରେ କାଏ ଅଛି, ତାହା ଯନ୍ତ୍ରପୂର୍ବକ ବିବେଚନା କର। 2ଯେବେ ତୁମ୍ଭେ ଭୋକିଲୁ ହୁଅ। ତୁମ୍ଭେ ଆପଣା ଗଳାରେ ଛୁରି ଆପେ ରଖ। 3ତାହାର ସ୍ତ୍ରୀକୁ ଖାଦ୍ୟକୁ ଲୋଭ କର ନାହିଁ। ଯେହେତୁ ତାହା ପ୍ରବଞ୍ଚନା ନିନକ ଖାଦ୍ୟ ଅଟେ।

-7-

4ଧନୀ ହେବାକୁ ନିଜକୁ କ୍ଳାନ୍ତ କର ନାହିଁ। କେତେବେଳେ ବନ୍ଦ କରିବାକୁ ହୁଏ ନାଶିବାକୁ ତାହାର ଜ୍ଞାନ ରଖ। 5ତୁମ୍ଭେ ଧନକୁ ଦେଖିବା ପୂର୍ବରୁ ସେ ପଳାଏ। କାରଣ ଧନ ଉତୁଅବା ଉତ୍କୋଶ ପକ୍ଷୀ ପରି ତେଣା ପାଏ ଏବଂ ଉଡ଼ିଯାଏ।

-8-

6ନିଶେ ଲୋକ ସହତ ଖାଦ୍ୟ ଖାଅ ନାହିଁ। ଯିଏ କୃପଣ ଏବଂ ତାହାର ସ୍ତ୍ରୀକୁ ଖାଦ୍ୟ ଖାଇବାକୁ କାମନା କର ନାହିଁ। 7ସେ ହେଉଛି ଏହିପରି ଲୋକ ଯେ କି ସର୍ବଦା ମୂଲ୍ୟ କଥା ଚିନ୍ତା କରେ। ସେ ଏପରି ତୁମ୍ଭକୁ କହିପାରେ, “ଖାଅ ପିଅ” କିନ୍ତୁ ତାହା ତା’ର ଅନ୍ତରର କଥା ନୁହେଁ। 8ତୁମ୍ଭେ ଯେଉଁ ଗୁଣ୍ଡାଏ ଖାଦ୍ୟ ଖାଇଅଛି ତାହା ଉଦ୍‌ଗାର କରିବ ଏବଂ ତୁମ୍ଭର ତା ପ୍ରତି ପ୍ରଶଂସା ବେକାର ହୋଇଯିବ।

-9-

9ମୂର୍ଖର କର୍ଣ୍ଣଗୋଚରରେ କଥା କୁହ ନାହିଁ। ଯେହେତୁ ସେ ତୁମ୍ଭ ବାକ୍ୟର ବିକଳତା ଭୁଲ କରିବ।

-10-

10ପୁରତନ ଭୂମିର ଚନ୍ଦ୍ର ସୀମା ଘୁଞ୍ଚାଅ ନାହିଁ। ପିତୃ ମାତୃହୀନମାନଙ୍କର ଭୂମି ନିଅ ନାହିଁ। 11କାରଣ ସେମାନଙ୍କ ମୂଳକର୍ତ୍ତା ବଳବାନ୍। ସେ ତୁମ୍ଭ ସହତ ସେମାନଙ୍କ ବିବାଦର ପ୍ରତିବାଦ କରିବେ।

-11-

12ଉପଦେଶରେ ତୁମ୍ଭର ହୃଦୟ ଓ କର୍ଣ୍ଣ ଧାରା ଜ୍ଞାନର ବାକ୍ୟକୁ ଗ୍ରହଣ କର।

-12-

13ପିଲାକୁ ଶାସ୍ତି ଦେବାକୁ ତୁଟି କର ନାହିଁ। ତୁମ୍ଭେ ତାହାକୁ ବାଡ଼ିରେ ବାଡ଼େଇଲେ ହେଁ ସେ ମରିବ ନାହିଁ। 14ତୁମ୍ଭେ ତାକୁ ବାଡ଼ିରେ ମାରିବ ଓ ପାତାଳରୁ ତାହାର ପ୍ରାଣ ରକ୍ଷା କରିବ।

-13-

15ହେ ମୋର ପୁତ୍ର, ତୁମ୍ଭର ମନ ଜ୍ଞାନୀ ହେଲେ, ମୋର, ବିଶେଷରେ ମୋର ମନ ହୁଷ୍ଟ ହେବ । 16ତୁମ୍ଭେ ଯଥାର୍ଥ କଥା କହିଲେ ମୋର ହୃଦୟ ଆନନ୍ଦିତ ହେବ ।

-14-

17ପାପୀଗଣଙ୍କ ପ୍ରତି ଇର୍ଷାକୁ ହୁଅ ନାହିଁ । ତୁମ୍ଭର ନୀବନର ସମସ୍ତ ଦିନଗୁଡ଼ିକ ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କ ପ୍ରତି ଇର୍ଷାପରାୟଣ ଭାବରେ ସମ୍ମାନ ଓ ଭୟ କର । 18ଯେହେତୁ ତୁମ୍ଭର ସର୍ବଦା ଭବିଷ୍ୟତ ଅଛି, ତୁମ୍ଭର ଭରସା ଉଚ୍ଚନ୍ନ ହେବନାହିଁ ।

-15-

19ହେ ମୋର ପୁତ୍ର, ଶୁଣ, ଜ୍ଞାନୀ ହୁଅ । ପୁଣି ତୁମ୍ଭ ମନକୁ ସତ୍ୟପଥରେ କଢାଇ ନଅ । 20ସେହି ଦଶଙ୍କ ପରି ହୁଅ ବାହିଁ, ଯିଏ ଦ୍ରାକ୍ଷାରସ ପାନ କରେ ଆସକ୍ତ ଓ ପେଟୁ ମାଂସ ଭକ୍ଷକ ଅଟେ । 21ମାତାଳମାନେ ଓ ପେଟୁ ଦରିଦ୍ର ପିତାତ ହେବେ । ପୁଣି ସେମାନଙ୍କୁ ଚିର ବୟସରେ ଘୋଡାଇ ଦିଏ ।

-16-

22ତୁମ୍ଭର ନନ୍ଦନାତା ପିତାର କଥା ଶୁଣ, ପିତାମାତା ବୃଦ୍ଧା ହେଲେ ତାହାକୁ ଭୁକ୍ତ କର ନାହିଁ । 23ସତ୍ୟତା କଣ, ତାହା ବିକ୍ରି କର ନାହିଁ । ଜ୍ଞାନ, ଉପଦେଶ ଓ ସୁବିବେଚନା କ୍ରୟ କର । 24ଧାର୍ମିକର ପିତା ଅତିଶୟ ଆନନ୍ଦ କରେ । ପୁଣି ଜ୍ଞାନୀ ସନ୍ତାନର ନନ୍ଦନାତା ତାହା ହେତୁ ହୁଷ୍ଟ ହୁଏ । 25ତୁମ୍ଭର ପିତା ଓ ତୁମ୍ଭର ମାତା ହୁଷ୍ଟ ହୁଅନ୍ତୁ । ତୁମ୍ଭର ମାତା ଆନନ୍ଦ କରୁ ।

-17-

26ହେ ମୋର ପୁତ୍ର, ତୁମ୍ଭର ହୃଦୟ ମୋତେ ଦିଅ । ତୁମ୍ଭର ଚକ୍ଷୁ ମୋ ପଥରେ ତୁଷ୍ଟ ହେଉ । 27ବେଶ୍ୟା ହେଉଛି ଗଭୀର ଖାତ ଭୁଲ୍ୟ । ନିଶେ ବ୍ୟଭିଚାରୀଣି ଏକ ସଂକୀର୍ଣ୍ଣ କୃପ ଭୁଲ୍ୟ ଅଟେ । 28ନିଶେ ଖରାପ ସ୍ତ୍ରୀଲୋକ ଗୈରପରି ଆକର୍ଷିକ ଆକ୍ରମଣ କରେ, ସେ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଅବିଶ୍ୱାସୀମାନଙ୍କର ସଂଖ୍ୟା ବଢାଏ ।

-18-

29-30ଯେଉଁମାନେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ମଦ୍ୟପ ଏବଂ ସବୁ ସମୟ ମଦ୍ୟ ପାନରେ ଉପଯୋଗ କରନ୍ତି, ଏହା ଲୋକମାନଙ୍କ ପାଇଁ ବହୁ କ୍ଷତିକାରକ । ସେହିମାନଙ୍କର ବହୁତ ଝଗଡ଼ା ଓ ଯୁକ୍ତି ହୁଏ । ତାହାର ଆଖି ରକ୍ତବର୍ଣ୍ଣ ଦେଖାଯାଏ । ସେ ନିଦେ ନିଦେ ତା'ର କ୍ଷତବିକ୍ଷତ କରେ । ଏଥିରୁ କ୍ଷାନ୍ତ ହୁଅ ।

31ଦ୍ରାକ୍ଷାରସ ରଙ୍ଗୀନ୍ ହେଲେ, ତାହା ପାତ୍ରରେ ଚକମକ ଦେଖାଯାଏ ଓ ସହଜରେ ଗଳାଧରଣ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ତୁମ୍ଭେ ତାକୁ ଅନାଅ ନାହିଁ । 32ଶେଷରେ ତାହା ସର୍ପପରି କାମୁଡ଼େ ଓ କାଳସର୍ପ ପରି ଦଂଶନ କରେ ।

33ତୁମ୍ଭର ଚକ୍ଷୁ ବିପରୀତ ବିଷୟ ଦେଖିବ, ତୁମ୍ଭର ମନ

ଏବଂ ଭ୍ରାଷଣ ଦମ୍ଭପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବ । 34ତୁମ୍ଭେ ସମୁଦ୍ର ମଧ୍ୟରେ ଶୟନକାରୀ ଅବା ନାହାନ୍ତର ମାସୁଲ ଉପରେ ଶୟନକାରୀ ଲୋକଭୁଲ୍ୟ ହେବ । 35ତୁମ୍ଭେ କହିବ, “ସେମାନେ ମୋତେ ମାଗଲେ, ମାତ୍ର ମୁଁ କ୍ଷତ ହୋଇନାହିଁ । ସେମାନେ ମୋତେ ପ୍ରହାର କଲେ ମାତ୍ର ମୁଁ କିଛି ନାହିଁ । ମୁଁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଉଠିପାରିବି ନାହିଁ । ମୁଁ ଆଉ ପିଇବା ପାଇଁ ଚାହେଁ ।”

-19-

24 ମନ ଲୋକମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ଇର୍ଷା କର ନାହିଁ । ସେମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ସାଙ୍ଗ ହୁଅ ନାହିଁ । 2ସେମାନେ ମନରେ ଦୌରାତ୍ୟ କଲ୍ପନା କରନ୍ତି । ସେମାନେ ଅନିଷ୍ଟ କରିବା ପାଇଁ କହନ୍ତି ।

-20-

3ବୁଦ୍ଧି ଓ ଜ୍ଞାନଦ୍ୱାରା ଉତ୍ତମ ଗୃହ ନିର୍ମିତ ହୁଏ । 4ଜ୍ଞାନରେ ତାହାର କୋଠରୀ ସବୁ ବହୁମୂଲ୍ୟ ଓ ମନୋରମ ବୟସରେ ପରିପୁର୍ଣ୍ଣ ହୁଏ ।

-21-

5ଜ୍ଞାନବାନ ଲୋକମାନେ ବଳବାନ୍ ଅଟନ୍ତି । ଏବଂ ବିଦ୍ୱାନ ଲୋକମାନେ ବଳ ବଢାନ୍ତି । 6ଯୁଦ୍ଧ କରିବା ପୂର୍ବରୁ ଯନ୍ତ୍ରରେ ଯୋଦନା କରିବା ଉଚିତ୍ । ଯଦି ତୁମ୍ଭେ ଯୁଦ୍ଧରେ ନିୟୁତ କରିବାକୁ ଚାହୁଁ, ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ନିର୍ଗୂଢ଼ ଉତ୍ତମ ଉପଦେଷ୍ଟା ରହିବା ଉଚିତ୍ ।

-22-

7ଅଜ୍ଞାନ ଲୋକମାନେ ଜ୍ଞାନକୁ ବୁଝିପାରନ୍ତି ନାହିଁ । ଯେତେବେଳେ ଲୋକମାନେ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ କଥାବାଚା କରନ୍ତି ବୋକାମାନେ ନୀରବ ରୁହନ୍ତି ।

-23-

8ଯେଉଁ ଲୋକମାନେ ମଦକାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ଯୋଦନା କରନ୍ତି, ଲୋକମାନେ ସେମାନଙ୍କୁ କୁସନ୍ଧାନୀ ବୋଲି କହିବେ । ଏବଂ ସେମାନେ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର କଥା ଶୁଣିବେ ନାହିଁ । 9ନିର୍ବୋଧି ଲୋକମାନେ ଯାହାସବୁ ଯୋଦନା କରନ୍ତି ଓ କରନ୍ତି, ତାହା ପାପ । ଲୋକମାନେ ସେହି ଲୋକକୁ ଘୃଣା କରନ୍ତି ଯିଏ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କଠାରୁ ନିଜକୁ ଉତ୍ତମ ବୋଲି ବିବେଚନା କରେ ।

-24-

10ବିପଦ ଦିନରେ ତୁମ୍ଭେ ଯଦି ଭୀରୁ ଦେଖାଇବ, ତେବେ ତୁମ୍ଭର ଗଳ୍ପ କ୍ଷୀଣ ହେବ ।

-25-

11ଯଦି ଲୋକମାନେ ଯୋଦନା କରନ୍ତି ଏକ ଲୋକକୁ ହତ୍ୟା କରିବାକୁ, ତେବେ ତୁମ୍ଭେ ତାଙ୍କୁ ରକ୍ଷାକର । 12ତୁମ୍ଭେ ଏପରି କୁହ ନାହିଁ, “ଏହା ମୋର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ନୁହେଁ ।” ଯେହେତୁ ସଦାପ୍ରଭୁ ସମସ୍ତ ବିଷୟ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ । ସଦାପ୍ରଭୁ ତୁମ୍ଭର

ପ୍ରତ୍ୟେକ କର୍ମକୁ ଦେଖୁଛନ୍ତି । ତୁମ୍ଭେ କ'ଣସବୁ କରୁଅଛ ।
ତେଣୁ ସଦାପ୍ରଭୁ ତୁମ୍ଭର ଉତ୍ତମ କାର୍ଯ୍ୟପାଇଁ ତୁମ୍ଭକୁ ପୁରସ୍କୃତ
କରିବେ ।

-26-

13ହେ ମୋର ପୁତ୍ର, ତୁମ୍ଭେ ମଢ଼ ଖାଅ । ଯେହେତୁ ତାହା
ଭଲ । ତୁମ୍ଭେ ମଧୁ ଗୁଣି ଖାଅ, ଯେହେତୁ ତାହା ତୁମ୍ଭକୁ
ସୁସ୍ୱାଦୁ ଲାଗିବ । 14ଠିକ୍ ସେହପରି ଭାବରେ ଜ୍ଞାନ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର
ପ୍ରାଣ ପାଇଁ ମଢ଼ପରି ଅଟେ । ଯଦି ତୁମ୍ଭେ ଜ୍ଞାନ ଆହରଣ
କରି, ତେବେ ତୁମ୍ଭର ଭବିଷ୍ୟତ ରହିବ, ଏବଂ ତୁମ୍ଭର ଆଶା
କେବେ ଶେଷ ହେବନାହିଁ ।

-27-

15ହେ ଦୁଷ୍ଟଲୋକ, ତୁମ୍ଭେ ଧାର୍ମିକର ବାସସ୍ଥାନ ବିରୁଦ୍ଧରେ
ଓଗାଳି ବସ ନାହିଁ । ତାହାର ବିଗ୍ରାମ ସ୍ଥାନ ଲୁଚି କର ନାହିଁ ।
16ଧାର୍ମିକମାନେ ସାତଥର ପଡ଼ିଲେ ହେଁ ପୁନର୍ବାର ଉଠନ୍ତି ।
ମାତ୍ର ଦୁଷ୍ଟମାନେ ବିପଦରେ ପରାସ୍ତ ହୁଅନ୍ତି ।

-28-

17ଯେତେବେଳେ ତୁମ୍ଭର ଶତ୍ରୁ ସମସ୍ୟାରେ ଅଛି, ତୁମ୍ଭେ
ହସ ନାହିଁ । ଯେତେବେଳେ ସେ ପଡ଼ିଯାଏ, ସେହି ସମୟରେ
ମଧ୍ୟ ତୁମ୍ଭେ ଖୁସି ହୁଅ ନାହିଁ । 18ଯଦି ତୁମ୍ଭେ ଏପରି କରି,
ତାହା ମଧ୍ୟ ସଦାପ୍ରଭୁ ଦେଖିବେ । ସଦାପ୍ରଭୁ ଏପରି କର୍ମରେ
ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ଖୁସି ହେବେ ନାହିଁ । ଏହାପରେ ସଦାପ୍ରଭୁ
ତୁମ୍ଭର ଶତ୍ରୁକୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିପାରନ୍ତି ।

-29-

19ମନ୍ଦକର୍ମକାରୀମାନଙ୍କ ସକାଶେ ଚଳିତ ହୁଅ ନାହିଁ ।
ଏବଂ ଦୁଷ୍ଟମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ଇର୍ଷା କର ନାହିଁ । 20ମନ୍ଦଲୋକମାନଙ୍କର
କୌଣସି ଭବିଷ୍ୟତ ନାହିଁ । ଓ ଦୁଷ୍ଟମାନଙ୍କର ପ୍ରତ୍ୟାପ ଲଭାଯିବ ।

-30-

21ହେ ମୋର ପୁତ୍ର, ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଓ ରାଜାଙ୍କୁ ଭୟକର ।
ସେହି ଲୋକମାନଙ୍କ ସହତ ନିଶ୍ଚିତ ହୁଅ ନାହିଁ । ଯେଉଁମାନେ
ସେମାନଙ୍କର ବିପକ୍ଷରେ ଅଛନ୍ତି । 22କାରଣ ସେମାନଙ୍କର
ହଠାତ୍ ବିପଦ ଘଟିବ । ତୁମ୍ଭେ ନାଶ ନାହିଁ ସଦାପ୍ରଭୁ ଏବଂ
ରାଜା ସେମାନଙ୍କର ଶତ୍ରୁମାନଙ୍କ ପାଇଁ କି ବିପଦ ଆଣନ୍ତି ।

ଅଧିକ ଜ୍ଞାନର କଥା

23ଏହସବୁ ମଧ୍ୟ ଜ୍ଞାନୀମାନଙ୍କର କଥା ଅଟେ:

ବିରୁର ସର୍ବଦା ଯଥାର୍ଥ ହେବା ଉଚିତ୍, ଏଥିରେ ପକ୍ଷପାତୀତା
ହେବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । 24ସେହି ଧାର୍ମିକ ଯିଏ ଏକ ଦୋଷୀ
ମନୁଷ୍ୟକୁ କହେ, 'ତୁମ୍ଭେ ନିରୀହ ଅଟ,' ଲୋକମାନେ ତାଙ୍କୁ
ଅଭିଶାପ ଦେବେ । ଏପରିକି ଅନ୍ୟ ଗୋଷ୍ଠୀମାନେ ନିନ୍ଦା
କରିବେ । 25ଯେଉଁମାନେ ନିଜର ଦୋଷକୁ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରନ୍ତି,
ସେମାନେ ଧନବାନ୍ ହୁଅନ୍ତି । ସେମାନେ ଭଲ ଆଶୀର୍ବାଦ ଲାଭ
କରନ୍ତି ।

26ଯିଏ ଯଥାର୍ଥ ଉତ୍ତର ଦିଏ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଆନନ୍ଦ ଦିଏ ।
ଏହା ଓଠରେ ରୁମ୍ଭନ ଭୁଲ୍ୟ ।

27ବାହାରେ ତୁମ୍ଭ କାର୍ଯ୍ୟର ଆୟୋଜନ କର । ଆପଣା
ନିମନ୍ତେ ସେହି କ୍ଷେତ୍ର ପ୍ରସ୍ତୁତ କର । ଏହାପରେ ଆପଣା ଗୃହ
ନିର୍ମାଣ କର ।

28ଏକ ଯଥାର୍ଥ କାରଣ ବିନା ତୁମ୍ଭର ପ୍ରତିବେଶୀର
ବିପକ୍ଷରେ ସାକ୍ଷୀ ହୁଅ ନାହିଁ । ମିଥ୍ୟା କୁହ ନାହିଁ ।

29“ସେ ମୋପ୍ରତି ଯେପରି କରିଅଛି, ତାହା ପ୍ରତି ମୁଁ
ସେପରି କରିବି ଓ ତାହାର କର୍ମାନୁସାରେ ମୁଁ ତାହାକୁ
ପ୍ରତିଫଳ ଦେବି, ଏପରି କୁହ ନାହିଁ ।”

30ମୁଁ ଅଳସୁଆର କ୍ଷେତ୍ର ଓ ନିର୍ବୋଧ ଲୋକର ଦ୍ରାକ୍ଷାକ୍ଷେତ୍ର
ଦେଇ ଗଲି । 31ମୁଁ ଦେଖିଲି ତହିଁର ସବୁଆଡ଼େ କଣ୍ଠା
ବଢ଼ିଅଛି । ବିଛୁଆତି ତହିଁ ଉପରେ ବଢ଼ିଅଛି । ତହିଁର ପଥର
ପ୍ରାଚୀର ସବୁ ଭଙ୍ଗିଅଛି । 32ତେଣୁ ମୁଁ ଅନାଇଲି, ପୁଣି
ମନୋଯୋଗ କଲି, ମୁଁ ଦେଖିଲି ଓ ଉପଦେଶ ପାଇଲି ।

33ବିଗ୍ରାମ ନେଇ ନିନବେଳେ ଗଡ଼ପଡ଼ ତୁମ୍ଭର ହାତକୁ ବିଗ୍ରାମ
ଦେଇ ତୁମ୍ଭେ ଯଦି ଶୋଇ ରୁହ, 34ତେବେ ଦରିଦ୍ରତା ତୁମ୍ଭ
ଉପରକୁ ଖଳବ୍ୟକ୍ତି ଭୁଲ୍ୟ ଏବଂ ତୁମ୍ଭର ଅଭାବ ସସନ୍ଦ
ଲୋକ ପରି ଆସିବ । ଯେଉଁଠିଶୁଣୁ ତୁମ୍ଭେ ପରାସ୍ତ କରିବାକୁ
ଅସମର୍ଥ ହେବ ।

ଶଲୋମନଙ୍କ ହତୋପଦେଶ

25 ଏଗୁଡ଼ିକ ହେଉଛି ଶଲୋମନଙ୍କ ରଚିତ ହତୋପଦେଶ ।
ଏହି ହତୋପଦେଶ ଗୁଡ଼ିକ ଯିହୁଦାର ରାଜା ହଷ୍ଟକାୟର
ଲୋକମାନେ ଲେଖି ଥିଲେ ।

2ବିଷୟ ଗୋପନ କରିବା ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଗୌରବ । ଏହି
ବିଷୟ ଅନୁସନ୍ଧାନ କରିବା ରାଜାଙ୍କର ଗୌରବ ।

3ଆକାଶର ଉଚ୍ଚତା ପୃଥିବୀର ଗଭୀରତା ପରି
ରାଜାଙ୍କର ମନରେ କ'ଣ ଅଛି, ଆମ୍ଭେ ତାହା ବୁଝିପାରବା
ନାହିଁ ।

4ରୂପାରୁ ଖାଦ୍ୟ କାଢ଼ି ପକାଅ, ତେବେ ସ୍ତନାଶ ଏକ ପାତ୍ର
ତିଆରି କରିପାରବ । 5ରାଜାର ଉପସ୍ଥିତିରୁ ଦୁଷ୍ଟ ଉପଦେଷ୍ଟମାନଙ୍କୁ
ହଟାଇ ଦିଅ, ତାହାଲେ ତାଙ୍କର ସିଂହାସନ ଧାର୍ମିକତାରେ
ସ୍ଥାପିତ ହେବ ।

6ରାଜାର ଛାମୁରେ ଆପଣାର ବଡ଼ିମା କରନାହିଁ । ପ୍ରଧାନ
ଲୋକଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ନିଜର ସ୍ଥାନ ପାଇଁ ଦାବି କର ନାହିଁ ।
7ଯେଉଁ କୁଳୀନକୁ ତୁମ୍ଭର ଚକ୍ଷୁ ଦେଖିଅଛି । ତାହା ଛାମୁରେ
ତୁମ୍ଭର ନୀଚାକୃତ ହେବା ଅପେକ୍ଷା ବରଂ ଏଠାକୁ ଆସବୋଲି
କହିବା ଭଲ ।

8ବିବାଦ କରିବାକୁ ହଠାତ୍ ବାହାରକୁ ଯାଅ ନାହିଁ । ଯଦି
କେହି ତୁମ୍ଭକୁ ଭୁଲି ବୋଲି ପ୍ରମାଣିତ କରେ, ତେବେ ତୁମ୍ଭେ
ଲଜ୍ଜିତ ହେବ ।

9ଯଦି ପ୍ରତିବେଶୀ ସହତ ବିବାଦ ଅଛି, ତୁମ୍ଭେ ତୁମ୍ଭର
ମକଦ୍ଦମା ପାଇଁ ଡକ୍ କର, କିନ୍ତୁ ଅନ୍ୟର ଗୋପନୀୟତାକୁ
ପ୍ରକଟ କର ନାହିଁ । 10ଯଦି ତୁମ୍ଭେ କୌଣସି ଲୋକର
ଗୋପନୀୟତାକୁ ପ୍ରକାଶ କରି, ତେବେ ତୁମ୍ଭେ ଦୁର୍ନାମ ଅର୍ଜୁନ
କରିବ । ତୁମ୍ଭର ଏହି ଦୁର୍ନାମ କେବେ ଦୂର ହେବ ନାହିଁ ।

11ଯଥା ସମୟରେ ଉଚିତ୍ କଥା କହବା ଠିକ୍ । ଏକ ସ୍ତବ୍ଧର ସେହି ରୂପାର ରଗ୍ନ ରଖିବା ପରି ।

12ଯଦି ନିଶ୍ଚିତ ଜ୍ଞାନୀ ଲୋକର ଗାଳି ପରି ଧ୍ୟାନ ଦିଅ, ଏହା ଖାଣ୍ଟି ସ୍ତବ୍ଧର ମୁଦଠାରୁ କିମ୍ପା ସବୁଠୁ ଖାଣ୍ଟି ସ୍ତବ୍ଧର ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଅଳଙ୍କାରଠାରୁ ମୂଲ୍ୟବାନ ଅଟେ ।

13ଫସଲ ସମୟରେ ହିମର ଶୀତଳତା ଯେପରି, ପ୍ରେରକଗଣ ପ୍ରତି ବିଶ୍ୱସ୍ତ ଦୃତ ସେପରି । କାରଣ ସେ ଆପଣା କର୍ତ୍ତାମାନଙ୍କ ପ୍ରାଣରେ ଆଶ୍ରୟ ଦିଏ ।

14ବୃକ୍ଷିହୀନ ମେଘ ଓ ବାୟୁ ଯେପରି ଅଟେ, ଦାନ ଦେବା ପାଇଁ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରିବା ଏବଂ ନଦେବା ହେଉଛି ଠିକ୍ ସେହିପରି ।

15ଧର୍ମ୍ୟ କଥାବାତୀ ମାଧ୍ୟମରେ ନିଶ୍ଚିତ ଗାସକ ଗାନ୍ଧି ଦେବ । ଉଦ୍ର କଥାବାତୀ ଅଧିକତ୍ରାସରେ ଶକ୍ତଗାଳୀ ।

16ମଧୁ ନିଶ୍ଚିତ ଉତ୍ତମ । ମାତ୍ର ଭୃତ୍ସର ଆବଶ୍ୟକତା ଠାରୁ ଅଧିକ ନିଅ ନାହିଁ । ଯଦି ଭୃତ୍ସ ଅଧିକ ଖାଇବ, ତେବେ ଭୃତ୍ସ ଅସୁସ୍ଥ ହେବ । 17ଠିକ୍ ସେହିପରି, ଭୃତ୍ସର ପ୍ରତିବେଶୀ ଗୃହକୁ ଅଧିକ ଯାଅ ନାହିଁ । ଯଦି ଭୃତ୍ସ ଏପରି କରି ତେବେ ସେ ଭୃତ୍ସକୁ ଦୂଷ୍ଟା କରିବ ।

18ନିଶ୍ଚିତ ଯିଏ ତା'ର ପତୋଶୀ ବିପକ୍ଷରେ ମିଥ୍ୟା ସାକ୍ଷ୍ୟ ଦିଏ, ସେ ଗଦା, ଖଡ୍ଗ ଓ ତିଷ୍ଣ ବାଣ ସ୍ୱରୂପ ଭୟଙ୍କର ଅଟେ । 19ଦୁର୍ଦ୍ଦଶା ସମୟରେ ବିଶ୍ୱାସଯାତକ ଲୋକଠାରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ୍, ଭଗ୍ନଦନ୍ତ ଓ ଖଞ୍ଜିଖସା ଚରଣ ଭୂଲ୍ୟ ।

20ଦୁଃଖିପୁଣ୍ଡ ଲୋକ ନିକଟରେ ଖୁସି ଗୀତ ଗାଇବା ଶୀତକାଳରେ ବସ୍ତ୍ର କାଢିନେବା ଓ ସୋଜା ଉପରେ ଅମ୍ଳରସ ମିଶାଇବା ପରି ଅଟେ ।

21ଭୃତ୍ସର ଶତ୍ରୁ କ୍ଷୁଧିତ ହେଲେ, ତାହାକୁ ଅନ୍ନ ଭୋଜନ କରାଅ । ସେ ଯେବେ ତୃଷ୍ଣିତ ହୁଏ, ତାହାକୁ ନିଜପାନ କରାଅ । 22ତହିଁରେ ଭୃତ୍ସ ତାହାର ମସ୍ତକରେ ନିଜନ୍ତ ଅଙ୍ଗାର ରଖି କରି ଥୋଇବ । ପୁଣି ସଦାପ୍ରଭୁ ଭୃତ୍ସକୁ ପୁରସ୍କାର ଦେବେ ।

23ଯେପରି ଉତ୍ତରୀୟ ବାୟୁ ବୃକ୍ଷର ଉପାଦକ, ସେହିପରି ଖରୁଆର ନିହାଁ କ୍ରୋଧ ପୁଷ୍ଟିର ଉପାଦକ ।

24କଳହତୀ ସ୍ତ୍ରୀ ସଙ୍ଗରେ ଏକା ଗୃହରେ ବାସ କରିବା ଅପେକ୍ଷା ଛାତର ଏକ କୋଣରେ ବାସ କରିବା ଭଲ ।

25ତୃଷ୍ଣିତ ପ୍ରାଣକୁ ଶୀତଳନକ ଯେପରି, ଦୂର ଦେଶରୁ ଆସିଥିବା ସ୍ତବ୍ଧମାନର ସେହିପରି ଅଟେ ।

26ଗୋଳିଆ ନିକଟରୁ ଓ ମଳିନ ନିର୍ଦ୍ଦର ଯେପରି ଅଟେ, ଦୁଷ୍ଟ ଆଗରେ ବିଚଳିତ ଧାର୍ମିକ ଠିକ୍ ସେହିପରି ଅଟେ ।

27ବହୁତ ମହୁ ଖାଇବା ଯେପରି ଉତ୍ତମ ନୁହେଁ । ସେହିପରି ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଆପଣା ଗୌରବ ଅନୁସନ୍ଧାନ କରିବା ଭଲ ନୁହେଁ ।

28ନିଶ୍ଚିତ ଯିଏ ନିଜକୁ ଆୟତ୍ତ କରିବାକୁ ଅସମର୍ଥ, ସେ ବିନା ପ୍ରାଚୀରର ନଗର ଭୂଲ୍ୟ ଅଟେ ।

ମୂର୍ଖମାନଙ୍କ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ହତୋପଦେଶ

26 ଗ୍ରୀଷ୍ମକାଳରେ ହିମ ଓ ଫସଲ ସମୟରେ ବୃକ୍ଷ, ସେହିପରି ମୂର୍ଖକୁ ସମ୍ମାନ ଅନୁପୟୁକ୍ତ ଅଟେ ।

2ଯରଚିଆ ଭ୍ରମଣ କରୁଥିବା ବେଳେ ଓ ତାଳଗୁଣ୍ଡି ଉଡୁଥିବା ବେଳେ ସେପରି ଅକାରଣରେ ଦଉ ଗାପ ନିକଟକୁ ଆସେ ନାହିଁ ।

3ଅଗ୍ରପାଇଁ କୋରଡ଼ା, ଗର୍ଭଭପାଇଁ ଲଗାମ, ପୁଣି ମୂର୍ଖର ପିଠି ପାଇଁ ବାଡ଼ି ଦରକାର ।

4ମୂର୍ଖକୁ ତା'ର ଅଜ୍ଞାନତା ଅନୁସାରେ ଉତ୍ତର ଦିଅ ନାହିଁ । ଭୃତ୍ସ ଯଦି ଏପରି ଉତ୍ତର ଦିଅ, ତେବେ ଭୃତ୍ସ ମଧ୍ୟ ତାହାର ଭୂଲ୍ୟ ହେବ । 5ମୂର୍ଖକୁ ତା'ର ଅଜ୍ଞାନତାମୁସାରେ ଉତ୍ତର ଦିଅ । ନୋହଲେ ସେ ଆପଣା ଦୃଷ୍ଟିରେ ଆପଣାକୁ ଜ୍ଞାନୀ ବୋଧ କରିବ ।

6ମୂର୍ଖ ମାଧ୍ୟମରେ ଯେ ସମାଗର ପଠାଏ, ସେ ଆପଣା ପାଦ ଆପେ କାଟି କ୍ଷତି ଭୋଗ କରେ । ସେ ନିଜ ଉପରକୁ ଅସୁବିଧା ନିଜେ ଆଣେ ।

7ଲେଙ୍ଗେଡ଼ାର ଚରଣ ଯେପରି ଅଦରକାରୀ ଭାବେ ଝୁଲୁଥାଏ, ଅଜ୍ଞାନର ମୁଖରେ ହତୋପଦେଶ ବାକ୍ୟ ଠିକ୍ ସେହିପରି ।

8ପ୍ରସ୍ତରକୁ ବାଟୁଳରେ ବାନ୍ଧିବା ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା କରିବା ଯେପରି ବ୍ୟବହାରୀହୀନ, ସେହିପରି ନିର୍ବୋଧକୁ ସମ୍ମାନ ଦେବା ଅଟେ ।

9ମଉଲୋକର ହସ୍ତରେ କଣ୍ଠକ ଉଠାଯିବା ଯେପରି, ମୂର୍ଖମାନଙ୍କ ମୁଖରେ ହତୋପଦେଶ ବାକ୍ୟ ଠିକ୍ ସେହିପରି ଅଟେ ।

10ବାଣୁଆ ଯେପରି ସମସ୍ତଙ୍କୁ କ୍ଷତବିକ୍ଷତ କରେ, ସେପରି ସେହି ଲୋକ ଯେ ମୂର୍ଖ ପଥକକୁ ବେତନ ଦିଏ ଓ ଯେ ମଦୁଆକୁ ବେତନ ଦିଏ ।

11ଆପଣା ବାନ୍ଧ ପ୍ରତି ଫେରିବା କୁକୁରର ଯେପରି, ବାରମ୍ବାର ଆପଣା ଅଜ୍ଞାନତାରେ କର୍ମ କରିବା ମୂର୍ଖ ସେପରି ।

12ଯେଉଁ ମୂର୍ଖ ଲୋକର ବହୁତ ଆଶା ଅଛି, ଅନ୍ୟ ନିଶ୍ଚିତ ଅପେକ୍ଷା ଯିଏ ଭାବେ ସେ ଜ୍ଞାନୀ, ସେତେବେଳେ ସେ ଜ୍ଞାନୀ ନଥାଏ ।

ଅଳସ୍ତୁଆ ଲୋକମାନଙ୍କ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ହତୋପଦେଶ

13ଅଳସ୍ତୁଆ କହେ, “ବାଟରେ ସିଂହ ଅଛି, ସଡ଼କରେ ସିଂହ ଅଛି ।”

14କବଜାରେ ଯେପରି କବାଟ ଝୁଲେ, ଠିକ୍ ସେପରି ଅଳସ୍ତୁଆ ଆପଣା ଗନ୍ତାରେ ଥାଇ ଝୁଲୁଥାଏ ।

15ଅଳସ୍ତୁଆ ଆଳରେ ହାତ ବୁଡ଼ାଇ ଆଉଥରେ ତାହା ମୁଖକୁ ନେବାକୁ ଥକଯାଏ ।

16ସାତନିଶି ସ୍ତବ୍ଧଗରଗୁଣ୍ଡ ଉତ୍ତରକାରୀ ଅପେକ୍ଷା ଅଳସ୍ତୁଆ ଆପଣା ଦୃଷ୍ଟିରେ ଜ୍ଞାନବାନ୍ ।

17ନିଶ୍ଚିତ ପଥକ ଯିଏ ଯୁକ୍ତକର୍ମରେ ନିପତ ହୁଏ, ଯାହା ତା'ର ସଂପର୍କରେ ନଥାଏ । ସେ କୁକୁରର କାନ ଧରିବା ଲୋକଭୂଲ୍ୟ ଅଟେ ।

18-19ଆପଣା ପ୍ରତିବେଶୀକ ଯେଉଁଲୋକ ଭୁଲାଇ କହେ, ମୁଁ କୌତୁକ କରୁଛି । ସେ ଅଗ୍ନିବାଣ, ତୀର ଓ ମୃତ୍ୟୁ ନିକ୍ଷେପକାରୀ ବାଭୁଲପରି ଅଟେ ।

20କାଠ ବିନା ଯେପରି ନିଆଁ ଲାଗିଯାଏ ଏବଂ କଳହକାରୀ ବିନା ବାଜେ କଥା ସ୍ମରିତ ହୋଇଯାଏ ।

21ଯେପରି ଭାବରେ ନିଜର ଅଜ୍ଞାନକୁ ଅଜ୍ଞାନ ଆଲୋକ ଦିଏ, ଅଗ୍ନିକୁ କାଠ ଠିକ୍ ସେହିପରି ବଦାଦ ବଢାଇବାକୁ କଳିହୁଡା ଲୋକ ଆରମ୍ଭ କରିଥାଏ ।

22ଭାସ୍କରୀ ମନପସନ୍ଦ ଖାଦ୍ୟପରି ଅଟେ, ଏହା ଉଦରର ଅନ୍ତରାଳକୁ ଗୁଲିଯାଏ ।

23ଅନୁରାଗୀ କଥା ଓ ମନ ହୁଦୟ ରୂପା ଖାଦ୍ୟରେ ମଣ୍ଡିତ ମୃତ୍ତିକା ପାତ୍ର ଭୂଲ୍ୟ ଅଟେ । 24ଦୁଃଖୀକାରୀ ନିଜ କଥାରେ କପଟ କରେ, କିନ୍ତୁ ସେ ହୁଦୟରେ ପ୍ରବର୍ତ୍ତନା ରଖେ । 25ସେ ମିଷ୍ଟ ସ୍ଵରରେ କହଲେ, ତାହାକୁ ବଞ୍ଚାଏ କର ନାହିଁ । ଯେହେତୁ ତା'ର ହୁଦୟରେ ସାତଟା ଦୁଃଖ ବନ୍ଧୟ ଥାଏ । 26ତାହାର ଦୁଃଖ କପଟରେ ଆପଣାକୁ ଆରୁଣ୍ୟ କଲେ ହେଁ, ତା'ର ମମତା ସତ୍ତ୍ଵରେ ପ୍ରକାଶ ପାଏ ।

27ଯେ ଗାତ ଖୋଲେ, ସେ ଆପେ ହିଁ ସେହି ଗାତରେ ପଡ଼ିଥାଏ । ଏବଂ ଯେ ପଥର ଗତାଏ, ତାହା ତା ଉପରକୁ ଲେଉଟି ଥାଏ ।

28ମିଥ୍ୟାବାଦୀ ନିଜ ଯାହାକୁ ରୁଣ୍ଡ କରେ, ତାହାକୁ ହିଁ ଦୁଃଖ କରେ । ପୁଣି ଗୁଚୁବାଦୀ କଥା ସର୍ବନାଶ କରେ ।

27 କାଲି ଯାହା ଘଟିବ, ସେଥିପ୍ରତି ତୁମ୍ଭେ ଦର୍ପ କର ନାହିଁ । କାରଣ ତୁମ୍ଭେ ନାଶ ନାହିଁ କାଲି କ'ଣ ଘଟିବାକୁ ଯାଉଛି ।

2ନିଜକୁ ପ୍ରଶଂସା କର ନାହିଁ, ଅନ୍ୟମାନେ ତୁମ୍ଭକୁ ପ୍ରଶଂସା କରନ୍ତୁ ।

3ପଥର ଭାରି ଅଟେ ମାତ୍ର ବାଲି ପ୍ରବଳ ଅଟେ । ଅଜ୍ଞାନୀ ସ୍ଵର ଯେଉଁ ସମସ୍ୟା ଆସେ ତାହା ଅନ୍ୟ ଅପେକ୍ଷା ବହୁତ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଅଟେ ।

4କଠୋର ହୁଦୟ ଓ କ୍ରୋଧ ପ୍ରଳୟକାରୀ, କେହି ଅନ୍ତର୍ଜ୍ଞାନୀ ଆଗରେ ଠିଆହୋଇ ପାରିବ ନାହିଁ ।

5ଗୁପ୍ତ ପ୍ରେମଠାରୁ ପ୍ରକାଶିତ ଅନୁଯୋଗ ଭଲ ।

6ଗୋଟିଏ ସାଙ୍ଗଠାରୁ କକର୍ଷ ଶକ୍ତସବୁ ତା'ର ବଞ୍ଚସମୀୟତାଠାରୁ ଅଙ୍ଗୁରୀତ ହୁଏ । କିନ୍ତୁ ଗତ୍ତମାନଙ୍କର ରୁନନକୁ ଭରସା କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ ।

7ତୁମ୍ଭ ପ୍ରାଣୀ ମହକୁ ଦୁଃଖ କରେ । ମାତ୍ର କ୍ଷୁଧାର୍ତ୍ତ ମନୁଷ୍ୟକୁ କୌଣସି ତିକ୍ତ ପ୍ରବ୍ୟସବୁ ମିଷ୍ଟ ଲାଗେ ।

8ଯେଉଁଲୋକ ଆପଣା ସ୍ଥାନ ଛାଡ଼ି ଭ୍ରମଣ କରେ, ସେ ବସାହରା ଭ୍ରମଣକାରୀ ପକ୍ଷୀର ଭୂଲ୍ୟ ଅଟେ ।

9ତୈଳ ଓ ସୁଗନ୍ଧିତ ଧୂପ ମନକୁ ଆହ୍ଲାସିତ କରେ । ମନର ମହଣାରୁ ନାତ ମହର ମିଷ୍ଟତା ତଦୁପ କରେ ।

10ନିଜର ବନ୍ଧୁକୁ ଓ ପିତାର ବନ୍ଧୁକୁ ତ୍ୟାଗ କର ନାହିଁ । ତୁମ୍ଭର ବପଦ ଦିନରେ ଆପଣା ଭାଇର ଗୃହକୁ ଯାଅ ନାହିଁ । ଦୂରସ୍ଥ ଭାଇଠାରୁ ନିକଟସ୍ଥ ପଡ଼ୋଶୀ ଭଲ ।

11ହେ ମୋର ପୁତ୍ର, ଜ୍ଞାନବାନ୍ ହୁଅ, ମୋର ମନକୁ ଆହ୍ଲାସିତ କର, ତହିଁରେ ମୁଁ ଆପଣା ନିୟମକୁ ଉତ୍ତର ଦେଇପାରିବି ।

12ଚତୁର ଲୋକ ବପଦ ଦେଖି ଆପଣାକୁ ଲୁଚାଏ । ମାତ୍ର ଅସତର୍କ ଲୋକ ଆଗ ବଢି ଶାସ୍ତି ପାଏ ।

13ଅପରିଶିତ ଲୋକପାଇଁ ଯେ ଲଗାହୁଏ, ତାହାର ବସ୍ତୁ

ନଥା । ପୁଣି ପରସ୍ପା ପାଇଁ ଯେ ନାନିନ ହୁଏ, ତାହାକୁ ବନ୍ଧକ ରଖ ।

14ନଶେ ଯିଏ “ଅତି ପ୍ରଭାତରୁ” ଆପଣାର ପଡ଼ୋଶୀକୁ ଆଶୀର୍ବାଦ କରେ, ତା'ର ପଡ଼ୋଶୀ ଏହାକୁ ଆଜିର୍ବାଦ ବଦଳରେ ଅଭିଶାପ ଭାବେ ଗ୍ରହଣ କରେ ।

15ଭାରି ବୃଷ୍ଟି ଦିନରେ ଅବରତ ବନ୍ଧୁପାତ ଓ କଳିହୁଡ଼ା ସ୍ଵା ଏହି ଦୁଇଜଣ ଏକ ପ୍ରକାର ଅଟନ୍ତି ।

16ତାକୁ କଳି କରବାରୁ କ୍ଷାନ୍ତ କରବା ଅର୍ଥ ବାୟୁକୁ ବନ୍ଦ କରବା ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା କରବା ପରି ଅଟେ କିମ୍ପା କାହାର ହାତରେ ତୈଳ ଧାରଣ କରବା ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା କରବା ପରି ଅଟେ ।

17ଯେପରି ଲୁହା ଲୁହାକୁ ଧାର କରେ, ସେପରି ବନ୍ଧୁ ତା'ର ବନ୍ଧୁତ୍ଵର ମନକୁ ତୀକ୍ଷ୍ଣ କରେ ।

18ପିଏକ ଶ୍ରମିତ ବୃକ୍ଷ ରକ୍ଷା କରେ, ସେ ତହିଁର ଫଳ ଖାଏ । ପୁଣି ଯେ ଆପଣା ପ୍ରଭୁ ପ୍ରତି ଅନୁଯୋଗୀ ଥାଏ, ସେ ସମ୍ମାନ ପାଏ ।

19ପାଣି ଭିତରକୁ ଦେଖ ଏବଂ ତୁମ୍ଭେ ତୁମ୍ଭର ନିଜର ମୁହଁ ଦେଖିବ । ତୁମ୍ଭର ହୁଦୟକୁ ଦେଖ ଏବଂ ତୁମ୍ଭେ ପ୍ରକୃତ ନିଜକୁ ଦେଖିବ ।

20ଯେପରି କବର ଓ ବନାଶସ୍ଥାନ କେବେହେଁ ତୁମ୍ଭ ନୁହେଁ, ସେହିପରି ମଧ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟର ଚକ୍ଷୁ କେତେବେଳେ ତୁମ୍ଭ ନୁହେଁ ।

21କୌଣସିରେ ରୂପା, ଉହେଇରେ ସ୍ଵନା, ପ୍ରଶଂସାରେ ମନୁଷ୍ୟ ପରାକ୍ଷିତ ହୁଏ ।

22ତୁମ୍ଭେ ଗହମ ସହତ ଅଜ୍ଞାନକୁ ଢିଙ୍କିରେ କୁଟିଲେ ହେଁ ତା'ର ଅଜ୍ଞାନତା ଛାଡ଼ିବ ନାହିଁ ।

23ତୁମ୍ଭେ ଆପଣା ମେଷପଲର ଅବସ୍ଥା ନାଶିବା ପାଇଁ ଯତ୍ନବାନ୍ ହୁଅ । ପୁଣି ଆପଣା ପଶୁପଲ ବନ୍ଧୟରେ ଉତ୍ତମରୂପେ ମନୋଯୋଗ କର । 24ସମଗ୍ରୀ ସର୍ବଦା ସ୍ଥାୟୀ ନୁହେଁ । ମୁକୁଟ ମଧ୍ୟ ପୁରୁଷାନୁକ୍ରମେ ରହେ ନାହିଁ । 25ଘାସ କଟାହେଲେ କଅଁଳ ଘାସ ନନ୍ଦେ । ଆଉ ପର୍ବତମାନରୁ ତୁଣ ସଂଗୃହତ ହୁଏ । 26ମେଷ ଛୁଆମାନେ ତୁମ୍ଭକୁ ବସ୍ତୁ ଦେବେ । ମାତ୍ର ଛେଳି ତୁମ୍ଭ କ୍ଷେତ୍ରର ମୂଲ୍ୟ ସ୍ଵରୂପ ଅଟେ । 27ଛେଳି ଦୁଧ ତୁମ୍ଭ ପାଇଁ ଓ ତୁମ୍ଭ ପଶିବାର ପାଇଁ ଯଥେଷ୍ଟ ହେବ ଏବଂ ତୁମ୍ଭ ଦାସୀମାନଙ୍କ ଭକ୍ଷ୍ୟ ଉପନୀବିକା ହେବ ।

28 ଦୁଷ୍ଟ ଲୋକମାନେ ସବୁକୁ ଭୟ କରନ୍ତି । ମାତ୍ର ଧାର୍ମିକ ଲୋକମାନେ ସିଂହପରି ଆତ୍ମନିର୍ଭରଶୀଳ ହୁଅନ୍ତି ।

2ଯଦି ଏକ ଦେଶର ଲୋକମାନେ କାହାକୁ ମାନିବେ ନାହିଁ, ତେବେ ସେ ଦେଶରେ ଅଧିକ ଅଧିପତିମାନେ ସୃଷ୍ଟି ହୁଅନ୍ତି । ମାତ୍ର ସେମାନେ ଖୁବ୍ କମ୍ ସମୟ ପାଇଁ ଶାସନ କରନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଦେଶରେ ଧାର୍ମିକ ଶାସନକର୍ତ୍ତା ଥିଲେ, ସେ ଅଧିକ ଦିନ ଶାସନ କରିବେ ।

3ଯଦି ଶାସକ ଦଶପ୍ରମାନଙ୍କୁ ଗୋଷଣ କରନ୍ତି, ସେହି ରାଜା ପ୍ଲାବନକାରୀ ବୃଷ୍ଟି ପରି ।

4ବ୍ୟବସ୍ଥା ତ୍ୟାଗକାରୀମାନେ ଦୁଷ୍ଟମାନଙ୍କୁ ପ୍ରଶଂସା କରନ୍ତି । ମାତ୍ର ଆଜ୍ଞାପାଳକା ଲୋକମାନେ ସେମାନଙ୍କୁ ବିରୋଧ କରନ୍ତି ।

5ମନ ଲୋକମାନେ ନ୍ୟାୟ ବୁଝନ୍ତି ନାହିଁ । ମାତ୍ର ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କ ଅନୁକମ୍ପାକାରୀମାନେ ଏହ ବ୍ୟୟକୁ ଭଲରେ ବୁଝନ୍ତି ।

6ଜଣେ ଗରବ ଲୋକ ଯିଏ ଦୋଷହୀନ ଭାବରେ ଦୀବନଯାପନ କରେ, ସେ ସେହି ଧନୀ ଲୋକଠାରୁ ଉତ୍ତମ ଯାହାର ପଥ କୁପଥଗାମୀ ହୋଇଛି ।

7ଯେଉଁ ଲୋକ ବ୍ୟବସ୍ଥା ମାନେ, ସେ ବୁଦ୍ଧିମାନ ପୁତ୍ର ପୁଣି ଯେ ଭୋକିଲାମାନଙ୍କର ସଙ୍ଗୀ ହୁଏ, ସେ ଆପଣା ପିତାକୁ ଲଜ୍ୟା ଦିଏ ।

8ଯେଉଁମାନେ ସୁଧ ଓ ବୁଦ୍ଧିଦ୍ୱାରା ଆପଣା ସମ୍ପତ୍ତି ବୁଦ୍ଧି କରନ୍ତି, ସେମାନେ ଦୀନହୀନ ପାଇଁ ଦୟାକରିବା ପାଇଁ ତାହା ସମ୍ଭବ କରନ୍ତି ।

9ଯେଉଁ ଲୋକ କିଛି ଶିକ୍ଷା ଗ୍ରଣିବା ପୂର୍ବରୁ ଆପଣା କଣ୍ଠ ବନ୍ଦ କରିଦିଏ, ତାହାର ପ୍ରାର୍ଥନା ହିଁ ଘୃଣାର ବ୍ୟୟ ହୁଏ ।

10ଯେଉଁ ଲୋକ ସରଳ ଲୋକକୁ ମନ୍ଦ ପଥରେ ଯିବାକୁ ଭୁଲିଏ । ସେ ନିଜେ ଗାତରେ ପଡ଼ିବ । କିନ୍ତୁ ନିରୀହ ଲୋକମାନେ ଉତ୍ତମ ଦିନିଷର ଅଧିକାରୀ ହେବେ ।

11ଧନବାନ ଆପଣା ଦୃଷ୍ଟିରେ ଜ୍ଞାନବାନ । ମାତ୍ର ବୁଦ୍ଧିମାନ ଦୀନହୀନ ଲୋକ ତାହାର ପରିଚୟ ନିଏ ।

12ଧାର୍ମିକମାନେ ଦୟା କଲେ ମହା ଗୌରବ ହୁଏ । ମାତ୍ର ଦୁଷ୍ଟମାନଙ୍କର ଉନ୍ମତ୍ତି ହେଲେ, ଲୋକେ ଆପଣାକୁ ଲୁଚାନ୍ତି ।

13ଯେ ଆପଣା ଅଧର୍ମ ଆଚ୍ଛାଦନ କରେ, ସେ ମଙ୍ଗଳ ପାଏ ନାହିଁ । ମାତ୍ର ଯେଉଁ ଲୋକ ତାହା ସ୍ୱୀକାର କରି ତାକୁ ପରିତ୍ୟାଗ କରେ, ସେ ଦୟା ପାଇବ ।

14ଯେଉଁ ଲୋକ ସର୍ବଦା ଭୟ ରଖେ, ସେ ଧନ୍ୟ, ମାତ୍ର ଯେ ଆପଣା ମନକୁ କଠିନ କରେ, ସେ ଆପଦରେ ପଡ଼ିବ ।

15ଯେମନ୍ତ ଗର୍ଜନକାରୀ ସିଂହ ଓ ଭ୍ରମଣକାରୀ ଭଲ୍ଲୁକ, ଠିକ୍ ସେହିପରି ଦୀନହୀନ ପ୍ରଜାଙ୍କ ଉପରେ ଦୁଷ୍ଟ ଗାସନକର୍ତ୍ତା ଅଟନ୍ତି ।

16ଯେଉଁ ଅଧିକ ବୁଦ୍ଧିହୀନ, ସେ ମଧ୍ୟ ଅତି ଉପଦ୍ରବୀ ହୁଏ । ମାତ୍ର ଯେ ଲୋଭକୁ ଘୃଣା କରେ, ସେ ଆପଣା ବିନ ବଢ଼ାଇବ ।

17ଯେଉଁ ଲୋକ କୌଣସି ଲୋକର ରକ୍ତରେ ଭ୍ରାନ୍ତଗ୍ରସ୍ତ ହୁଏ, ସେ ଗର୍ଭ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପଳାଇବ । ତାକୁ କେହି ଅଟକାଇବେ ନାହିଁ ।

18ସେହି ଜଣେ ଯିଏ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷ ଭାବରେ ଦୀବନ ଯାପନ କରେ, ସେ ନିଜକୁ ରକ୍ଷା କରେ । କିନ୍ତୁ ଜଣେ ଯିଏ ତା'ର ନିଜ ପଥକୁ ବିପଥରେ ନିଏ ସେ ଅକସ୍ମାତ୍ ପଡ଼ିଯିବ ।

19ଆପଣା ଭୂମିକୁ ଯେ ରକ୍ଷେ, ସେ ଯଥେଷ୍ଟ ଆହାର ପାଇବ । ଯେଉଁ ଲୋକ ଅସାର ଲୋକର ଅନୁଗାମୀ ହେବ, ତାହାର ଯଥେଷ୍ଟ ଦରିଦ୍ରତା ପାଇବ ।

20ବିଶ୍ୱସ୍ତ ଲୋକ ଆଶୀର୍ବାଦରେ ବର୍ଦ୍ଧିଷ୍ଣୁ ହେବ । ମାତ୍ର ଯେ ଧନବାନ ହେବାକୁ ଅତି ଉଦ୍ୟମ କରେ, ସେ ନିରୀହ ଦଣ୍ଡିତ ହେବ ।

21ଜଣେ ବିରୁଦ୍ଧ ନିଶାଙ୍କର ମୁହଁ ଦେଖି ବିରୁଦ୍ଧ କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ, କିଅବା ଲାଞ୍ଜ ନେଇ ବିରୁଦ୍ଧ କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ ।

22କୃପଣ ମନୁଷ୍ୟ ଧନ ହେବାକୁ ବ୍ୟଗ୍ର । ମାତ୍ର ତାହାକୁ ଦାଗଦ୍ୟା ଗ୍ରାସ କରିବ ବୋଲି ସେ ଜାଣେ ନାହିଁ ।

23ମୁହଁରେ ଗୁଚ୍ଛୁବାକ୍ୟ କହିବା ଲୋକ ଅପେକ୍ଷା ମନୁଷ୍ୟକୁ ଅନୁଯୋଗ କରିବା ଲୋକ ଶେଷରେ ଅଧିକ ଅନୁଗ୍ରହ ପାଏ ।

24ଯେ ଆପଣା ମାତା କି ପିତା ଧନ ଅପହରଣ କରି କହେ, “ଏଥିରେ କିଛି ଅଧର୍ମ ନାହିଁ,” ସେ ସଂହାର କର ସଙ୍ଗୀ ଅଟେ ।

25ଜଣେ ଲୋଭି ମନୁଷ୍ୟ କଳହ ସୃଷ୍ଟି କରେ । କିନ୍ତୁ ସେହି ମନୁଷ୍ୟ ଯିଏ ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କ ଉପରେ ବିଶ୍ୱାସ ରଖେ ସେ ଉନ୍ମତ୍ତି କରିବ ।

26ଯେଉଁ ଲୋକ ନିଜ ବଳ ଉପରେ ବିଶ୍ୱାସ ରଖେ ସେ ମୂର୍ଖ । କିନ୍ତୁ ସେ ଯିଏ ଜ୍ଞାନରେ ଗୁଲେ, ବିପର୍ଯ୍ୟୟରୁ ରକ୍ଷା ପାଇବ ।

27ଯେ ଦରିଦ୍ରକୁ ଦାନ କରେ, ତାର ଅଭାବ ହେବ ନାହିଁ । ମାତ୍ର ଯେ ଆପଣା ଆଖି ବନ୍ଦ କରେ, ସେ ଅନେକ ଅଭିଗାପ ପାଇବ ।

28ଦୁଷ୍ଟମାନେ ଉନ୍ମତ୍ତି ହେଲେ, ଲୋକେ ଆପଣାମାନଙ୍କୁ ଲୁଚାନ୍ତି । ମାତ୍ର ସେମାନେ ବିନଷ୍ଟ ହେଲେ, ଧାର୍ମିକଗଣ ବର୍ଦ୍ଧିଷ୍ଣୁ ହୁଅନ୍ତି ।

29 ଯେଉଁଲୋକ ଅରକୁଅର, ଅନୁଯୋଗ ପାଇ ମଧ୍ୟ ଆପଣା ଗ୍ରୀବା ଶକ୍ତ କରେ, ସେ ପ୍ରତିକାର ବିନା ଶୀଘ୍ର ବିନାଶ ହେବ ।

2ଧାର୍ମିକମାନେ ବର୍ଦ୍ଧିଷ୍ଣୁ ହେଲେ, ଲୋକମାନେ ଆନନ୍ଦ କରନ୍ତି । ମାତ୍ର ଦୁଷ୍ଟମାନେ କର୍ତ୍ତୃତ୍ୱ ପାଇଲେ, ଲୋକମାନେ ଆତ୍ମସ୍ମର କରନ୍ତି ।

3ଯେଉଁ ପୁତ୍ର ଜ୍ଞାନକୁ ସ୍ନେହ କରେ, ସେ ଆପଣା ପିତାକୁ ଖୁସି ରଖେ । ମାତ୍ର ଯେ ବେଶ୍ୟାମାନଙ୍କଠାରେ ଅନୁରକ୍ତ, ସେ ଆପଣା ସମ୍ପତ୍ତି ଉତ୍ତଳ ଦିଏ ।

4ରାଜା ସ୍ତବ୍ଧରୁ ଘାତ ତାଙ୍କର ଦେଶକୁ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ କରେ । କିନ୍ତୁ ଜଣେ ଯିଏ ଲାଞ୍ଜକୁ ଭଲପାଏ, ସେ ଏହାକୁ ଧ୍ୱଂସ କରେ ।

5ଯେଉଁଲୋକ ଆପଣା ପ୍ରତିବେଶୀର ଗୁଚ୍ଛୁବାଦ କରେ, ସେ ତା'ର ପାଦ ପାଇଁ ଫାନ୍ଦ ବିଛାଏ ।

6ମନ୍ଦ ଲୋକର ଅଧର୍ମରେ ଫାନ୍ଦ ଥାଏ, ମାତ୍ର ଧାର୍ମିକ ଗାନ ଓ ଆନନ୍ଦ କରେ ।

7ଧାର୍ମିକ ଲୋକ ଦରିଦ୍ର ଲୋକର ନ୍ୟାୟ ପାଇଁ ଯତ୍ନବାନ ଥାନ୍ତି । ମାତ୍ର ତାହା ଜାଣିବା ପାଇଁ ମୂର୍ଖ ଲୋକର ବୁଦ୍ଧି ନାହିଁ ।

8ନିନ୍ଦକ ମନୁଷ୍ୟ ନଗରରେ ଅସୁବିଧା ପ୍ରଦୁଳିତ କରନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଜ୍ଞାନୀ ମନୁଷ୍ୟମାନେ କ୍ରୋଧକୁ ଗାନ୍ଧ କରନ୍ତି ।

9ଯେତେବେଳେ ଜଣେ ଜ୍ଞାନୀ ମୂର୍ଖ ସାଙ୍ଗରେ ବିରୁଦ୍ଧତାକୁ ଯାଏ, ମୂର୍ଖ ଲୋକ ଗୁଣି ଯାଏ ଏବଂ ଯୁକ୍ତ କରେ ଏବଂ ସେଠାରେ ବିବାଦର ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ସମାପ୍ତି ନଥାଏ ।

10ରକ୍ତପାତ ପ୍ରିୟ ଲୋକମାନେ, ସିଦ୍ଧ ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ଘୃଣା କରନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ନ୍ୟାୟବାନ ଲୋକ ତା'ର ଦୀବନକୁ ରକ୍ଷା କରେ ।

11ମୂର୍ଖ ଆପଣାର ସବୁ କ୍ରୋଧ ପ୍ରକାଶ କରେ । ମାତ୍ର ଜ୍ଞାନୀ ତାହା ସମ୍ଭଳ ଧ୍ୟାନ କରେ ।

12ଗାସନକର୍ତ୍ତା ଯଦି ମିଥ୍ୟାକୁ ଶୁଣନ୍ତି, ତେବେ ତାଙ୍କର ସମସ୍ତ ଅଧିକାରୀ ଦୁର୍ନୀତିଗ୍ରସ୍ତ ହେବେ ।

13ଦରଦ୍ର ଓ ଉପଦ୍ରବୀ ଏକତ୍ର ମିଳନ୍ତି, ସଦାପ୍ରଭୁ ଉଭୟର ରକ୍ଷା ଦୀପ୍ତିମାନ କରନ୍ତି ।

14ଯେଉଁ ଗୁନା ବିଶ୍ୱସ୍ତ ରୂପେ ଦାନହୀନମାନଙ୍କର ବିଚାର କରେ ତାହାର ସିହାସନ ସଦାକାଳ ପାଇଁ ସ୍ତବ୍ଧ ହେବ ।

15ବାଡ଼ ଓ ଅନୁଯୋଗ ଜ୍ଞାନ ଦିଏ । ମାତ୍ର ପିଲାକୁ ତା'ର ଇଚ୍ଛାରେ ଛାଡ଼ି ଦେଲେ, ସେ ତା'ର ମାତାକୁ ଲଜ୍ୟା ଦିଏ ।

16ଦୁଷ୍ଟ ଲୋକମାନେ ବର୍ଦ୍ଧିଷ୍ଣୁ ହେଲେ, ଅଧର୍ମ ବଢ଼େ । ମାତ୍ର ଧାର୍ମିକମାନେ ସେମାନଙ୍କର ନିପାତ ଦେଖିବେ ।

17ଯଦି ତୁମ୍ଭେ ତୁମ୍ଭର ପୁତ୍ରକୁ ଅନୁଗାସନ କର, ସେ ତୁମ୍ଭକୁ ଗାନ୍ଧି ଆଣି ଦେବ ଏବଂ ତୁମ୍ଭର ପ୍ରାଣକୁ ଆନନ୍ଦ ଆଣିଦେବ ।

18ଯଦି ଏକ ନୀତି ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କର ପ୍ରକାଶିତବାକ୍ୟ ଘୂରୁ ନରୁଲେ, ଲୋକମାନେ ବିଶ୍ୱାସୀନିତ ହୁଅନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଯେଉଁ ଲୋକ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କର ନିୟମ ମାନ ରଲେ, ସେ ଆଶୀର୍ବାଦ ପାଏ ।

19ମାତ୍ର କଥାରେ ସେବକକୁ ସଂଗୋଧିତ କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ କାରଣ ଯଦି ସେ ବୁଝେ ସେ ପ୍ରତିକ୍ରିୟା କରେ ନାହିଁ ।

20ଯଦି ନିଶେ କିଛି ଚିନ୍ତା ନକରି କିଛି କହେ, ତାପ୍ରତି ଭରସା ରଖନାହିଁ । ତା ଅପେକ୍ଷା ମୂର୍ଖ ଲୋକଠାରେ ଭରସା ରଖିଲେ ଭଲ ।

21ଯଦି ତୁମ୍ଭେ ତୁମ୍ଭ ସେବକକୁ ତା'ର ବାଲ୍ୟକାଳରୁ ଅଧିକ ପ୍ରଶୟ ଦିଅ, ସେ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷର ସେବକ ହୋଇଯିବ ।

22ଗୁଣିଲୋକ ସର୍ବଦା ବିଶ୍ୱାସୀ ବାତାବରଣ ସୃଷ୍ଟି କରନ୍ତି । ଗୁଣି ଲୋକମାନେ କେତେକ ପାପ କରନ୍ତି ।

23ଯଦି ନିଶେ ଲୋକ ଗର୍ବ ତେବେ ତାହା ତାକୁ ଧ୍ୱଂସ କରିବ । ଯଦି ନିଶେ ଲୋକ ବିନୀତ, ତେବେ ସମ୍ମାନ ପାଇବ ।

24ଗ୍ରେରର ଭାଗିଦାର ଆପଣା ପ୍ରାଣକୁ ଘୃଣା କରେ । ଯଦି ସେ ବିଶ୍ୱାସୀରୂପେ ବାଧି ହୁଏ କହିବାକୁ, ତେବେ ସେ ସତ୍ୟ କହିବାକୁ ବହୁତ ଭୟ କରିବ ।

25ଲୋକଭୟ ଫାଦନକ, ମାତ୍ର ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କଠାରେ ଯେ ନିର୍ଭର ରଖେ, ସେ ସୁରକ୍ଷିତ ହେବ ।

26ଅନେକ ଗାସନକର୍ତ୍ତାର ପାଖରୁ ନ୍ୟାୟ ପାଇଁ ଇଚ୍ଛା କରନ୍ତି । ମାତ୍ର ମନୁଷ୍ୟର ପ୍ରକୃତ ବିଚାର ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କଠାରୁ ଆସିଥାଏ ।

27ଅଧର୍ମକାରୀ ଲୋକ ଧାର୍ମିକର ଘୃଣାର ବିଷୟ ପୁଣି ସରଳ ପଥଗାମୀ ଦୁଷ୍ଟ ଲୋକର ଘୃଣା ବିଷୟ ହୁଏ ।

ଯାକର ପୁତ୍ର ଆଗୁରର ଜ୍ଞାନପୁଣ୍ଡ ଉପଦେଶ

30 ଏଗୁଡ଼ିକ ହେଉଛି ଯାକର ପୁତ୍ର ଆଗୁରର ଜ୍ଞାନପୁଣ୍ଡ କଥା । ଏହା ହେଉଛି ଇଥୀୟେଲ ଓ ଉକଲଙ୍କ ପାଇଁ ବାର୍ତ୍ତା* ।

2ମୁଁ ହେଉଛି ପୁଅବୀର ସବୁଠାରୁ ନିର୍ଦୋଷ ଲୋକ ।

ମୋଠାରେ ମନୁଷ୍ୟର ବିବେଚନା ନାହିଁ । 3ମୁଁ ଜ୍ଞାନ ଶିଖି ନାହିଁ, ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ବିଷୟରେ ମଧ୍ୟ ମୋର ଜ୍ଞାନ ନାହିଁ ।

4କିଏ କେବେ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଯାଇଛି ଏବଂ ତଳକୁ ଫେରି ଆସିଛି? କୌଣସି ଲୋକ ତା'ର ମୁଣ୍ଡରେ ବାୟୁକୁ ଏକତ୍ର କରି ନାହିଁ । କୌଣସି ଲୋକ କପଡ଼ାରେ ସମସ୍ତ ଜଳକୁ ବାନ୍ଧି ନାହିଁ । କୌଣସି ଲୋକ ପୁଅବୀର ସବୁ ସୀମା ନରୁପଣ କରି ନାହିଁ । ଯଦି କୌଣସି ଲୋକ ଏହା କରନ୍ତି, ସେ କିଏ? ତାଙ୍କର ପୁତ୍ରର ନାମ କଣ?

5ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କର ପ୍ରତ୍ୟେକ ବାକ୍ୟ ପରୀକ୍ଷା ସିଦ୍ଧ, ଯେଉଁମାନେ ତାଙ୍କଠାରେ ଆଶ୍ରୟ ନିଅନ୍ତି, ସେ ସେମାନଙ୍କର ହାଲ ଅଟନ୍ତି ।

6ତେଣୁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କର ବାକ୍ୟକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରନାହିଁ । ଯଦି ତୁମ୍ଭେ ଏପରି କର, ସେ ତୁମ୍ଭକୁ ଗାସ୍ତି ଦେବେ, ଏବଂ ତୁମ୍ଭେ ମିଥ୍ୟା କହୁଛ ବୋଲି ପ୍ରମାଣିତ ହେବ ।

7ହେ ସଦାପ୍ରଭୁ, ମୋର ମଲ୍ଲ ପୂର୍ବରୁ ମୋତେ ଦୁଇଟି ବର ଦିଅ । 8ମୋତେ ସହାୟ ହୁଅ, ମୁଁ ଯେପରି ମିଥ୍ୟା ନ କହେ, ମୋତେ ଅତ୍ୟଧିକ ଧନୀ କି ଅତ୍ୟଧିକ ଗରିବ କର ନାହିଁ । ମୋର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦିନର ଆବଶ୍ୟକତା କେବଳ ପୂରଣ କର । 9ଯଦି ମୋର ଆବଶ୍ୟକତାଠାରୁ ଅଧିକ ଥାଏ, ତେବେ ମୁଁ ହୁଏତ ଚିନ୍ତା କରିପାରେ ଯେ, ମୁଁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଦରକାର କରେ ନାହିଁ । ଯଦି ମୁଁ ଗରିବ, ତେବେ ମୁଁ ଗ୍ରେର ହୁଏତ କରିବି ଓ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମକୁ ଲଜ୍ୟା ଆଣିବି ।

10ଦାସର ପ୍ରଭୁ ସମ୍ମୁଖରେ ତା'ର କୁହାରିଚିନା କର ନାହିଁ । ଯଦି ତୁମ୍ଭେ ଏପରି କୁହ, ମୁନିବ ତୁମ୍ଭକୁ ବିଶ୍ୱାସ କରିବ ନାହିଁ । ତୁମ୍ଭକୁ ସେ ଅପରାଧ ବୋଲି ବିବେଚନା କରିବ ।

11କିଛି ଲୋକ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ତାଙ୍କର ପିତାଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ କହନ୍ତି । ଏବଂ ସେମାନେ ସେମାନଙ୍କର ମାତାଙ୍କୁ ସମ୍ମାନ ଦେଖାଉ ନାହାନ୍ତି ।

12କେତେକ ଲୋକ ନିଜକୁ ବହୁତ ଭଲ ବୋଲି ଭାବନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ବାସ୍ତବରେ ସେମାନେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଖରାପ ଲୋକ ଅଟନ୍ତି ।

13କେତେକ ଲୋକ ଅଛନ୍ତି, ଯେଉଁମାନେ ଭାବନ୍ତି ସେମାନେ ବହୁତ ଭଲ । ସେମାନେ ଭାବନ୍ତି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କଠାରୁ ଯଥେଷ୍ଟ ଭଲ ।

14କେତେକ ଲୋକ ଅଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କର ବାକ୍ୟ ଖଣ୍ଡଧାର ଠାରୁ ତୀକ୍ଷ୍ଣ । ସେମାନଙ୍କର ଦାନ୍ତ ଛୁରୀପରି ଅଟେ । ସେମାନେ ଏହାକୁ ଦରଦ୍ର ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଗ୍ରାସ କରିବାକୁ ବ୍ୟବହାର କରନ୍ତି ।

15କେତେକ ଲୋକ ଅଛନ୍ତି ସେମାନେ ସବୁ ନେବାକୁ ଗୁହାଁନ୍ତି । ସେମାନେ ସର୍ବଦା କହନ୍ତି, “ମୋତେ ଦିଅ, ମୋତେ ଦିଅ ।” ଏପରି ତିନୋଟି କଥାରେ ସେମାନେ ଆଦୌ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ନୁହଁନ୍ତି । ଏବଂ ଚତୁର୍ଥ କେବେହେଲେ କହେ ନାହିଁ, “ମୋର ପାଖରେ ଯଥେଷ୍ଟ ଅଛି ।” 16ମୃତ୍ୟୁର ସ୍ଥାନ, ବନ୍ଧ୍ୟା ସ୍ତ୍ରୀ, ଜଳରେ ଅତ୍ୟୁତ୍ତ ଭୂମି ଓ ଅଗ୍ନି ଯେଉଁମାନେ କହନ୍ତି ନାହିଁ, ଯଥେଷ୍ଟ ହେଲା ।

ଏହା...ବାର୍ତ୍ତା: ଏହ ମନୁଷ୍ୟ କହନ୍ତି, ‘ମୁଁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ପୁର୍ବଳ । ମୁଁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ପୁର୍ବଳ । କିନ୍ତୁ ମୁଁ କୃତକାର୍ଯ୍ୟ ହେବି ।

17ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ତା'ର ପିତାଙ୍କୁ ପରହାସ କରେ ଓ ତା'ର ମାତାଙ୍କୁ ସମ୍ମାନ କରେ ନାହିଁ, ସେ ଦଣ୍ଡିତ ହେବ । ଏହପର ତା ପାଇଁ ହେବ । ତା'ର ଚକ୍ଷୁକୁ ଶାଗୁଣୀମାନେ ତାତି ପକାଇବେ, ତ୍ରାମରାକାଉମାନେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଖାଇଯିବେ ।

18ତିନି କଥା ମୋତେ ରହସ୍ୟ ପରି ଲାଗେ । ପୁଣି ଗୁଣ କଥା ମୁଁ ଜାଣେ ନାହିଁ । 19ଆକାଶରେ ଉଚ୍ଛ୍ୱାସ ପକ୍ଷୀର ଗତି, ପ୍ରସ୍ତରରେ ସର୍ପର ଗତି, ସମୁଦ୍ର ମଧ୍ୟରେ ଦାହାଦର ଗତି, ଯୁବତୀଠାରେ ପୁରୁଷର ଗତି ।

20ସେହପର ବ୍ୟତିଗୁଣଣୀ ସ୍ତ୍ରୀର ଗତି । ସେ ଖାଇ ମୁହଁ ପୋଛ ବସ ଓ କହେ, “ମୁଁ କିଛି ଅଧର୍ମ କରି ନାହିଁ ।”

21ତିନି କଥାର ଭିତରେ ପୁଅବା କମ୍ପିତ ହୁଏ । ପୁଣି ଗୁଣ କଥାର ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ତାହା ସେ ସହପାରେ ନାହିଁ । 22ଦାସର ଭ୍ରମ ଯେତେବେଳେ ସେ ରାଜତ୍ୱ କରେ, ମୁଖର ଭ୍ରମ ଯେତେବେଳେ ସେ ଆହାରରେ ପରତୁପ୍ତ । 23କେହି ଭଲ ପାଉ ନଥିବା ସ୍ତ୍ରୀଲୋକକୁ ଯାହାର ବବାହ ହୋଇଯାଏ । ଏବଂ ଗୁଣଗଣାର ଭ୍ରମ ଯେତେବେଳେ ସେ ତା'ର ମାଲିକାଣିର ସ୍ଥାନ ନିଏ ।

24ଗୁଣ ପ୍ରାଣୀ ପୁଅବାରେ ସାନ, ମାତ୍ର ସେମାନେ ଅତିଶୟ ଜ୍ଞାନବାନ୍ ଅଟନ୍ତି ।

25ପିତୃତ୍ୱ ନାତି ଦୁର୍ବଳ ଅଟନ୍ତି, ମାତ୍ର ଅତିଶୟ ଜ୍ଞାନବାନ୍, ସେମାନେ ଗ୍ରୀଷ୍ମ ସମୟରେ ସେମାନଙ୍କର ଖାଦ୍ୟ ସଞ୍ଚୟ କରି ରଖନ୍ତି ।

26ଗାଫନ୍ ଦନ୍ତୁଗଣ ଶକ୍ତହୀନ ନାତି, ମାତ୍ର ସେମାନେ ଶୈଳରେ ଆପଣାର ବସା ନିର୍ମାଣ କରନ୍ତି ।

27ଫଳପାଳମାନଙ୍କର କୌଣସି ରାଜା ନାହିଁ, ତଥାପି ସେମାନେ ଦଳବଦ୍ଧ ହୋଇ ଗମନ କରନ୍ତି ।

28ଛଟିପିଟି ହସ୍ତସ୍ପର୍ଶ ଧରେ, ତଥାପି ସେ ରାଜାର ଅଜ୍ଞାନକାରେ ଥାଏ ।

29ତିନିପ୍ରାଣୀ ଗୌରବଶାଳୀ ଅଟନ୍ତି, ଯେତେବେଳେ ସେମାନେ ସୈଳକ ରାତିରେ ଅଗ୍ରସର ହୁଅନ୍ତି । ପୁଣି ଗୁଣପ୍ରାଣୀ ଗୌରବଶାଳୀ ଅଟନ୍ତି ଯେତେବେଳେ ସେମାନେ ଗୁଲନ୍ତି ।

30ସମସ୍ତ ପଶୁମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସବୁଠୁ ଶକ୍ତଶାଳ ସିଂହ, କାହାକୁ କେବେ ଭୟ କରେ ନାହିଁ ।

31ଯୁଦ୍ଧାଶୁ, ଛାଗ ଓ ରାଜା ଯାହା ବିରୁଦ୍ଧରେ କେହି ଉଠେ ନାହିଁ ।

32ଯଦି ତୁମ୍ଭେ ଆପଣାକୁ ଉଚ୍ଚ କରିବାରେ ମୃତ୍ୟୁ କର୍ମ କରିଥାଅ, କମ୍ପା ଯଦି କୁକଳ୍ପନା କରୁଥାଅ, ତେବେ ଆପଣା ମୁଖରେ ହାତ ଦିଅ ।

33କାରଣ ଯେପରି ଦୁର୍ଗମନ୍ତନରୁ ଲହୁଣୀ ବାହାରେ ଓ ନାସିକା ମନ୍ତନରେ ରକ୍ତ ବାହାରେ, ଠିକ୍ ସେହପରି କ୍ରୋଧ ମନ୍ତନରେ ବିବାଦ ବାହାରେ ।

ରାଜା ଲମ୍ବୁଲଙ୍କର ଜ୍ଞାନପୂର୍ଣ୍ଣ ବାକ୍ୟ

31 ଏହା ହେଉଛି ରାଜା ଲମ୍ବୁଲଙ୍କର ଉପଦେଶ ପୂର୍ଣ୍ଣ ବାକ୍ୟ । ଯାହାକି ସେ ତାଙ୍କର ମାତାଙ୍କଠାରୁ ସେ ଶିକ୍ଷା ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ ।

2ତୁମ୍ଭେ ହେଉଛି ମୋର ପୁତ୍ର, ମୁଁ ଯାହାକୁ ଭଲପାଏ,

ତୁମ୍ଭେ ହେଉଛି ସେହି ପୁତ୍ର ଯାହାକୁ ପାଇବା ପାଇଁ ମୁଁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିଥିଲି । 3ତୁମ୍ଭେ ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକଙ୍କୁ ଆପଣାର ବଳ ଦିଅ ନାହିଁ । ସେମାନେ ରାଜାମାନଙ୍କୁ ଧ୍ୱଂସ କଲେ । 4ହେ ଲମ୍ବୁଲେ, ରାଜାମାନଙ୍କର ଦ୍ରାକ୍ଷାରସ ପାନକରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଦ୍ରାକ୍ଷାରସ ପାନ କରିବା ଶାସକମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଏହା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । 5ଯଦି ସେମାନେ ପାନ କରନ୍ତି, ସେମାନେ ସବୁ ନିୟମ ଭୁଲି ଯାଆନ୍ତି ଏବଂ ଗରୀବ ଲୋକମାନଙ୍କ ବିପକ୍ଷରେ ନ୍ୟାୟ କରନ୍ତି । 6ମୃତକଲ୍ମ ଲୋକକୁ ଦ୍ରାକ୍ଷାରସ ଦିଅ ଓ ତିଳମନା ଲୋକକୁ ଦ୍ରାକ୍ଷାରସ ଦିଅ । 7ସେ ଲୋକ ପାନକରି ଆପଣା ଦରିଦ୍ରତା ପାଶୋରନ୍ତୁ ଏବଂ ଆପଣା କ୍ଲେଶ ଭୁଲି ଯାଆନ୍ତୁ ।

8ତୁମ୍ଭର ପାଟି ଫିଟାଅ ଓ ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ କୁହ, ଯେଉଁମାନେ ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ କିଛିପାରିବେ ନାହିଁ, କଷ୍ଟରେ ଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କର ଅଧିକାର ପାଇଁ କୁହ । 9ମୁଖ ଫିଟାଇ ଯଥାର୍ଥ ବିଚାର କର । ଦୁଃଖୀ ଓ ଦରିଦ୍ରମାନଙ୍କର ସ୍ତବ୍ଧଗୁଣ କର ।

ଉପଯୁକ୍ତ ସ୍ତ୍ରୀ

10ଏହା ଅତ୍ୟନ୍ତ କଷ୍ଟ “ଏକ ଗୁଣବତୀ ସ୍ତ୍ରୀ ପାଇବା” ତା'ର ମୂଲ୍ୟ, ମୁକ୍ତାଠାରୁ ଅଧିକ ମୂଲ୍ୟବାନ୍ ଅଟେ ।

11ତା'ର ସ୍ୱାମୀର ହୃଦୟ ତା'ଠାରେ ନିର୍ଭର କରେ । ସେ କଦାପି ଦରିଦ୍ର ହେବ ନାହିଁ ।

12ସେ ନୀବନସାର ସ୍ୱାମୀର ମଙ୍ଗଳ କରେ । ସେ ତାଙ୍କୁ କେବେ ଅସ୍ତବ୍ୟାରେ ପକାଏ ନାହିଁ ।

13ସେ ମେଷଲୋମ ମସିନା ଖୋଦି ସନ୍ତୋଷରେ ଆପଣା ହସ୍ତରେ କର୍ମ କରେ ।

14ସେ ବାଣିଜ୍ୟ ନାହାନ୍ତି ପରି, ଦୂରରୁ ଆପଣା ଆହାର ଆଣେ ।

15ସେ ଗୁଡ଼ି ଆଉଥାଉ ଉଠେ, ଆପଣା ପରିଜନକଙ୍କୁ ଖାଦ୍ୟ ଓ ଦାସୀଗଣଙ୍କୁ ନିରୁପିତ କର୍ମଦିଏ ।

16ସେ କ୍ଷେତ୍ରର ବିଷୟ ବୁଝି ତାହା କିଣେ । ସେ ଆପଣା ହସ୍ତର ଫଳଦେଇ ଦ୍ରାକ୍ଷାକ୍ଷେତ୍ର ରୋପଣ କରେ ।

17ସେ ଜଣେ ବଳବାନ୍ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ସ୍ତ୍ରୀ ସେ ସବୁ ସମୟ କଠିନ ପରଶ୍ରମ କରେ ।

18ଆପଣା ବ୍ୟାପାର ଯେ ଲାଭଦନକ, ଏହା ସେ ବୁଝେ । ପୁଣି ଗୁଡ଼ି କାଳରେ ତାହାର ପ୍ରଦୀପ ଲିଭିଯାଏ ନାହିଁ ।

19ସେ ନୈତିକ ହାତ ବଢାଏ, ପୁଣି ତା'ର ହସ୍ତ ତାହା ପାଇଁ ବସ୍ତୁ ବୁଝେ ।

20ସେ ଦୁଃଖୀ ଲୋକମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମୁକ୍ତହସ୍ତା ହୁଏ ଓ ଦରିଦ୍ରମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ଦୟା ଦେଖାଏ ।

21ସେ କେବେହେଲେ ନିଜର ପରିବାର ବିଷୟରେ ଶୀତ ଋତୁରେ ଦୁଃଖିନି ହୁଏ ନାହିଁ । ଯେତେବେଳେ ବରଫପାତ ହୁଏ କାରଣ ତାହାର ସମସ୍ତ ପରିବାର ଗରମ ବସ୍ତୁ ପିନ୍ଧନ୍ତି ।

22ସେ ଆପଣା ନିମନ୍ତେ ଚିତ୍ରବିଶିଷ୍ଟ ଆଜ୍ଞାଦାନ ବସ୍ତୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରେ । ସେ ଶୁଭ୍ର ଶ୍ଯୋପବସ୍ତୁ ପିନ୍ଧେ ।

23ଲୋକମାନେ ତା'ର ସ୍ୱାମୀକୁ ସମ୍ମାନ କରନ୍ତି । ସେ ଦେଶର ଜଣେ ମୁଖିଆ ଅଟେ ।

24ସେ ଜଣେ ଉତ୍ତମ ବ୍ୟବସାୟୀ ସ୍ତ୍ରୀ ଅଟେ । ସେ ଲୁଗା ଓ ବେଲଟ୍ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରେ ଓ ତାକୁ ବ୍ୟବସାୟୀମାନଙ୍କୁ ବିକେ ।

25ସେ ପ୍ରଶଂସାର ଯୋଗ୍ୟା, ଲୋକମାନେ ତାଙ୍କୁ ସମ୍ମାନ କରନ୍ତି । ସେ ନୀତିକ ଭାବେ ତା'ର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟତ ଦେଖିପାରେ ।

26ସେ ଜ୍ଞାନପୁରୁଣି କଥା କହେ । ସେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଦୟା ଓ କରୁଣା ଶିକ୍ଷା ଦିଏ ।

27ସେ କେବେ ଅଳସୁଆ ହୁଏ ନାହିଁ । ସେ ତା'ର ଗୃହର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦ୍ରବ୍ୟର ଜନ୍ ନିଏ ।

28ତା'ର ସମ୍ମାନମାନେ ତାକୁ ଧନ୍ୟ ବୋଲି କହନ୍ତି । ତା'ର ସ୍ତ୍ରୀ ତା'ର ପ୍ରଶଂସା କରେ ।

29“ବହୁତ ଭଲ ସ୍ତ୍ରୀଲୋକ ଅଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ତୁମେ ସବୁଠାରୁ ଉତ୍ତମ ।”

30ଲବଣ୍ୟ ପ୍ରବର୍ତ୍ତନା ଜନକ ଓ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ଅସାର, ମାତ୍ର ଯେଉଁ ସ୍ତ୍ରୀ ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଭୟ କରେ, ସେ ପ୍ରଶଂସିତା ହେବ ।

31ସେ ପାଇବାର ଉପଯୁକ୍ତ ପୁରସ୍କାର ତାକୁ ଦିଅ । ତାକୁ ତା' ନିଜର କର୍ମ କରିବାକୁ ଛାଡ଼ିଦିଅ । ସେ ଯାହା କରିଯାଇଛି ଲୋକମାନଙ୍କ ନଗର ଦ୍ଵାରରେ ତାହାର ପ୍ରଶଂସା ଆଣିଦିଏ ।